

Giới thiệu Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó VẬY

Thể loại: Truyện Teen, Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác, Xuyên Không

Thân làm một hủ nữ, một biến cố bất ngờ xảy ra khiến Dạ Nguyệt Linh cô xuyên qua tiểu thuyết đang ăn khách nhất hiện nay...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó VẬY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên vào tiểu thuyết

Cuộc đời cầu huyết thật sự cầu huyết, người ta nói xuyên không rất thịnh hành tôi còn không tin. Giờ thì thế nào chính tôi cũng xuyên rồi đó, còn xuyên vào bộ thịt văn ăn khách nhất nữa. Chẳng lẽ ông trời phạt tôi vì tội không chung thủy với đam mê sao?.

Dạ Nguyệt Linh nước mắt lăn dài trên má. Cô tới thế giới này cũng được tháng rồi, trên lớp không một mống bạn, về nhà thì như cái mê cung bỏ hoang, cũng may là còn có người hầu. Mẹ mất sớm, cha chẳng thấy mặt, anh trai lúc nào cũng kè kè nữ chủ tranh dành cùng các nam nhân khác.

Nhiều khi cô tự hỏi, có phải ông trời cho xuyên nhằm thế giới không nữa. Cô là hủ nữ, hủ nữ nhé, cô thích nam x nam hoặc nam x n nam, chứ không phải nữ x n thẳng nam. Cô hoàn toàn không có hứng thú xem câu nữ n nam nào đó làm truyện phòng the.

Cô cũng có mở một chat web, hội tụ những trang tuần tài anh kiệt chỉ bộc lộ bản thân khi nói về đam mê. Mới đầu khá làm im ắng, nhưng khi dần làm quen thì chẳng khác nào ong vỡ tổ.

Tin nhắn từ trang hiện lên, người gửi là em gái hành tây nhỏ nhất hội.

Em hành tây: mọi người ơi, hàng nóng, hàng nóng!!!!!!!.

Ếo cần trai: cái gì nóng? Giờ ta đang rất nóng.

Vượt giới: tiểu Minh làm gì mà nóng. Lại nhà trụ điều hòa 24/24.

Ếo cần trai: Dương thụ, điều hòa nhà trụ cũng chẳng khiến ta bớt nóng được.

Dạ Nguyệt Linh làm một cái icon đầu hỏi to phác, hỏi.

Đen hơn đất nòi: sao vậy?

Ếo cần trai: icon tức giận. Bà già con hồ ly hàng xóm, cái gì mà tính cách dụ dỗ thực nữ, e lệ uyển chuyển, hiểu người hiểu đời. Những người khen nó coi như bị mù cả rồi.

Vượt giới: ui, khiếp~.

Đen hơn đất nòi: icon vẽ mồ hôi. Thế rồi nó làm sao?

Ếo cần trai: nó, nó dám chơi cái trò "thiếu nữ bạch liên quật cường quyết không khóc đánh bại xấu ác nữ" với ta. Rõ ràng ta mới là đứa bị hại mà, trai không thèm tin ta. Ta hiện giờ rất đau khổ.

Vượt giới: ui~ ui~, lại đây xem ảnh của Tuấn và Khiêm nè. Xem đi cho đỡ buồn, hình ảnh sắc nét từng hành động góc độ nè hoàn mỹ, trụ phun máu nãy giờ.

Vượt giới gửi một tấm ảnh.

Ếo cần trai: làm tốt lắm Dương thụ.

Nam x nam: mới đi làm về, có chuyện gì vui vậy. Icon mặt cười.

Đen hơn đất nòi: tiểu Minh bị hồ ly cướp chồng.

Vượt giới: chùi ui, là con hồ ly 9 đuôi đó ~.

Ếo cần trai: á nó còn dám dụ trai nhà ta đi chơi nữa. Ta ức, ta ức.

Sau một hồi trầm luân, nam x nam đưa ra một ý kiến kiến ai cũng phải im lặng.

Nam x nam: một môi thì như tên hiện hành, éo cần trai, đá quách nó đi. Ế là một cái rất văn minh trong thời hiện đại nhé.

Éo cần trai:.....

Đen hơn đất nòi:.....

Vượt giới:.....

Buổi nói chuyện cứ thế bị câu nhạt toẹt kia mà.. à chưa kết thúc. Chúng ta quên một bạn nhỏ nhất hội.

Em hành tây: các người quá đáng, quá đáng, dám bơ em. Icon tức giận. Icon tức giận.

Đen hơn đất nòi: icon đỏ mặt hời. Xin lỗi, xin lỗi, vậy em bảo cái gì nóng.

Em hành tây: chấp nhận xin lỗi. Em định nói là em..... hình như... quên mất rồi.

Im lặng lần hai. □

Tất mần hình, Dạ Nguyệt Linh tháo chiếc kính to tổ bố thẳng ăn mày, cất vào túi cùng điện thoại. Đi vào nhà kho bê ra cái kéo to phạc vác trên vai, tay còn lại kéo lê thê cái thang gấp.

" cần phải cắt tỉa cái cây này, xồm xoàm quá".

Nhà giàu quả là nhà giàu, riêng cái vườn thôi cũng to hơn gấp mấy lần nhà cũ của cô. Nhưng thế lại càng làm cô có động lực tiếp tục công việc yêu thích của mình.

Nữ phụ thì thế nào, yêu nam chủ á thôi cho xin. Làm một con nhỏ quần chúng lúc nào cũng chỉ có cây cỏ hoa lá, là mẫn nguyện rồi.

*****

Vài lời của Tây Tây: Vì đây là " lần đầu" của em, xin các nàng hãy "nhẹ nhàng".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Anh trai

Từ cái ngày mà tiểu Minh bị cướp chồng đến nay cũng đã năm ngày rồi. Mọi thứ đều theo một cái quy luật rất đơn giản, sáng tỉnh dậy -> tưới cây -> đi học -> im lặng hết buổi -> về nhà -> chăm hoa -> đọc truyện, lướt web -> đi ngủ.....

Mỗi ngày đi đi về về, học cho hết thời cấp 3, lên đại học kiếm bạn trai, kết hôn cùng người trong mộng, cuộc sống mới tốt đẹp làm sao.

Nhưng cô quên mất đây chính là thể giới trong truyện, một cái thể giới mà cô được làm nhân vật nữ phụ độc ác, cùng nữ chủ lên sàn diễn liên tục. Cái mộng ước của cô có vẻ khó làm hơn cô tưởng.

Thôi đó là truyện của ngày mai, hôm nay vẫn là một ngày đẹp trời, có lẽ cô lên đi cần quét vài quán xem có gì mới không, lâu rồi không đi.

Cầm xèng nhỏ trên tay cô đứng dậy vun vai, còn nghe cả tiếng xương mỏi mết, cô làm vài động tác giãn cơ đơn giản.

"Nguyệt Linh"

Giọng nói trầm ổn lạnh lùng từ sau lưng vang lên. Dạ Nguyệt Linh giật mình thân người vắn lệch một nhịp, cô đau điếng quỳ rạp xuống nền cỏ ôm lưng run lấy bầy.

Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên.

" Đứng lên".

Người nào đó à, dù anh có muốn thì đứng mà chờ đi tôi hiện tại coi như xương ra đẳng xương, gân ra đẳng gân, đau đón tới tận cùng rồi.

" đừng có hù dọa người như vậy chứ, tôi là người yếu tim"

Cô vươn tay ra phía trước như chờ đợi người nào đó hiểu ý mà lôi cô dậy.

Đáng tiếc cô vươn tới rồi, người khi vẫn rùng rùng im lặng tại chỗ. Cô đành từ bỏ ý định, giữ nguyên tư thế cứng bái chờ cho tới khi cơn đau trên lưng bớt đi.

Dạ Anh Tuấn buồn cười, từ khi nào mà cô em gái như câm của hắn lại có thể nói dài như vậy, hài hước như vậy.

Còn cả khu vườn này nữa, bao lâu rồi hắn mới thấy những bông hoa nở rộ trên nó. Từng cái cây, từng ngọn cỏ, đều được chăm bón săn sóc tỷ mỉ, hắn cũng có thể thấy sự tươi tốt thông qua từng chiếc lá xanh khỏe mạnh.

Dạ Nguyệt Linh lôi cái thân tàn đứng vững trên mặt đất, uốn éo cái eo vài cái. Cô ngước mặt nhìn tên tội đồ vừa dọa mình, tay đã thủ sẵn hung khí xéng. Còn chưa kịp đưa lên đập cho tên đó vài cái cô liền khựng lại.

Sững sờ, từng đoạn kí ức của nguyên chủ như dòng suối chảy vội lướt qua. Cô nhìn người phía trước, khuôn mặt đó, khí chất đó, vừa quen lại vừa lạ, vẫn rất lạnh nhạt. Miệng nhỏ lý nhí ra hai từ:

"anh hai"

Trong kí ức người này cũng chẳng nói với nguyên chủ được bao nhiêu từ, hầu hết toàn dùng ánh mắt lạnh nhạt như người lạ nhìn cô. Mỗi lần xuất hiện ở nhà cũng chỉ vì công việc mệt mỏi về nhà thư giãn, đến bữa cơm cũng chưa từng ăn qua cùng đứa em.

Hắn ngày hôm nay cũng vậy đi, cô thu lại ánh mắt tươi cười nhạt nhạt nói: "anh mới đi làm về nên nghỉ ngơi trước, em không làm phiền nữa"

"Đi đâu?"

Cô quay lại do dự nói: ".. cửa hàng hạt giống"

"Anh đưa đi"

Cô có phải nghe nhầm rồi, hướng ánh mắt không thể tin được chiếu thẳng người anh: "Không cần đâu, đi bộ một chút liền.. liền tới"

Anh nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới hỏi: "mặc như vậy mà đi sao?".

Cô cũng nhìn lại bản thân, quần jean, áo phông, chân có mang giày. Nhìn thế nào cũng rất bình thường, cần quái gì phải thay đồ chứ.

"Em mặc rất kín đáo mà"

"...." rồi ai nói em không kín đáo đâu "mặt".

Cô nghiêng đầu cố gắng dùng chỉ số thông minh đến đáng thương của mình để hiểu cái đầu óc dị hoặc của ông anh, lại gần cửa sổ gần đó soi mặt mình. A thì ra là muốn nói mặt mình bẩn, nói thẳng ra có phải dễ hơn không, hại người khác phải tốn chất xám.

Cô bữu môi, dùng ống tay áo cứ thế đưa lên mặt lau đi, cho tới khi trắng sáng như cũ mới thôi, còn tiện thể đeo thêm cái kính to tổ bố lên. Ung dung tự tại đi cửa sau ra khỏi nhà.

Dạ Anh Tuấn: "..."

Tuy không tiếp xúc nhiều, nhưng cái tính thích sạch sẽ biểu hiện ra mặt của em gái đi đâu mất rồi. Đây có phải em gái của hắn không vậy.

Tâm trí nhộn nhạo, Dạ Anh Tuấn vác thân xác vào nhà.

Dạ Nguyệt Linh đi hết từ ngõ này ngách kia, vòng vòng vèo vèo cuối cùng dừng lại trong một quán cũ đến cái bảng hiệu cũng sắp rơi xuống.

Người tầm tuổi trung niên đi ra tươi cười nhìn cô.

"Cô gái trẻ mau vào đi."

"Con chào bác, hôm nay có gì mới không ạ"

Người kia cười hắc: "nhiều thứ thú vị lắm" nói xong vị trung niên vào sâu trong nhà bê ra vài chậu cây đang nhú nhú nụ hoa, còn đưa cho cô một bọc túi lilon "ở đây có vài loại khách hàng không trồng nữa ta cho cháu, trong túi đó toàn bộ hạt giống ta cực khổ mới kiếm được đấy"

Cô nhìn từng túi nhỏ đựng vài hạt không đồng đều, nhìn tới nhìn lui cô hỏi: "sao cháu không thấy bác ghi tên vậy?.."

"Hà? À, trồng đi liền biết hoa gì mà, cần thật có giống bắp cải cũng không chừng".

"Bác bán hàng thật có trách nhiệm nghề nghiệp."

"Ahahaha"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh trai 2

Cô thuê một chiếc xe ba bánh trở cây, tiện đường ghé qua cửa hàng tạp hóa mua vài lọ thủy tinh trong suốt bé tầm ba ngón tay, lên xe tiếp tục con đường về nhà.

Tạm biệt lái xe, cô bắt tay vào công việc. Cô lúi túi trong kho chiếc xẻng lớn đào từng lỗ nhỏ sâu trong khu vườn trồng.

Đào được chưa đầy bốn hố, Dạ Nguyệt Linh ngã lún ra đất thở như chưa từng được thở, mái tóc vì mồ hôi ra nhiều mà ướt đầm. Cả người dính đầy bụi đất, chật vật vô cùng.

"Mệt chết con rồi"

Long nước hoa quả đọng đưa trước mặt, cô ngửa đầu qua sau anh trai với cái ánh ngược mặc bộ đồ ở nhà đơn giản, áo phông quần jean, nhìn thế nào cũng rất trẻ trung, rất soái a.

"Cảm ơn anh hai"

"Em tính đào bao nhiêu cái hố?"

"Là hơn 10 cái"

"Chỗ này có 6 cây thôi mà?"

"Em đào trước chuẩn bị sẵn lần sau không phải cực khổ"

"Được, những chỗ nào cần đào, anh giúp em"

Dạ Nguyệt Linh tí sặc nước, nhìn lại anh trai lần nữa, rất nghi hoặc nha.

"muốn anh giúp thì thu lại ánh mắt đó ngay"

Thu thì thu làm gì dữ vậy "vậy anh đào chỗ này, này, chỗ kia, kia, kia, kia nữa, xẻng đây" Có người để sai việc cũng rất thú vị nha, hắc hắc.

Đờ được công việc lạng nhọc, Dạ nguyệt Linh tiếp tục làm thứ còn dang dở. Cô đặt túi hạt giống cùng mấy lọ sứ xuống bàn đá, mở nắp từng lọ đánh dấu cẩn thận mới cho hạt giống vào, hạt giống khá ít nên cũng chỉ vừa 1/3 lọ, có cái còn ít hơn nữa. Cô đem vài chậu nhựa tích trữ trong kho đem đất nấp đầy mỗi chậu, gieo hạt đánh dấu cẩn thận. Còn thừa vài chậu, Dạ Nguyệt Linh mang vài lọ hạt giống trước đây đem ra reo lên, để gọn một góc. Việc còn lại chỉ cần tưới nước là xong rồi.

Liếc tới anh trai đang ra sức đào bới, ừm tàn suất làm việc không tệ chỉ mới có một tý đã làm gần xong rồi. Nhìn kĩ một chút, kia giọt mồ hôi kia mạnh mẽ chảy xuống từ chiếc cằm cương nghị, vài giọt bán sống bán chết ôm bằng được da thịt trắng mịn lẩn trên cái cổ gọn ghẽ mê người. Chiếc áo vì mồ hôi mà bó sát, lộ ra cơ thể rắn chắc của sự ngày đêm tập luyện thể dục, khiến ai nhìn vào cũng sẽ bị thu hút bởi nó. Dạ Nguyệt Linh chắc chắn hai tiếng cảm thán, anh hai có tố chất làm đại công.

Ai đó nghe được khẳng định sẽ học máu mà chết mất.

Công việc cũng sớm được hoàn thành xong, trời cũng đã ngả vàng, hai anh em lúi húi cất đồ, hai cái bóng in dài trên nền cỏ chuyển động không ngừng, lúc này thật yên bình làm sao. Bà quản gia đứng một bên chờ sẵn, trên tay cầm hai chiếc khăn bông, mỉm cười hạnh phúc. Phu nhân người nhìn đi hai đứa trẻ của người cuối cùng cũng có thể thân thiết với nhau, giờ chỉ còn chờ lão gia trở về nữa thôi.

Cô lén lén lút lút chụp chộm cái lưng anh đăng lên web với dòng chữ: "tuyển gấp một chị dâu" icon cười.

Rất nhanh chóng có phản hồi, cô cười nghiêng cười ngả với bạn Vượt Giới.

"Bác Trần, hôm nay để con nấu cơm cho"

"Cô cũng mệt rồi, vẫn là để bà Lý thôi"

"Anh hai ở nhà, con muốn làm một bữa"

".. vâng, để tôi nói lại với bà Lý"

Trước kia cô cũng chẳng phải tiểu thư gì ba mẹ mất sớm mọi việc đè tới tay, làm vài món ăn cũng không quá khó. Cô đối với nấu ăn cũng gọi là một bậc thầy, sở dĩ ngoài việc thích trồng cây ra thứ rảnh rồi mà cô thường làm chính là học nấu ăn. Ngày hôm nay đúng chuẩn phải trở tài nghệ ra rồi, các món chính đều có gà.

Món ăn bày ra bàn và tất nhiên cô phải chụp vài tấm cho mấy người trên web chat thêm tới rót nước dãi, toàn đưa hấu ăn.

.....

Dạ Nguyệt Linh đứng dưới ban công, hít thở từng làn gió hè mát mẻ, đôi mắt như vô hồn nhìn vào một phương xa nào đó, chiếc miệng nhỏ thờ dãi không biết bao nhiêu lần.

Cũng đúng thôi, ngày mai chính là ngày nữ chủ đại nhân chuyển từ trường giỏi xuống trường bình dân. Chuyển thì chuyển còn lòi thêm hai vị nam chủ vào học cùng. Trong nguyên tác nguyên chủ vì thích một tên trong đó mà gắng sức theo đuổi, bị nữ chủ đặt bẫy lâm vào tình cảnh sống dở chết dở, đi được nửa chặng đường bị người ta làm nhục mà chết. Ai-, là chính tay người mình yêu không chút thương xót hạ lệnh.

Giọng nói như xương đâm đâm theo chút phiền muộn, mà vang lên.

"Em không ngủ được à?"

Cô giật nảy mình tí chượt chân ngã ra đất, rất may lan can cực kì gần "vâng"

Dạ Anh Tuấn tới gần cô ngửa đầu nhìn bầu trời sao, đêm tối tĩnh mịch, anh bỗng hỏi cô.

"Nếu người con trai yêu một cô gái mà biết cô gái đó yêu tất cả những người theo đuổi mình, thì người con trai kia nếu là em... sẽ làm gì?"

Cô nhìn anh, anh hai nói như vậy có nghĩa anh đang bị dao động? Vậy anh hai đang thử hỏi ý kiến về cuộc tình không nói đi kia? Đã thế đưa em gái này sẽ giúp anh một tay bóp chết nó.

"Em tuyệt đối sẽ không yêu cô ta"

"Tại sao?"

"Một trái tim sẽ chia cho nhiều người anh không cảm thấy cô ta quá tham lam sao? Tình cảm của người con trai cho cô gái là.. QUÁ LÃNG PHÍ"

Cô quay mặt đi như thể giận dữ bỏ lại một câu "Em về ngủ đây, ngủ ngon anh hai"

"Ừm, ngủ ngon"

Lãng phí à, anh cười, có lẽ nên quên em đi thôi người con gái khiến tôi mê đắm. Đôi mắt buồn phiền như được ngộ ra chân lý, môi bạc khẽ cong lên khiến chủ nhân của nó còn không biết.

Ngày hôm nay hẳn về nhà cũng vì chuyện của đó, hẳn mệt mỏi vì phải theo đuổi cô, được lời khuyên của tiểu Linh hẳn cuối cùng cũng ngộ ra rồi.

Dạ Nguyệt Linh đứng sau cửa nhìn anh một lúc mới trở về phòng, lên giường, gập, đắp chăn, nhắm mắt và cười tới hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bạn mới

5 giờ sáng của một ngày đầu tuần giữa thu, mặt trời lười biếng tỉnh lại sau một đêm dài và lộ mặt sau các dãy núi xa. Tại vườn cây nhà họ Dạ, những chiếc lá xanh mát chứa đựng từng giọt xương long lạnh, những bông hoa đủ loại màu sắc phơi phơi nở rộ, tạo nên một khung cảnh đẹp để đến lạ thường.

Rồi đến bất thường, Dạ Nguyệt Linh tay trên tay cầm chiếc rô nâu hơi cũ bên trong chứa đựng cái kéo đồ sắc nhọn. Mái tóc rối loạn xõa ngổ ngang trên vai, đôi mắt thâm đen híp lại, chiếc miệng nhỏ tái nhợt vền ra nụ cười độc địa.

Tuy ta đây thích trồng hoa thơm cây nhưng việc cắt hoa phá cây cũng không tồi nha ahaha... phụ phụ.. úy nhận.

Thật ra chỉ là muốn cắt vài bông hoa dùng để trang trí thôi mà. Tới qua mất ngủ giờ cả người cứ đơ ra không, tỉnh dậy cũng chưa kịp chải đầu rửa mặt

đánh răng nên mới bết vậy đó.

Hôm nay đúng lúc là hôm cô trực nhật, má lớp trưởng nửa đêm rồi còn gọi điện thoại réo cả buổi nhắc nhở, hại cô không ngủ được, tức đến phát điên.

Hít hít vài cái, hương hoa Thom ngát như một liều thuốc bổ xâm nhập vào cơ thể, khiến cô tươi tỉnh hẳn. Cô nhanh chóng chọn vài bông rực rỡ nhất mà cắt xuống, nhẹ nhàng cẩn thận xếp ngay ngắn vào rổ. Tiếng bước chân khẽ tới gần, cô ngẩng đầu.

"Chào buổi sáng, anh hai".

"Ừ".

"Người anh toàn mồ hôi, mau đi tắm đi, trời chuyển lạnh rồi". Cô tỏ ra trách cứ, thập tâm lo lắng.

Dạ Anh Tuấn xoa đầu cô, cười mỉm: "nhìn lại em kia chẳng khác nào bang chủ cái bang".

"Em không có mặc áo rách..." quần có mèo nó cào tý thui hà, tóc có chút loại thui hà.

"Tiểu Linh~~ bang chủ~~~" Lục Lục con vẹt mà Dạ Anh Tuấn nuôi cất tiếng ca ngàn vàng.

"A, con vẹt thối nhà người. Mau xuống đây cho ta"

.....

Trường J.K là một ngôi trường tư, không có nhiều quy tắc học, thích đến thì đến thích nghỉ thì nghỉ. Ngưng cử đến khi kiểm tra hay thi học kì tuyệt đối phải có mặt, điểm trung bình mỗi môn phải đạt từ 60 trở lên mới có thể tiếp tục học, dưới 60 mỗi anh chị lại hè góp chút công sức tới trường phụ đạo, dưới 50 mỗi anh ở lại lớp thêm năm nữa, dưới 40 mỗi chị nộp đơn xin thôi học.

Học ở đây coi như cũng được, điểm số với cô vớt vát cũng chẳng thể chết đuối được. Không cao hơn 65 không thấp hơn 60, vẫn đủ sức vượt ải màn thi học kì.

Lớp 11-D, Dạ Nguyệt Linh ngồi ở chỗ của mình, rải tấm báo to bằng 4 tờ A4 cộng lại, đặt từng bông hoa lên. Lúi húi cắt tới cắt lui, đo đạc từng ly từng tí mới gặt đầu thỏa mãn với tác phẩm của mình. Vuốt nhẹ giọng mồ hôi, thờ phào: "Quả nhiên việc cắm hoa mất thật nhiều tinh thần lực mà"

"Ừ, phụt, khục khục khục. Cậu cắm hoa.. thật dĩ"

Cô như ra đa tìm ngay kẻ đang chê cười tác phẩm nghệ thuật nghìn năm mới có của mình. Không nhìn sẽ rất tức giận, một khi đã nhìn thì..."Có phải thiên sứ giáng trần không?"

Cô gái đứng ở cửa lớp nổi bật với mái tóc bạch kim dài ngang hông, thân hình chuẩn ba vòng mặc trên mình bộ đồng phục trường J.K bó sát cực gọi cảm. Khuôn mặt góc cạnh tinh tế, đôi mắt to tròn gập nước được che phủ bởi hàng lông mi dài cong vút. Môi đỏ mọng, gọn sóng nhấp lên nhấp xuống khiến người ngắm như cô cũng bị cuốn hút vào nó.

Giọng nói thanh thanh, như dòng suối chảy róc rách khiến người nghe như mê đắm, tâm hồn thanh thản như được ngồi trước dòng suối.

"Minh không phải thiên sứ, là người đó".

Cô lộ ra vẻ mặt rất là không tin truyền lại. Cô ấy lại nói.

"Tới đây sờ thử liền biết".

Dóm dẻm lại gần, cảm thụ được mùi hương hoa lan nhẹ nhẹ, cô dương đôi mắt kính mê muội nhìn thiên sứ. Cô ấy bất ngờ nắm lấy tay cô, hỏi.

"Tin mình là người chưa?"

Gập đầu, ngu ngốc cười theo cô ấy.

"Minh là Hạ Thủy, chúng ta làm bạn nhé."

"Minh là Dạ Nguyệt Linh, rất vui khi.." khoan Hạ Thủy? Này này, không phải vị nữ phụ số báo danh 02 được nữ chủ ưu ái cho nghỉ học khi chưa được ba tuần sao. kết bạn với vị nữ phụ chói mắt này sẽ không sao chứ, thôi mà kẻ được mỹ nhân kết bạn cùng là sung sướng lắm rồi, đến đâu thì đến thỏa con mắt trước đã. "Đã làm bạn của cậu"

"Minh gọi cậu là Linh Nhi nhé".

"Được, Mỹ Thủy"

"Sao lại Mỹ"

"Viết tắt của từ Mỹ Nhân a".

"Coi như tạm được" Hạ Thủy nhìn tới bình hoa được cắm theo kiểu dị hợp liền nổi hứng "cái kia mình cắm thử nhé"

"A, mời mỹ nhân đi nói này"

Tay nghề cao siêu, chỉ thấy cô ấy nhỏ mấy cành hoa ngồng ngang cắm cái kéo thuần thực cắt, chẳng mấy chốc từ bình hoa "tà tơi" đã biến thành tác phẩm nghệ thuật đáng được khen ngợi. Lúc này cô mới ngộ cái mất tố của mình quá kém cỏi, còn nhận tác phẩm ngàn năm có một, thật hổ thẹn, ông bà ơi con.. à hình như ông bà chưa mất, các cụ ơi con có lỗi với người.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ba viên kim cương

Cô cùng Hạ Thủy lên phòng giáo viên lấy sổ lớp, có một chút thôi mà sân trường đã đông như ong vỡ tổ, ồn ào ào đến chóng mặt.

Cửa trường mở rộng, hai chiếc siêu xe với giá hàng tỷ như vũ bão phóng vào sân trường chạy quanh đài phun nước liền dừng lại. Trước hàng nghìn con mắt đầy ngưỡng mộ, ba viên kim cương sáng chói sải chân bước xuống xe chộp mù rừng người đứng gần đó, đến cả cô trang bị kính cũng tí đui. Thiếu nữ e lệ, nhỏ nhắn, tuy chỉ xếp hạng thanh tú như được cái chọc người yêu mến, là tiểu bạch thủ đích thực. Nàng nở nụ cười như gió xuân cứ chỉ thanh thoát hiện thực, hăm nóng toàn bộ ánh mắt của bọn nào là giống được.

Dạ Nguyệt Thu héch mặt khinh thường mắng to trong lòng, giả tạo. Không bằng một góc đại mỹ nhân cạnh ta đây.

Hai mỹ nam bên cạnh một ôn nhu như ngọc, một lại như tảng băng ngàn năm. Đối với người xung quang một người cười đến nhạt nhẽo, một người tỏa nhiệt lạnh đến thấu xương. Nhưng đối với nàng đều chung một bộ mặt sùng nịnh, mọe thấy ghét.

Bỏ qua tiếng gào thét như lợn bị trọc tiết của đám học viên, ba viên kim cương bắt đầu di chuyển, sớm đứng đợi ba người họ cô giám thị có cái danh "quý bà bà" do đám tiền bối trước từng được nhận sự yêu mến của bà lưu truyền, đi trước mở đường đưa họ tới phòng hiệu văn trường.

Cô bừm mồi, hướng theo 3 bóng lưng, nếu không có cái người thừa đứng ở giữa là quá hoàn hảo cho một cặp trời sinh rồi, đáng tiếc, đáng tiếc a.

Hạ Thủy đứng bên cạnh không ngừng nhìn bạch liên hoa, cho tới khi khuất bóng. Cô cụp mi mắt xuống che đi vài tia cảm xúc không đáng có, miệng nhỏ nở ra nụ cười bạc bẽo lạnh lùng. Cô nâng xoay lưng nhân nhật nói ra bốn từ:

"Chúng ta đi thôi"

"A, đợi mình"

.....Mua hành tây hông?..... hãy tới truyenfull.vn...

Tại phòng hiệu văn trường

Một căn phòng khiến người nhìn vào lạnh tóc gáy, tối tăm u ám, toàn bộ cửa sổ có ở đây đều bị một loại rèm nâu dày che đi nên một tia mặt trời cũng không thể lọt vào. Trong phòng trang trí theo phong cách phương đông toàn bộ đồ ở đây đều được làm bằng loại gỗ thượng hạng lâu năm, thứ ánh sáng duy nhất có trong phòng được chiếu bởi quả cầu pha lê được đặt trên bàn làm việc của hiệu trưởng.

Ba viên kim cương cùng nhau ngồi ở chiếc ghế sofa dài lập thành đội hình nam nữ nam. Trịnh Nhược Hoa tức nữ chủ bạch liên hoa, đang bộc lộ tài năng diễn xuất đến hoàn hảo của mình với vai diễn "thỏ con yêu kiều sợ đêm tối", cô ả như người không xương ngã vào lòng tên nam chủ phía sau, phía trên thì đưa tay cầm nắm tay tên nam chủ phía trước. Thân người như điện giật biểu lộ sự sợ hãi như nhìn thấy quỷ, "Quý bà bà" đứng đối diện bắt tia laser lia lịa răng nghiền ken két tức đến đau mắt mới nhìn lên hiệu trưởng trình bày.

"Hiệu trưởng ba học sinh của trường danh giá đã tới rồi"

Lời nói này cũng khiến 3 người chú ý tới chiếc bàn cổ, hiệu trưởng ngồi trên ghế quay lưng ghế về phía họ, khiến họ ngoài giọng nói ra thì chẳng thấy gì nữa.

"Đây là toàn bộ lớp học trong trường thích cái lớp nào tự ghi tên mình vào danh sách." giọng điệu đầy kiêu bất cần đòi.

Một xấp giấy mỏng được đặt lên bàn nhờ "Quý bà bà", ba người đối với tính khí của hiệu trưởng cũng chẳng có gì nhiều cảm xúc, Cố Thiên trọng lạnh lùng hừ một tiếng cầm bừa một tờ điền tên mình vào nữ chủ bạch liên hoa thấy thế cũng điền luôn tên mình vào tờ lớp 11 đó. Dương Quang Hạo cười cười nhìn hành động của hai người trước cũng tự mình điền vào tờ nào đó lớp 12.

Thấy họ điền xong "Quý bà bà" lên tiếng: "Cô chủ nhiệm sẽ tới đưa các em về lớp"

Vừa dứt lời cánh cửa đã vang lên vài tiếng gõ, chờ đi hết hiệu trưởng mới lên tiếng.

"Hình Nhi bao giờ em mới lấy tôi đây"

"Quý bà bà" được hiệu trưởng gọi bằng cái tên thân mật khề đỏ mặt, giọng lạnh lùng nói: "Ngài đừng có đùa nữa"

Chiếc ghế được quay lại, đập vào mắt Quách Tự Hình khuôn mặt tuy có vài phần của tuổi trung niên cộng thêm hàng râu rậm rạp nhưng vẫn không che dấu được vẻ anh tuấn lúc trẻ bất giác khiến tim cô đập liên hồi. Quách Tự Hình vội vã tìm lý do đến cũ rích chốn thoát khỏi căn phòng tối tăm "Tôi còn có việc, xin phép"

Hiệu trưởng thở dài một hơi. Hình nhi, bao giờ em mới chấp nhận tôi, hẳn đáng để em chân trọng như vậy ư?.

..... hết hành rồi, mai mua nhé.....

Tiếng nhạc nhẹ nhàng báo hiệu cho việc giờ học đã bắt đầu, Hạ Thủy dù sao cũng là học viên mới nên đứng ngoài cửa chờ cô chủ nhiệm.

"Hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón 3 bạn mới, các em vào đi".

Lời cô vừa dứt, người đầu tiên bước vào là Hạ Thủy, cô nàng vuốt nhẹ mái tóc bạch kim cao cao tại thượng như nữ hoàng quyền lực nhìn chúng thần dân, giọng nhẹ nhàng như dòng suối trong chảy róc rách cũng pha thêm một tầng xương lạnh nói đúng cái tên liền im bật, nam sinh phía dưới nô đom đóm mắt gào thét như bị điện chào đón cô nàng.

Trịnh Nhượng Hoa tức đến đen mặt, móng tay vì nắm chặt mà đâm sâu xuống da, muốn đấu với tao? Mày còn non lắm.

Ả nhanh chóng thu lại sự giận dữ thay vào đó là khuôn mặt đáng yêu chạy như bay vào trong lớp "Chào mọi ng.....A" ả ngã.

Dạ Nguyệt Linh ở bên dưới không khỏi há hốc mồm, sàn sạch bóng loáng không nòi không lồm thề kia mà vẫn ngã được, tôi đây xin bái phục, bái phục.. sao thấy quen quen... A, đây không phải là cảnh "bach liên vô tình làm thương bạn học" được bàn tay tác giả cho vào

Năm cái móng vuốt cách mặt cô nàng chưa đầy 5cm nữa, chỉ thấy cô nàng nhẹ như lông vũ lùi lại thoát khỏi ma chảo đáng sợ, tiếp đến cô nàng dùng sức đá thật mạnh vào chân trụ ả giúp cho ả nhanh chóng hoàn thành vai diễn của mình.

Nhìn thì chậm mà làm thì nhanh, ngoài người hại và người bị hại còn có một khán giả luôn chăm chú không bỏ sót bất cứ thứ gì như cô thì chẳng có ai nhìn ra nghệ thuật ảo diệu trong đó.

Trịnh Nhượng Hoa hoa hoa lệ lệ đập đầu vào cạnh bàn giáo viên ngất lịm, trước khi ngất còn không quên lườm Hạ Thủy một cái. Nữ chủ đã đo đất thì tất nhiên nam chủ đại nhân tiếp tục vai diễn của mình, Cố Thiên Trọng từ ngoài chạy vào ôm lấy bạch liên hoa lao như tên bắn ra ngoài. Cô chủ nhiệm nhanh miệng cử đồng chí lớp trưởng chạy theo dẫn hai người nọ xuống phòng y tế.

Cả lớp vẫn còn ngỡ ngàng về sự việc, cô nàng Hạ Thủy vẫn thản nhiên ung dung đi tới bàn trống cạnh cô ngồi xuống.

Cô chủ nhiệm thấy không còn việc gì nữa cũng bắt bài vào tiết học.

"Nguyệt Linh, em đứng làm gì thế mau ngồi xuống".

"A, dạ dạ".

Cô nhìn Hạ Thủy âm thầm đưa ngón cái lên tán thưởng.

.....

Tâm sự của Tây Tây: vì một sự ngu người không hề nhẹ của em, dẫn tới

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rắc rối nhà ăn

Tôi là tôi biết mình xinh xắn dễ thương rất thu hút người nhìn.... nhưng có cần thu hút hai đại gia lớn nhất nhì truyện không. Dạ Nguyệt Linh khóc tới đáng thương.... trong lòng.

Vì sao cô nàng lại than thở đến tự sướng như vậy xin quay lại giờ ra chơi vào tiết thứ ba. Nữ chủ bạch liên hoa đầu băng vải bó, suy suy nhược nhược được nam chủ Cổ Thiên Trọng thay vì bế như công chúa lại chơi thể loại "bé ngại ngủ" vịn bờ vai đi về lớp. Cô chủ nhiệm rất khâm phục với câu nói của nữ chủ "Em dù có ốm lạng cũng phải lên lớp để học", điều ngoa bốc phét cấp độ cao không biết ngượng. Học lực cũng ở dạng dưới trung bình, không phải nhờ đám nam nhân không thiên tài cũng là học sinh ưu tú xuất sắc kèm cặp thì con lâu mới lên nổi lớp. Thôi người ta là nữ chủ được bàn tay vàng của tác giả nâng đỡ từ trung bình cũng lên làm học sinh giỏi là chuyện hiển nhiên, người tầm thường sao có thể bì được. nhưng đó chỉ sử dụng ở trường cũ thôi, không phải nói trường ta lấy 60 điểm mỗi môn trở lên sao, xinh đẹp nét na thông minh học giỏi à, cũng sớm nhận được một vé ở lại trường học phụ đạo vào những ngày hè nắng đẹp, rớt lớp luôn càng tốt. Nghĩ tới cảnh cô ả phải bù đầu học tập đã thấy khoái rồi.

Tâm trạng đang viên vông trên mây bị lời nói tiếp theo của cô chủ nhiệm như mang dao đâm cho một phát, độ sát thương đáng sợ làm cô.... tí lên bàn thờ ăn gà khỏa thân.

Cô chủ nhiệm nghệt ngào dom dóm nước mắt, xoa đầu cô ả tương ngay một câu: "Em mau vào lớp đi, ngồi trước Nguyệt Linh em ấy sẽ "chăm sóc" em".

Cái gì!!!!!!? cô ơi có phải em nghe lộn không.

Đáng tiếc lời vàng ý ngọc chuẩn xác 1000%, lần thử dài thứ 306, thôi thì cô đành tích tực "chăm sóc" bạch liên hoa tích chút công đức cho sau này được toàn mạng kiếm một ông chồng làm chỗ lương thân.

Dù biết sẽ phải "chăm sóc" đại nữ thần đây rồi, thế nhưng đại nam thần họ Cổ bộ tôi có thù oán với anh à, anh ngồi sau tôi vì cái gì chứ không phải cạch nữ đại thần nhà anh còn chỗ trống sao anh chen chân ngồi sau tôi làm cái gì. Biết rồi, các người tính song kiếm hợp bích, trên dưới hợp nhất, nhân lúc tôi không chú ý mà hạ sát có phải không. Thôi rồi đời này coi như chấm dứt tại đây, nên viết di chúc trước, xuân này con không về.....

Hình như nữ chính của chúng ta xem phim kiếm hiệp nhiều quá bị ảo tưởng nặng thì phải, tội con bé. Thờ dài.

.....

Tôi phải nói nhé các người không thể cho tôi sống yên ổn được ít ngày sao. Nữ chủ đại nhân cô năm lần bảy lượt quay xuống cười tươi như hoa nở thể làm gì, bộ nhà tôi có người chết sao, mà chưa chắc đã là cười với mình tội gì lại nhận nhĩ. Còn nữa, bạn học Cổ à tôi nói nhé, trời chuyển đầu đông rồi rét lắm thế nên bạn không cần phải thay máy điều hòa tỏa nhiệt miễn phí như thế này đâu.

Ồ trong lớp học môn học bình thường mà cứ như ở nơi có dân khủng bố hoành hành vậy, sợ đông sợ tây, tinh thần giảm sút dẫn tới bụng đói cồn cào.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, lại ngược đôi mắt gấu mèo nhìn bàn giáo viên.

Thầy vẫn em đã đói rồi thầy lại còn đốt thêm đồng lửa tạo mê được, thầy có cần phải thúc đẩy quá trình cần ăn cần ngủ của em không, mắt cứ híp vào mở ra nữa. Hình như người ta bảo buồn ngủ thì phải đếm cừu cho hết buồn ngủ, áp dụng liền, một con cừu, hai con cừu...u, b.. a con.....

Dùng sai phương pháp rồi.

Thầy vẫn phía trên tay vuốt mái tóc giả, đôi mắt xéch nhìn chăm vào một điểm nào đó, hôn gió viên phấn, sử dụng tuyệt kỹ gia truyền "phấn mi gió" chuẩn xác hạ sát chiêu. Chỉ thấy phía cuối lớp vang lên tiếng bàn đồ ghé ngả cùng tiếng hét thất thanh của người nào đó.

"Dạ Nguyệt Linh, cô chép 50 lần bài hôm nay cho tôi".

"Ồ... Ồ....." thầy ơi một phần cũng là do thầy mà. khóc.

"cậu quả nhiên là đồ ngốc" Hạ Thủy không chút thương xót chọc thêm cho một nhát.

.....

Nhà trường thật rất giàu xây nguyên cả cái nhà ăn như nhà hàng 3 sao hạng nhất, huy động lực lượng đội ngũ đầu bếp nổi tiếng chỉ để nấu cho một bữa trưa, mọi món ăn đều được chế biến cẩn thận đặc sắc nhiều chủng loại, nhìn thôi đã muốn rớt cả đái ra rồi còn nói gì tới mùi hương tuyệt hảo kia nữa.

Dạ Nguyệt Linh lê lét cái thân tàn tạ kéo cô nàng Hạ Thủy tới nhà ăn, chọn một vị trí gần cửa sổ, đánh dấu lãnh thổ mới bắt đầu đi gọi món.

"Cô ơi... lấy cho cháu bát mì bò"

Trả tiền, nhận lấy bát mì cô nhìn qua Hạ Thủy còn đang phân vân nhìn bảng menu. Liền lại thấy cô nàng đọc ra một tràng dãy đồ ăn, vui vẻ rút ra một tấm thẻ. Cô nuốt nước bọt nhìn đồng đồ ăn được đóng trong túi giấy lại nhìn đến thân hình mũm mĩu đầy gọi cảm của cô bạn, miệng không tự chủ bật thốt thành lời: "Cậu ăn nhiều như vậy sẽ không thành heo chứ?"

Cô nàng cười cười: "Yên tâm, mình ăn bao nhiêu đi nữa cũng không béo được".

"Như vậy.... là tốt rồi...." chẳng bù cho những người uống nước thôi cũng tăng cân.

.....

Chân còn chưa được bước nào đã nghe được tiếng gầm rú của đàn sư tử cùng tiếng hú của vài con sói xám, tí nữa làm cô chượt chân mà té ngựa. Thôi

rồi nghe cái này chẳng cần quay lại cũng biết do ai mà tạo thành. Chắc chắc, quả nhiên vàng hào quang đi đâu cũng vẫn chói mắt như vậy.

"Chúng ta mau về chỗ đánh chén thôi"

"Về đâu cơ?" Hạ Thủy hỏi.

"Thì là cái chỗ....." móa sao lại đồng như thế này, bộ ở đây tổ chức lễ bắt tay với người nổi tiếng à. Bịt kín cả đường thì làm sao mà ra đây, hừ đi đâu có 3 cục kia nhất định nơi đó xảy ra chuyện, không sai vào đâu được.

Dạ Nguyệt Linh thờ dài nhìn Hạ Thủy còn đứng đó bấm điện thoại, tự nói với lòng vì sắc đẹp cần được bảo tồn nên hi sinh. Cô xông vào đám đông, gào thét người nhường đường, chen tới chen lui thế quái nào lại đụng mặt.

Người ta nói tên nào là giống đực được ánh mắt của nữ chủ nhìn tới nhất định sẽ được xếp vào dàn hậu cung của ả, còn với người có giới tính nữ thì chăm bị sẵn tinh thần bị ngược đi. Người không may mắn đó lại là mỹ nhân cạnh cô đây này.

Cô còn nhìn thấy vài tia sét phóng qua mà người hứng chịu nó lại ngoảnh mặt làm ngo khinh thường liếc mắt nhìn. Sét lại bay tới và người không may mắn đó lại chính là cô, mỹ nhân chọi không lại quay ra chọi người qua đường (tự nhận) như cô để lấy lại uy phong.

Dạ Nguyệt Linh ruột già ruột non đều xoắn hết cả vào, cuồng cuồng sợ hãi không biết phải làm gì đành nghĩ ra biện pháp cười thật tươi trả lại.

Cười cũng cười rồi đánh lễ phải nhận lại nụ cười xuân xanh chứ, cái ánh mắt muốn giết người kia là thế nào, bộ tôi cười xấu đến nỗi phải nhăn mặt như vậy sao.

Vẫn là nên về nhà soi gương tự tập cười mới được.

.....

Tây Tây chơi game: Có bạn nào chơi "Nhật Ký Tình Yêu" hông, kết bạn làm quen nào. ID của Tây 110596.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Rắc rối nhà ăn 2. Làm người hầu 3 tháng

Trịnh Nhượng Hoa ả trước nay chưa từng trải qua sự khinh thường như vậy, từ khi sinh ra đã được hưởng sự nuông chiều, như một bảo vật vô giá. Đi đến đâu cũng đều nhận được người yêu mến, nhưng từ khi tới ngôi trường này mọi thứ đều không theo ý của ả.

Chẳng hạn như tại nhà ăn này, mọi ánh mắt của bọn con trai đều tập chung trên người con ả (Hạ Thủy) kia. ả ghen tỵ mọi ánh mắt yêu mến ấy phải là của ả, bất cứ ai cũng đừng hòng có được.

Ả vẫn còn nhớ vụ ở trên lớp đấy, vết thương này không trả ả sẽ viết tên ngược lại. Hừ muốn ăn trưa? Vậy ả tặng cho bữa ăn thật "ngon".

Trịnh Nhượng Hoa cười tới ngọt ngào, ả vron cái chân dài kiêu tốn của mình ra giữa đường. Bầy vừa đặt con mồi đã xa lưới, một vị hết sức quần chúng yêu mến sắc đẹp của hai vị soái của với lí do không để ý mà vấp phải chân ai kia. Đôi tay vị quần chúng theo quán tính lao về phía trước.

Tò mò nóng hổi bay theo một đường Parabol và tiếp xúc thân mật với mặt đất, tiếng bát sứ vỡ làm cả nhà ăn im bật.

Dạ Nguyệt Linh ôm sắn còn may mắn được làm cái nệm thịt miễn phí. Quả này thì bẹp gan gãy xương tôi rồi, cô gái kia cô ăn gì mà lạng vậy.

"Không sao chứ?" Hạ Thủy hỏi, nâng cô dậy.

"Ừ.. từ thôi, đau quá đi mất".

Xoa xoa cái eo, Dạ Nguyệt Linh giật mình da gà da vịt nổi đầy tay. Cô nhìn Hạ Thủy hỏi:"nhà ăn có bật điều hòa hả?"

Hạ Thủy ngấm một lúc nói:"không phải, là do người kia tạo ra".

Nuốt khan ngậm nước bọt, nhìn theo cánh tay xinh đẹp, ngón tay dài chỉ thẳng vào khuôn mặt mỹ nam đang từ từ đen lại. Trên chiếc áo trắng cùng chiếc quần tây đắt tiền, từng sợi mì treo lơ lửng, nước dùng loang lổ, thêm vài cọng rau cho có màu sắc.

Dù nó không chói tại sao mắt cô lại đau nhĩ, là lên lẹo rồi?

Cổ Thiên Trọng nắm chặt bàn tay còn nhìn rõ các khớp xương, chẳng cần ai nói cũng biết hắn đang rất tức giận. Đôi mắt đen đục chiếu thẳng đến trên

người chủ nhân của bát mì.

Dạ Nguyệt Linh nuốt thêm ngụm nước bọt, ngoài không biểu hiện gì nhưng trong tâm lại đang gào thét như một con mãnh thú, âm thầm chấp tay khấn phật cầu bình an.

"B..bạn học... Có.. bạn không có.. việc gì chứ?"

"Cô thử bị tô mì nóng dội vào người xem".

"Cái này,...bạn Có thật sự mình không cố ý.. đâu, p..phải không Hạ Thủy".

Cô nàng gật một cái.

Cố Thiên Trọng dương mắt nhìn cô, ý vị sâu xa đôi môi bạc nhếch lên:"dù sao cũng là bát mì của cô, trong vòng 3 tháng cô phải làm người hầu cho tôi".

"Éc, không phải chứ, 3 tháng lận á".

"không muốn?" hần nhướng mày.

"Không có, không có, 3 tháng này xin bạn Cố cứ nhiệt tình sai bảo".

Tạm thời đành phải ôm đuôi tên nam chủ này trước, làm việc tốt, có khi sau này hất còn ra tay cứu cho một mạng. 3 tháng làm không công ực, mau mau trôi qua nhanh đi.

"Đi thôi" hần nói.

Cô ngu ngơ trả lời: "đi đâu?".

"Tắm".

"Tôi chưa có ăn trưa".

"HẢ ~~~~~?".

"Mời đại thiếu gia đi bên này" cô khom người đưa tay hướng phía trước rất ra dáng Trần quân gia nhà mình. Quay ngoắt đầu lại hướng cô bạn của mình nói:"mỹ nhân, nhớ mua bánh cho tớ nhé".

.....

Trường J.K dù sao cũng là trường danh giá cho bọn con nhà giàu, các vật liệu cung cấp cho việc học của các học viên tất nhiên không thể thiếu. Thứ gì cần có sẽ có, thứ gì không cần có sẽ vẫn có, thế nên một cái phòng tắm cho các tiết thể dục hay sự cố ngoài ý muốn là tuyệt đối không thể thiếu rồi.

Nhà tắm trường J.k chẳng biết là do tên kiến trúc sư nào thiết kế mà nó lại củ chuối như vậy. Đã đi tắm còn dùng chung nam nữ, cũng may buồn tắm kín kẽ từ bên ngoài không thể nhìn vào được.

Dạ Nguyệt Linh hí hóp, nhất định tên kiến trúc sư này có ý đồ tăng dân số thế hệ trẻ sơ sinh.

"Phòng tắm ở bên kia" cô nam quả nữ ở chung trong một phòng rất không được an toàn, cô tốt nhất nên tránh xa cái tên nam chủ này. Châm bị lẩn đi lại nghe hần nói.

"Quá nhỏ"

Cô muốn đạp chân lên bàn phun nước bọt, thế này còn nhỏ? Mắt anh bị đui à cả cái căn phòng ít nhất cũng chứa được bốn lớp cộng lại đấy. Chê nhỏ chứ gì về nhà mà tắm, tôi thay trường khinh bỉ anh.

"Thu ngay ánh mắt đó lại. Tôi tắm xong mà không có đồ mặc lúc ấy châm bị....chết đi" hần đóng cửa lại.

Tên đáng ghét.

.....

Thời gian cứ thế trôi qua, Dạ Nguyệt Linh ngồi ở ghế ngật ngà ngật gù, bụng sôi ùng ục, tay chống cằm, đôi mắt hé ra lại đóng vào. Tự dưng tiếng động trong nhà tắm phát ra khiến cô giật mình chột tay, mặt cô an an ổn ổn tiếp xúc một cách thân mật với nền đá nát sàn nhà. Từ cái đụng chạm này cũng khiến cô tỉnh ngủ hần, vận động tự bò dậy đi đến cửa nhà tắm gõ ba tiếng.

"Đại thiếu gia, cậu không sao chứ?"

"..."

"Cậu mà không nói tôi vào đây".

"..."

"Mặc dù tôi không muốn vào đâu, nhưng vì tính mạng vì an nguy của cậu tôi mới bắt buộc phải vào thôi..." Lúc đó dường như cô hiểu lầm tôi là sắc nữ đấy.

Hón hờ mở cửa đi vào, cái mặt lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với bức tường thịt ẩm ẩm ướt ướt. Máu huyết sôi lên, cô nhìn chăm chăm vào khuôn ngực rắn chắc, từng đường nét của cơ bắp đều hiện lên rõ mồn một. Đôi tay không tự chủ được mà đưa lên sờ, cô nuốt nước bọt, da thịt sao lại có thể tốt như vậy chứ, cơ ngực này, cơ bụng này lại thêm cơ cánh tay nữa. Quá tuyệt hảo, nữ chủ sao lại may mắn thế cơ chứ.

"Sờ đủ chưa?"

"Đủ"

Giọng nói lạnh lẽo khiến cô rùng mình, mở to đôi mắt nhìn người phía diện. Mịa Cổ Thiên Trọng, cô lại nhìn đôi tay vẫn còn đặt trên ngực hân, móa vậy này giờ là cô đang ăn vụng đậu hũ nhà người ta à. Nếu để nữ chủ biết thế nào tính mạng cũng sớm kết thúc cho coi.

"Ahihi, bạn Cổ tắm xong rồi hả, đồng phục mới ở đây, bạn cứ từ từ mà mặc ha. Mình không làm phiền nhá hứng thay đồ của bạn nữa".

Nói xong chưa để đối phương nói lời nào, cô đã chạy té mắt để lại Cổ Thiên Trọng một mình trong phòng.

Cổ Thiên Trọng tựa người vào cánh cửa, hân đưa một tay lên đỡ trán, đôi mắt đen đục khép lại. Hân lại nhìn thấy giấc mơ ấy, nó càng ngày càng xuất hiện nhiều hơn, cô gái với đôi mắt ưu thương đầy nước mắt. Cô nhìn hân không ngừng nói không phải cô ấy làm, hân thì sao, hân lạnh lùng tàn nhẫn kêu người làm nhục cô. Trước khi hân rời khỏi căn phòng đó, cô đã nói điều gì đó với hân và cười. Cái nụ cười cuối cùng ấy tại sao lại làm tim hân đau đến vậy.

Hân ngồi bệt xuống nền đá, một giọt nước mắt lã xuống, cô gái trong mơ rốt cuộc em là ai?.

Trở lại với nữ chính của chúng ta, cô nàng như hổ đói ăn ngấu nghiến chiếc bánh mì Hạ Thủy mua.

"U.. ư ng. ghen".

"Ăn từ từ không ai dành của cậu đâu" Hạ Thủy tốt tính đưa cho hộp sữa cô nàng uống dở.

"Thánh kừ".

.....

Tây Tây chúc các nàng một giáng sinh an lành.

Đã là giáng sinh thì tất nhiên một con fà như Tây Tây sẽ ở nhà cầu mưa, có nàng nào tham gia thì dơ tay ná.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đi shopping gặp người quen

Cuối cùng cả buổi cái tên họ Cổ kia cũng không vào lớp, cô cảm như không khí trong lớp ấm áp hơn hẳn, cũng đỡ cho một vị nữ chủ suốt ngày quay xuống.

Một ngày học đầy chông gai cũng đã kết thúc, mệt chết đi được. Có lẽ lên qua cửa hàng mua chút bánh quy tối vừa đọc chuyện vừa gặm nhấm vậy.

Đang tính cho sách vô cặp lại nghe cô nàng Hạ Thủy nói.

"Tiểu Linh, shopping với mình không".

"Được a, lâu rồi chưa mua đồ mới".

"Lâu rồi là nhiều ngày?".

"Có lẽ là..." mấy năm trước chẳng "tháng trước".

"Đi, ngồi xe của tớ".

"Ừ, để mình gọi về nhà báo".

"VẬY TỚ TRƯỚC ĐỘI Ở CÔNG TRƯỜNG".

Vẫy tay với cô nàng, cô mở điện thoại vào danh bạ với những hàng số ít ỏi tìm ngay hai từ anh hai đầu bảng.

Ân gọi.

.....

Xe nhà Hạ Thủy trở đến khu mua sắm KING, được mệnh danh ông hoàng của giới nhà giàu, mỗi thứ được bán nơi đây cũng phải hơn bảy con số.

Bước chân xuống xe, tòa nhà đồ sộ cao ngút như thể muốn chọc thủng cả bầu trời, một con chưa bao giờ đi vào nơi thế này như cô cảm như mình chỉ là chiếc lá rách học làm con nhà giàu vậy.

"Vào thôi, đừng đứng đờ ra nữa".

"A, ừm".

Ông hoàng của giới nhà giàu quả không sai. Mới bước vào cửa đã có đội ngũ nhân viên quần áo phẳng lì cúi đầu chào đón, một người trong số hai hàng nhân viên đi ra giới thiệu cho các cô về nơi này. Cũng giống hướng dẫn viên du lịch, căn cốt bài bản tốt vô cùng.

Cô nhân viên đi trước mặt cười như chưa từng được cười, miệng liên thanh, nhiều khi cô tự hỏi rằng nói nhiều như vậy không thấy khát nước sao.

Nơi này được trang trí chủ yếu đều là vàng đồng, dẫn đến cho khách hàng cảm giác sang trọng cùng cao quý. Nền lát đá hoa cương trắng nhuần sáng bóng, còn có thể nhìn thấy ảnh mờ của người đi qua. Mỗi một cửa hàng đều có các hình dáng bày trí đặc trưng khác nhau tôn lên vẻ đẹp tự nhiên hài hòa, phóng khoáng.

Nhưng... nó cũng có chút yên ắng vắng vẻ. Cô lại nhớ tới khu chợ ngày xưa, khu chợ đông vui tấp lập người qua lại, những lần mua quần áo mới cô tiếc tiền tiếc của lúc nào cũng phải kì cò mặc cả trả treo đủ kiểu, cướp, dặt những ngày giảm giá. Đến nỗi cả khu chợ chỉ cần nhắc tới "siêu tiết kiệm" liền chỉ có thể nói tới cô. Cứ có ngày giảm giá nhất định cô sẽ có một phần mang về kể cả khi tới muộn.

Cô cũng không phải nhà nghèo đơn giản vì cô không muốn tiêu pha. Giờ lại có người dẫn cô vào nơi cao sang thế này chỉ tiếc cho túi tiền của ông anh bị voi đi mây số. Cửa cho mà việc gì không tiêu chứ.

Thăm quan chán rồi cô cùng Hạ Thủy quyết định dừng chân tại khu bán quần áo hàng hiệu, vào một cửa hàng khá rộng rãi được thiết kế rất đẹp mắt. Nhìn sơ qua cũng nhiều loại đồ cô thích.

Giọng nói lạnh lạnh nửa nam nửa nữ khiến cô nghĩ ngay tới người có giới tính thứ ba "Hai vị tiểu thư muốn chọn đồ như nào".

Người này khá cao, trên người mặc bộ đồ nhân viên đen đỏ dành cho nam, mái tóc dài xõa ra, khuôn mặt xinh đẹp cười thân thiện với bọn họ. Nhìn thế nào cũng giống con gái hơn con trai, giọng vừa nãy là cô nghe nhầm rồi?

"Để chúng tôi tự chọn".

"Vâng, chúng tôi có vài mẫu mùa đông hai vị tiểu thư có muốn xem không? ".

Không phải cô nghe nhầm, người này nhất định là nam và có vẻ đẹp của một cô gái.

"Cũng được".

Gần tới mùa đông rồi cũng nên mua vài bộ để mặc, thế nên cô cũng chọn vài bộ khá tối màu đơn giản.

"Tiểu Linh lại đây mặc bộ này cho mình".

Chiếc váy hồng nhạt dài quá gối, viền váy có thêu hình hoa lan, ống tay lửng toàn bộ đều là vải rem trắng. Đơn giản nhưng cũng không thiếu phần trang nhã, nhẹ nhàng. Cô ưng rồi đấy.

Cầm bộ váy vào phòng thay đồ, đứng trước gương lớn thân hình thon thả chuẩn chữ S chỉ tiếc rằng bộ ngực hơi có chút nhỏ. Cô vừa sờ vừa tự nhủ, tuổi dậy thì vẫn chưa hết không lo ngực sẽ không to, thế nên chẳng việc gì phải tự ty.

Bộ váy mặc vào người vừa khít như thể chỉ dành cho cô vậy, cô xoay trái lại xoay phải nhìn tới nhìn lui mới dám đi ra ngoài.

"Xong rồi nè, có hợp không?"

Hạ Thủy cùng "trụ" nhân viên quay lại nhìn, hai giây sau cô nàng nói vào tai "trụ" nhân viên điều gì đó. "Trụ" nhân viên gật đầu, ánh mắt đầy thâm ý

nhìn cô vẫy tay với hai cô nhân viên gần đó. Chỉ thấy hai cô hùng hăng hồ hồ kéo lê cô vào lại phòng thay đồ.

Tiếng hét như lợn đói ăn được truyền ra.

"Oái, cô chạm vào đầu đấy".

"Này đừng có còi nó"

"Đau đầu đau, nhẹ một chút"

.....

Sau 30 phút tiếng heo cũng dừng lại, ba cô nhân viên bước ra khẽ vuốt mồ hôi trên trán. Cười tươi rồi sau khi đã làm một điều vô cùng tốt.

"Mau ra đây cho gia xem" Hạ Thủy ngồi trên ghế gấp tờ báo lại, ra lệnh.

Thiếu nữ nhỏ nhắn, mái tóc đen dài bóng bệ, cô khoác trên mình bộ váy màu hồng phấn làm nổi bật lên làn da trắng mịn. Đôi chân trần khẽ bước ra đứng trước đại gia Hạ Thủy, đôi tay nhỏ nhắn bán nhẹ vào thân váy, đôi mắt to tròn đầy ắp khuất, môi hồng mím chặt. Lúc này ai đi qua cũng phải cảm thán một câu "tiểu thiên sứ".

Hạ Thủy đứng lên tiến lại gần nâng cằm cô:"tiểu mỹ nữ, nàng đẹp lắm".

"Đồ ngốc, cậu còn dám chọc ngoe mình".

Bỏ qua lời than trách, cô nàng nói với "trụ" nhân viên:"cô chọn cho tôi đôi giày hợp với bộ váy".

"Vâng"

Rất nhanh chân cô đã có thêm đôi giày búp bê cùng màu với bộ váy.

"Tiểu thư tôi có thể chụp một bức chứ?" Lý Y Dương (trụ nhân viên) cầm máy điện thoại dơ trước mặt cô hỏi.

"Được" cô đáp.

Cô cũng là dân tự sướng thế lên để tạo một tư thế đẹp là quá đơn giản. Cô ngồi xuống ghế cầm tờ báo, tay trái vuốt mái tóc ra sau tai, Lý Y Dương nhân cơ hội liền chụp luôn.

"Cảm ơn tiểu thư".

"Không có gì".

Lý Y Dương vào một trang web, đăng nhập tài khoản, khung chat hiện lên viết vài dòng còn có ghim thêm hình của cô. Ấn gửi, tưởng có thông báo Vượt Giới đã đăng một bài viết.

.....

Hạ Thủy sau khi nghe điện thoại chạy đi mất dạng, bỏ lại cô bơ vơ một mình với hàng đồng con mắt đang nhìn mình chăm chăm. Cô nhanh chân bước vào thang máy lên tầng bán đồ trang sức, đi qua một lượt cô mới quyết định chọn hai bộ trang sức một là cho mình, một là cho ông anh. Nhạc chuông điện thoại vang lên bài của nhóm the piano guy, cô nhấc máy.

"Anh hai".

"....."

"Em xuống liền đây" cô chạy đến thang máy.

"Tiểu thư cô làm rớt đồ".

"Cảm ơn".

Ở một nơi gần đó.....

"Thiên Trọng, cậu xem cái này mình đeo có hợp không? " Trịnh Nhựt Hoa đeo lên tai đôi bông tai hình hoa sen, quay sang hỏi Cố Thiên Trọng.

Hắn nhìn thoáng qua gật đầu.

"Vậy mình mua nó, phiền cô gói lại".

"Vâng".

Một vài tiếng nói chuyện vang lên làm Cố Thiên Trọng chú ý tới, cũng chỉ là vị tiểu thư nhà nào đó đánh rơi đồ mà thôi hẳn đang nghĩ cái gì chứ. Cô gái đưa lưng về phía hắn quay đầu lại, đôi mắt hắn mờ to, không phải vì cô xinh đẹp hay dễ thương mà gương mặt của cô khiến hắn không tài nào quên đi được. Gương mặt ấy đã in sâu vào đầu hắn, chỉ khác lần này gương mặt ấy không rơi lệ mà là đang cười. Không sai chính là cô người con gái mà hắn luôn mơ thấy.

Hắn đuổi theo cô, chỉ một chút nữa thôi là hắn có thể biết cô là ai. Chậm mất rồi thang máy đóng lại, gương mặt cô cũng biến mất. Hắn tức giận nắm tay vào cửa thang máy, giọng nói lạnh lùng phun ra hai từ "chết tiệt"

Trình Nhược hoa chạy tới lo lắng dấm nước mắt hỏi: "Thiên Trọng cậu không sao chứ? Tự dưng lại bỏ đi cậu không muốn mua đồ với tớ sao?".

Hắn vỗ đầu à "cậu nghĩ nhiều chúng ta về thôi".

"Ừm".

.....

Bên ngoài khu mua sắm thiếu niên mặc đồ tây, gương mặt anh tuần dượt dằng khẽ cười với cô gái đang chạy tới làm điên đảo biết bao vị phụ nhân tiểu thư đứng gần đó.

"Anh hai, bắt anh đợi lâu rồi".

"Không việc gì, chỉ cần là tiểu công chúa của anh đợi bao lâu cũng được" anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới cô "Tiểu Linh rất đẹp nhé".

"Hihi cảm ơn anh hai".

Anh xoa đầu cô "về thôi".

"Vâng".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-2: Ngoại Truyện: Sự trở lại của Hạ Thủy

Bầu trời đêm đen kịt mây xuất hiện vài tia sét đánh xuống nổ ầm ầm, mưa lã trã rơi xuống đập bộp bộp vào các ngôi nhà tại nước D. Tại căn biệt thự vùng ngoại ô, xuyên qua cánh cửa kính ánh đèn ngủ mờ nhạt, trên chiếc ghế tựa gần đó người con gái đang mơ màng ngủ cô mặc chiếc áo tắm, mái tóc bạch kim ẩm ướt.

Đột nhiên tia sét đánh xuống nổ vang bầu trời có thể nó làm cô tỉnh lại, cô đứng lên đi về phía cửa sổ, nhìn từng tia sét sáng rực cả bầu trời, đôi mắt đầy sự lạnh lẽo.

Y như cái đêm kinh hoàng kết thúc mạng sống của cô.

Tại khu đất trống, cô đứng dưới trời mưa trên người không chỗ nào là không có vết thương, tay cầm khẩu súng lục, nhìn kẻ địch với con mắt lạnh lặn còn lại.

Trước mặt cô, đôi nam nữ quần quýt, người đàn bà mặc bộ đồ màu đỏ lộ ra đôi chân trắng nuăn, đôi ngực lũng lằng khiêu khích ma sát vào cánh tay người đàn ông. Người kia mặc trên người tây phục màu đen, ông ta cũng rất biết hưởng thụ vuốt nhẹ vùng tư mật của ả khiến ả rên nhẹ.

Hai người trước mắt này đối với cô là hai người vô cùng thân thiết, một người là mẹ cô, người kia lại chính là chú cô. Run rẩy chống cự thân thể để không ngã xuống, đôi mắt tỏa ra hận ý cùng sát ý hận không thể cầm chắc khẩu súng trên tay bắn thủng đầu hai người kia.

Người phụ nữ nhìn cô đầy khinh miệt: "Hạ Thủy con mau mau xuống bầu bạn với ba con đi".

"Là bà.. hại chết ba tôi?".

Bà ta thở dài: "là do hắn quá tin tưởng ta nha".

"Bà chẳng lẽ... không còn yêu ông ấy?"

Bà ta cười ha hả: "yêu? Mày nghĩ tao sẽ yêu hắn? Nực cười lấy hắn chủ yếu cũng vì cái kết cục này".

"Tôi.. con.. gái bà" cô thờ gấp.

"Mày chỉ là đứa con rơi tao nhặt được, mày cũng là yếu tố quan trọng để hấn cưới tao đấy. Người mà hấn thực sự yêu là Tố Ngọc Lan chính tay mày cũng đã thử qua máu của ả rồi đó, à, hình như đó mới là mẹ mày đấy" ả cười điên cuồng

"BÀ...." cô tức giận đưa súng lên bóp cò.

Đoàng, tia chớp lóe xuống chiếu sáng rạch rọt đường. Cô đứng đó, bộ quần áo ướt đầm, trước ngực cô một mảng máu đang từ từ lan ra, người bắn cô lại là người chủ cô luôn tin tưởng.

Cô ngã xuống, đôi mắt đục ngầu nhìn lên bầu trời, hơi thở càng lúc càng yếu, giọt nước mắt lăn xuống hòa chung với cơn mưa.

Nếu có kiếp sau cô nhất định sẽ không ngu ngốc tin tưởng bất kì ai ngoài chính bản thân mình.

Tia sét đánh xuống rơi trúng người, cô cũng hoàn toàn mất đi ý thức.

Tỉnh lại, cô hốt hoảng chạm tay lên ngực, da thịt vẫn còn đó. Nhìn căn phòng của mình trước đây, ngoài kia sét vẫn đánh ầm ầm, cứ ngỡ là một giấc mơ nhưng vết đau vẫn còn đó. Không ngờ cô lại có thể nhận được sự ưu ái của ông trời mà trọng sinh trở lại, thế cũng tốt những kẻ từng hãm hại cô từng lừa dối cô phải lên chết rồi, tất nhiên sẽ là một cái chết đau, đớn, nhất.

Cô đã nói hết cho ba mình, sớm cũng đã lập ra một kế hoạch chỉ còn chờ lũ cá sa vào lưới thôi.

Cô quyết định qua nước D học như lúc trước, có điều cô không ngờ tới lớp lại có cô gái dễ thương như thế. Cô ấy với cái ngoại hình hết sức giản dị, với hai cái dây thừng trước ngực (bím tóc), cặp kính to gần nửa cái mặt che mất đi đôi mắt to tròn long lanh.

Cái vẻ mặt ngây ngô khi nhìn cô còn gọi cô là thiên sứ, mới dễ thương làm sao. Cô mới biết cô ấy tên Dạ Nguyệt Linh, cô ngạc nhiên lắm Nguyệt Linh của kiếp trước khác hoàn toàn. Cô ấy luôn im lặng, luôn muốn tách mình ra khỏi dòng người rồi tự quận mình trong bóng tối.

Đối với một Nguyệt Linh luôn vui vẻ yêu đời thế này, cô lại muốn bảo vệ.

Đứng trước cửa sổ tầng hai nhìn xuống hai chiếc siêu xe đang đậu chỗ vòi phun nước, hai nam một nữ bước xuống. Đứa con gái đi giữa cô biết rất rõ, vết sẹo trên mặt, cô không quên đâu, muốn gây thơ được cô cho gây thơ đến cùng.

Nếu cô nhớ không lầm tiểu Linh sẽ theo đuổi một trong hai tên nam nhân kia. Cô không muốn xen vào tình cảm của cô ấy, sợ cô ấy xa lánh mình, nhưng con ả kia sẽ không dễ yên cho cô ấy theo đuổi, cô chỉ đành đứng trong bóng tối âm thầm giúp đỡ.

Dù đã chết một lần, mọi thứ sớm đã thay đổi.... nhưng cái cảm giác cô đơn ngày đó vẫn bám dính lấy cô, đây là người bạn, cũng là cô gái khiến cô mở lòng, cô không muốn làm tổn thương cô ấy. Nghĩ lại mới thấy, cô thật yếu đuối.

.....năm mới bắn pháo

Chúc các nàng một năm mới luôn vui vẻ đầy tiếng cười. Nhớ mua thật nhiều lifebuoy để có sức khỏe dồi dào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dương quang hạo

Dạ Anh Tuấn đi trên hành lang trên người còn mặc bộ đồ thể thao, cả người đều ầm ầm mồ hôi, anh chú ý tới công chúa nhỏ đang đứng gần cửa phòng anh, ngửa cổ nhìn bức tranh treo tường. Thấy hay hay anh cũng tiến lại gần ngửa cổ theo nhìn.

Trần quản gia đi ngang qua cũng ngửa cổ nhìn, hỏi: "cậu chủ cô chủ, chẳng lẽ bức tranh dính bụi?" bà không ngờ mấy cô người làm lại có thể thất trách như vậy, tỷ phải trừ lương.

Thấy không ai trả lời, bà quản gia miệng dẹo lưỡi cong giới thiệu nguồn gốc xuất xứ nêu tên tác giả tác phẩm, văn xuôi thơ ca, các loại biện pháp tu từ đều bẻ ra kết hợp đan xen xuất sắc nói hơn 1000 từ mới nghỉ ngơi chốc lát, còn tính thù dặt thêm mấy nghìn từ nữa thì bị Dạ Nguyệt Linh chặn lại.

Dạ Nguyệt Linh tức giận mắt trừng lớn mặt như quỷ quay ra dọa cho Trần quản gia sợ chết khiếp ngậm luôn miệng lại.

"Anh hai, bác Trần, hai người làm gì đứng đây?"

"Nhìn em".

"Nhìn cậu chủ cùng cô chủ".

"Ách, nhìn chi zậy?".

"Em có vẻ thích bức tranh này?"

"Nào? Tranh?"

Cô lia theo ánh mắt anh nhìn lên tường nhà mình, ở có một bức tranh thật nó vẽ một đám trẻ đang chơi với nhau bên cây thông Noel, gần đó chiếc lò sưởi cũ đang cháy bùng trông khá ấm áp đi. Thế thì nó liên quan gì đến cô, một con mù nghệ thuật: "nó có gì đặc biệt sao?"

"Chứ này giờ không phải em đang xem nó?"

"Nào có, em đang ôn sử, sắp đến kì thi học kì rồi. Thôi mau đi ăn sáng em đói muốn teo người rồi"

Hai người phía sau nhìn nhau, một lắc đầu một thở dài, đi theo cô.

.....

Vừa bước chân vào trường đã cảm thấy áp lực thi cử đè lên đầu muốn không thở nổi, thế này thì sống làm sao. Nói vậy thôi chứ cô là người đơn giản, chỉ ở một lúc đã hòa nhập luôn với không khí này rồi, lòi ra đồng sách vở ôn tập.

Hạ Thủy hôm nay xin nghỉ không biết cô nàng có bị bệnh gì không nữa, lo chết đi được. Điện thoại cho một cái tin nhắn viết mỗi từ NGHỈ to đùng, gọi điện thì ngoài vòng phũ sóng hoặc tắt máy, mai mà vắc xác đi học cô phải giáo huấn cho nhớ đời mới thôi.

"Chào buổi sáng, tiểu Linh".

Cô ngẩng đầu, gương mặt nữ chủ tất công quá bất ngờ làm cô choáng váng trong ít phút, cô nheo mắt đáp: "x..xin chào".

"Xin lỗi đã tự tiện gọi bạn là tiểu Linh, mình có thể gọi như thế không? "

".....Đ..được".

Cô à cười thân thiện: "Cậu đang ôn tập sao? tớ cũng ôn tập".

Mịa con dờ, đã thấy người ta đang học mà nhảy qua bắt chuyện làm gì, tốn sao nhiều giấy quý báu. Ở đang học đoạn nào vậy ta.

Cô chủ nhiệm bước vào thông báo, thầy hiệu trưởng cho họp đột xuất, nên toàn bộ các môn buổi sáng sẽ thay bằng tiết tự học. Cô mặc kệ tiếp tục cuộc hành trình tự ôn tự học của mình.

Móa toán cấp 3 sao mà khó thấy sợ, bao nhiêu năm không động tới sách vở như cô thì giải nó thế quái nào, chẳng nhẽ lại như cô nàng Liv trong bộ phim ăn nã, kiếm mấy đũa thông minh chút giết đi lấy não chế biến thành món ăn,.....gớm chết đi được, gach. Chỉ còn cách nhờ má lớp trưởng chỉ bảo thêm thôi.

Đang lúc muốn đem đồ đi nhờ vả, Cố Thiên Trọng đang ngủ tự dưng tỉnh lại, hần đáp nhẹ vào ghế cô hại cô có thừa ra một vết giầy đen sì lộ lộ trên váy, cô tức giận quay xuống: "Đại thiếu gia, cậu để yên cho tôi học".

"Đi mua cà phê đen".

Cô nhìn hần, được, cô nhin. Cô xòe tay ra nói: "Tiền".

Hần từ trong túi áo rút ra chiếc thẻ bạch kim sáng bóng vất vào tay cô. Cô nhin, nhin, nhin, cô tuyệt đối không thể phát tiết: "Cậu đùa tôi à. Máy bán nước tự động thì nhét thẻ đâu cho vừa?"

Hần nhú mày: "Đó là việc của cô".

Cô trừng mắt nghiêng răng ngằn từng chữ: "Cái này tôi cảm. Cậu nên học cách mang tiền mặt theo người đi".

"Phiền phức".

Ở đây thêm giấy nào nữa chắc chắn cô sẽ nhảy vào đám cho tên này mấy cái cho bõ ghét. May cho cậu là tôi định lực tốt, nếu để ai khác vốn có máu nóng thì cậu sớm nhập viện rồi.

..... hôm nay bán lạc, trời tự dưng mưa.....

Máy bán nước có ở khá nhiều nơi trong trường, gần lớp cô học cũng có hai cái tiếc là không còn loại cà phê đen, nếu vắc thân qua nhà ăn thì quá xa, đi xuống khối 10 lại lười, cô đành vắc xác qua khối 12 gần nhất để mua. Mịa đi mua mỗi nước thôi các người có cần nhìn tôi cười vậy không, thế nên cô

mới ghét phải qua khối 12 toàn bị người ta nhìn tới chín cả người.

Đứng trước máy bán nước cô lôi trong túi chiếc ví nhỏ rút ra tờ tiền, còn chưa kịp đút vào đã bị tiền của người khác cướp mất chỗ. Con ghen tức từ nãy giờ còn chưa phát tiết này lại bị ghen lớn hơn, bót chặt tờ tiền đang tính dùng miếng lưỡi phun nước bọt dìm chết người, nhìn thoáng qua trên cửa kính phản chiếu hình bóng người nọ.

Mẹ ơi, nam chủ Dương Quang Hạo, cái tên nổi danh ngoài nóng trong lạnh. Cô nhớ không nhầm thì bà tác giả có miêu tả tên này thiên sứ đội lớp ác quỷ, nhìn thì có vẻ vô hại nhưng một khi đã động đến nữ chủ thì chờ mà hưởng thụ qua 49 loại cực hình muốn chết không thể chết muốn sống không thể sống nói cho cùng tên này còn ghê hơn cả họ Cổ kia.

Dương Quang Hạo phải liệt vào danh sách đen.

Dưới tình huống này cô nên làm gì đây? Chốn? Chốn đâu cho vừa, mà việc gì phải chốn chứ cứ cô còn chưa động chạm tới nữ thần mà, thôi đứng im cho hần mưa xong rồi tính.

Hắn đứng sau cô, trên người có mặc mỏng manh bộ đồ thể dục, còn có mùi mồ hôi nhẹ hần là vừa mới chơi thể thao. Hắn cúi người, cánh tay dài ngang qua mặt cô, bàn tay còn lộ rõ các khớp xương, hơi thở nam tính mang theo mùi trà xanh khê phả vào chiếc cổ trắng mịn của cô khiến cô rùng mình mà lẻ ra xa. Hắn ẩn mua loại nước đào, oa không ngờ ác quỷ cũng nữ tính đến vậy, lon nước đào rơi xuống cô mới phát hiện ra chỗ lấy nước ngay phía dưới chân cô.

Aaaaaa, là thằng cha nào thiết kế ra chỗ lấy nước ngu người như vậy, làm sao đây, làm sao đây, có lên chánh ra cho anh ta lấy không. Người đều cứng đơ ra rồi chân không bước được, con chưa muốn kết thúc cuộc đời với cái lý do phi lý thế này đâu. Mẹ oiiiiiiiiii.....

Dương Quang Hạo dừng lại hành động nhìn cô gái tóc bím đang không ngừng chảy mồ hôi hột, lại nhìn tới đồng phục có kẻ vền màu đỏ, học lớp 11 à.

(ờm, đồng phục cho các học viên nhận ra vai vế lớn bé đều thông qua màu sắc vền áo. 10 xanh lục, 11 đỏ, 12 tím).

"Em lấy hộ tôi lon nước được chứ?".

".....được".

Dạ Nguyệt Linh cúi xuống lấy lon nước, Dương Quang Hạo cố ý ghé sát người cô, khiến cô khi đứng lên đụng lưng vào ngực hắn. Cả một vùng ẩm nóng, cô giật nảy mình nhảy qua một bên vấp chân ngã lộn xuống còn lộ ra quần chip nhỏ.

Bọn con trai đi ngang qua ai cũng ngược mắt nhìn cảm thán, là chấm bi kìa.

Phát hiện ra tình hình không ổn cô nhanh chóng dãn lại tư thế, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt đầy dề phòng nhìn người trước mặt.

Dương Quang Hạo nhin cười, bàn tay run rẩy ấn mua trà xanh.

Cô tức giận:"Anh cười cái gì?"

"Tặng em lon nước".

"Tự nhiên lại đi tặng đồ?"

"Không uống có thể trả lại mà".

"Nào có cửa, đã cho là mất".

Chờ hắn đi ra xa cô mới dám đứng dậy phui bụi lên lên vuốt lại tờ tiền, việc mua cà phê đen cho họ Cổ vẫn còn đó. Lại nghe hắn nói:

"Em thích uống cà phê à?".

"Hừ, cái món đó có cho không tôi cũng chẳng buồn uống. Vừa đen vừa đắng".

"Của Cổ Thiên Trọng? Cậu ta vẫn thích loại đồ uống này".

Cô vênh tai, vẫn thích? Hình như có mùi gian tình ở đây. Một đàn anh lớp trên và một đàn em lớp dưới, hai người quen biết nhau từ nhỏ sớm đã nảy sinh tình cảm nhưng chớ chiều thay hai người họ không ai dám ngỏ lời, vì một số người cản trở (Trịnh Nhượng Hoa) mà họ tách nhau chôn vùi đi tình cảm của mình. Ôi sao mà thấy hai người này đáng thương thế không biết, cứ như Romeo và Juliet. Trịnh Nhượng Hoa cô là quán khốn nạn.

Cô mua thêm hộp sữa dâu đặt vào tay Dương Quang Hạo, ánh mắt đồng cảm "tôi hiểu mà" Hạo tôi ủng hộ tình yêu của anh.

(Chị hai của tui ơi, chị tưởng tượng sai hết kịch bản của tui rồi).

"Lon đào cảm ơn anh, tạm biệt".

Dương Quang Hạo ngó người "t..tạm biệt".

Hắn nhìn hộp sữa trong tay cười khỏ, cảm xúc của hắn dễ dàng lộ lên mặt như vậy ư, không thể nào. Em nói em hiểu, là hiểu thứ gì từ tôi đây. Đáp vô chai trà xanh vào thùng, dứt hộp sữa lạnh vào túi hắn trở về lớp.

Tất cả mọi chuyện diễn ra đều được thu vào mắt cô gái với mái tóc vàng hoe, cô ả híp mắt, nghiêng răng, Hạo là của tao, con nhỏ xấu xí đáng ghét mà ын nên nhớ đấy.

.....Lạc trôi hết rồi.....

Dạ Nguyệt Linh trở về lớp đặt lon càffê lên bàn Cố Thiên Trọng, tự mình mở lon đào ra uống

"Chập chạp" hắn cũng mở ra uống.

"Ai bảo loại nước của cậu nó "hiếm" quá cơ, hại tôi chậ vật mãi mới mua được đó" cô nhìn hắn cười cười "cậu biết tôi gặp ai không? Là Dương Quang Hạo đó".

"Thì sao?".

Không có biểu cảm, hừ cái tâng băng ngàn năm này "lon càffê của cậu là do anh ta mua đó".

Phụt.

Toàn bộ nước càffê đều bắn tới cô nhanh tay dùng mấy quyển vở che đi, tỵ nữa thì thành càffê đen rồi "cậu làm cái gì thế?"

"Cô nói... ai mua nó?"

"Là Dươ....." cô nhìn về mặt còn muồn đen hơn Bao Thanh Thiên trong phim truyền hình liền ngậm lời tính nói "là tôi mua, nước của tôi mới là anh ta mua"

"Lần sau có gặp đừng lấy đồ của hắn".

Cô bữ môi, cậu là ba tôi chắc, tôi cứ nhận đấy làm gì nhau.

.....

Tại Hạ thị, Hạ Thủy ngồi đối diện Dạ Anh Tuấn, ngắm nhìn từng đường nét cử động lật tài liệu của anh khẽ cười, nói:"Dạ tổng, anh thấy thế nào?"

"Hạ tiểu thư quả nhiên như lời đồn, tôi mong hai bên sẽ hợp tác vui vẻ".

"Điều đó là tất nhiên. Dạ tổng này anh có người yêu chưa?".

"Chúng ta chỉ hợp tác trên công việc".

"Để thân thiết hơn, anh có người yêu chưa?"

Dạ Anh Tuấn bó tay:"Chưa có".

"Vậy chúng ta quen nhau đi".

Anh nhìn cô, nghiêm túc nói:"tôi không chơi bời".

"Nếu em thật lòng yêu anh thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mì tuy ngon nhưng rất nguy hiểm

Hạ Thủy đứng trên tầng cao nhất của Hạ thị, bàn tay chạm lên tường kính, đôi mắt chứa đầy tình cảm nhìn chiếc xe ô tô màu đen đang từ từ rời xa. Đôi môi đỏ mọng nhu lên, tặng cho người trong xe một nụ hôn gió.

Kiếp trước sai lầm mà bỏ qua tình yêu của anh, kiếp này em thề dù anh không yêu, em cũng sẽ làm cho anh yêu em, anh tuyệt đối phải là của em. Thế

nên Tuấn, anh chăm bị sẵn sàng đón nhận công kích của em đi.

Rình, chiếc điện thoại bàn reo lên "Tiểu thư, bà Hạ tới" cô liếc qua máy camera khuôn mặt người đàn bà váy đỏ trong đêm sầm chóp không tiếc lời khiến cô đau đớn.

Là ả đàn bà này mà mười chín năm tin tưởng, mười chín năm yêu thương việc gì cũng làm vì ả, để rồi đổi lại được cái gì? mất cha, mất mẹ, mất người yêu mình, thậm trí đến mạng sống cũng mất...

Anh một người luôn đơn độc, sống trong một căn nhà to lớn chỉ còn vài người hầu, cả một gia đình ấm cúng mà tan rã, mẹ bỏ lại anh, ba bỏ lại anh, đứa em cũng bỏ lại anh. Nhưng anh vẫn đứng lên, anh chôn vùi sự đau đớn sâu trong tim ấy, bước tiếp trên con đường của ba mình. Khi đó cô gặp anh cứ ngỡ sẽ chỉ như người dư nước lã, ngày ngày tiếp xúc với anh, ngày ngày bàn công việc với anh để rồi giao trái tim cho anh. Anh thổ lộ trước, cô lại im lặng chỉ vì vài lời nói của ả đàn bà kia cô đã làm tổn thương anh.

Luyến tiếc nhìn hình bóng chiếc xe đi xa dần, cô trở về chỗ ngồi, ánh mắt đầy lộ rõ đầy sát ý khi nghe thấy tên kẻ thù rất nhanh thay bằng dáng vẻ không có hứng thú, lười nhác, cô cầm chiếc bút vẽ loạn "vào đi".

"Con gái, mẹ mang đồ ăn cho con đây".

.....

Trương J.K, lớp 11D, Cố Thiên Trọng cầm chiếc điện thoại tay vẫn bấm nhấn tin như bình thường, nhưng đôi mắt không một giây nào rời bỏ dáng vẻ hết kéo tóc lại vò đầu, chiếc bút chì viết viết như muốn gãy làm đôi, cục tẩy lên xuống tờ giấy cũng muốn rách đến nơi. Hắn nhìn lướt qua dòng tin hắn vừa viết, động tác tay nhanh lẹ ẩn gửi, thuận tiện tắt máy dứt túi quần.

Mái tóc rũ xuống hắn chăm bị ngủ thì giọng nói như âm hồn đòi mạng làm hắn giật mình tý ngã ghế.

"Thiên địa trời đất quý thần ơi, chúa Jesus ơi, phật tổ như lai ơi, bà quan âm ơi là thằng nào sáng tạo ra toán đồ thị làm ơn đá hắn xuống đây. Nếu ông ta mà xuất hiện đàn bảo sẽ cho ông một vé ăn hành miễn phí. Còn bao nhiêu công thức thì áp dụng chỗ nào mới thích hợp....." lược một đoạn.

"Cô ngậm miệng".

"Họ Cố đừng tương cậu giỏi là cậu có quyền bắn tôi im nhé".

"Giỏi mới không phải nhiều lời như cô".

Tên đáng ghét "hừ, hay lắm ấy, giỏi thì cậu dạy tôi học đi".

"....."

"Sao? Không dám à?"

"Mang vở xuống đây"

"Cậu dạy tôi thiệt hả?" cô chớp chớp mi mắt.

"Phí lời".

"Đại thiếu gia cậu là nhất đấy, chỗ này tôi khô....."

Mặt cô bị quặn vờ có cái bìa màu mè hồng đỏ xanh tím lẫn lộn chia cắt gương mặt lạnh tanh của họ Cố. Trịnh Nhượng Hoa sùng sùng đứng đó, tươi cười như hoa lộ ra hàm răng trắng muốt, đôi môi nhỏ chu lên đầy đáng yêu nói.

"Trọng, mình cũng không hiểu chỗ này".

Hắn nhú này có vẻ như khó chịu "Bài này từng dạy qua, lẽ nào cậu không nhớ?"

"A...." ả dóm nước mắt "cá..i này mình... mình...."

"Được rồi, ngoan, đừng khóc, kê ghế lại đây mình dạy lại".

Cô há hốc miệng. Cái gì đây, nước mắt cá sấu trong truyền thuyết đây ư, không hiểu cái cục *** có mà thấy trai nhà gần gũi với người khác mới chạy qua làm bức tường cản trở thì có. Tại chị đây chỉ số thông minh khi sinh ra nó hạn hẹp mới phải hạ mình đi xin số tên Họ Cố thôi chứ rành rang đâu mà đi quyến với chả rũ nam nhân của cô. Cũng phải công nhận rằng skill "nước mắt em rơi" tuy lỗi thời nhưng lúc nào cũng có hiệu quả cao, sau này phải học theo có gì còn vận dụng dùng dài dài trong vài hoàn cảnh.

Nhân cơ hội này phải hỏi cho kỳ hết những thắc mắc bấy lâu mới được. Đờ cho việc mai sau hỏi tiếp, lại đã đụng tới nữ thần.

Ét ét ét ọt ọt ọt.

Ợt ợt ợt é é é.

Cô nhúu mày nhìn chăm chăm nữ thần:"Bạn Trịnh, nếu đói thì đi ăn trước đi"

"Cái này...." Trịnh Nhượng Hoa cười cười liếc nhìn cô.

"Là bụng của cô đấy" Cố Thiên Trọng nhìn cô khinh thường, hảo tâm nhắc nhở cô thay Trịnh Nhượng Hoa, nhìn bụng cô còn không quên buồn ra một câu "kính dị"

A thì ra là em nhỏ đòi ăn, ui xấu hổ quá đi mất, che mặt "ahihi, trưa rồi, đi ăn không tôi mời".

Biết là sẽ đi ăn thế nhưng bạn Trịnh mặt bạn cũng dày ghê ha, cô nói sẽ mời bạn ăn hay sao, đã thế còn chọn toàn món đắt tiền. Tiền tuy từ ví ông anh nhưng phải trả tiền thay người khác cũng có vài phần hơi bị tiếc đấy.

Bê bát mì nóng hồi mười đầu ngón tay vì nóng mà đỏ ửng lên, cô chu miệng thổi thổi cho bớt nóng, nước miếng bay ra tứ tung, vội vàng đi theo hai người phía trước. Bà vai như có gì đó bị đập vào khiến cô vì đau mà nhúu mày, đang không hiểu chuyện gì xảy ra gương mặt trắng hồng đã hít ngay cái và đau điếng, bát mì bay lên lại lần nữa va chạm với mặt sàn đầy yêu dấu, cô ngã quàng xuống bên tai nghe thấy giọng đầy chanh chua.

"Con nhỏ xấu xí mày bị mù à?" cô à chanh chua tức giận lại đá thêm cho cô một nhát vô bụng.

Đã đói giờ lại nhận của người ta vài vết gầy thế nào về cũng bị thâm tím lại cho mà xem, cô không chịu, cô bực mình cố áp chế đau ở bụng đứng lên. Biết dạng người này đầu không nào có nói thế nào cũng là người ta sai, hờ một tẹo là đánh người, thế đã làm sao cô sợ chắc ngày xưa còn đi bèm nhau với mấy thằng lớp năm sút đầu mẻ trán là việc thường thấy (mặc dù hồi ấy lớn hơn chúng nó bảy tuổi), đừng tưởng chị không phát uy liền coi chị là hồ giấy nhé.

Cô dờ giọng sia sõi vài câu "Thím, thím đi đứng dâm vào người khác không xin lỗi còn ở đây mà đánh người. Cha mẹ không ai nói với thím như vậy là sai sao?".

"Mày gọi ai là thím?"

"Tôi nói thím đấy".

Đấy vừa mới phân tích tính cách ở phía trên cùng nói được vài câu, đã thấy cô à hành động đi trước não rồi. À vô lấy cô như hồ vô môi, cô thì sao tất nhiên là phải chạy rồi ngu đầu đứng đấy cho nó đánh, bị đánh dễ quá hay bị dượt đuổi chạy quanh cái bàn cũng là làm trò cho một số người xem. Cô à tận tâm ghê cơ còn gọi thêm chị em đến cùng nhau đánh hội đồng nữa chứ, toàn đứm cao ngất ngưỡng hơn hẳn cô cả cái đầu đã thế toàn là bọn lớp 10 nữa chứ, bố mẹ chúng nó cho ăn cái gì mà lớn thế không biết. Nuốt nước bọt, ờ,... mấy lời hồ báo vừa rồi em xin được rút lại được không..... ai đó cứu với.....

Dạ Nguyệt Linh giang rộng hai cánh tay...(thực chất là bị hai đứa con gái giữ lại) chờ đợi cô à chanh chua ban cho mấy cái vả vì tội đã yếu còn đòi ra gió. Cô ti hí mắt, sớm muộn gì không thành đầu heo cũng là tàn tạ toi tã, chỉ đành cầu cho cô à ra tay nhẹ nhẹ chút.

Ở gần đó cô gái với mái tóc vàng hoe trên người vận bộ đồng phục vền tím, ánh mắt đầy ngoan độc bắn thẳng tới tấm lưng nhỏ của cô, nếu nhìn kĩ hơn đây chắc chắn là cô gái đã đứng nghe cô và Dương Quang Hạo nói chuyện. Lô Mi Lệ đưa bàn tay xinh đẹp của mình chạm mặt vuốt ve, móng tay được làm tinh tế cầu kì nhẹ rạch vài đường lên nhìn đàn em ra hiệu, cào rạch mặt nó. Dám bắt chuyện với Hạo lại còn vô liêm sỉ vén váy quẩy rũ, mày gan đủ lớn, vậy để đàn chị này cho mày một bài học nhớ đời.

À chanh chua bắt tính hiệu gật đầu, cười điên cuồng như thể chẳng bị làm một việc vô cùng kích thích tinh thần vui vẻ, à liếm móng tay.

Cô đang ở tình thế nước sôi lửa bỏng thế mà cái miệng lại chạy trước cái não phun ra một câu "Bắn chết được", thành công thêm dầu tạo lửa. Ngu chưa từng thấy, đúng là cái mồm hại cái thân, cô khóc không ra nước mắt.

Nếu biết trước ăn mì sẽ thế này cô xin thế không bao giờ động lại nó nữa, sao lại có thể nhẹ như con chó thế chứ.

.....

Tây Tây còn ngược nữ chính dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hôn

Hàng nghìn con mắt nhìn cô với nhiều thể loại cảm xúc khác nhau, có người thương tiếc, có người hả hê, có người không phải việc của mình thì chớ tới gần, nói chung là chẳng có đứa nào đứng ra dám chống lại bọn này cả.

Trường đầu toàn đưa vô cảm không.

Cô nhìn tới nhóm hai người đang dừng dừng đứng đó xem cô bị xử lý, bắt gặp ngay vẻ mặt vui vẻ ra trò của chị nữ chủ lại đối lập hoàn toàn với những từ ngữ thánh mẫu trong miệng cô ta. Tên Cố Thiên Trọng này cũng thật là lên giúp thì giúp đi còn chân chừ chờ đợi cái gì, đợi chị đây thành đầu heo chác, đúng là chẳng trông mong gì được.

Nếu Hạ Thủy mà ở đây thì hay biết mấy, cô nàng thế nào cũng xông tới tấn cho đám này một trận.

Cô nhìn quanh một lượt lần nữa thờ dài, có vẻ như đến ông trời cũng chẳng buồn ngó tới nói chi có người giúp. Phen này thôi thì đành lên viện ở vài ngày cho nó có tâm trạng.

Cô ả chanh chua bẻ bẻ ngón tay, từng cái móng nhọn hoắt không một lời báo trước đâm xuống da thịt ả khiến ả đau đớn mà nhăn mày nhăn mặt, hệt như mấy con khỉ móng đỏ mới xem trên thế giới động vật hôm trước. Đây thì một móng nhọn, đau chưa con cho mày chết.

"Mày cười cái gì"

Ả ta tức giận hét vào mặt cô khiến cho nước miếng đều muốn bắn ra, cô cảm như mình vừa mới rửa mặt vậy, nhột nhột bắn bắn. Nhìn thế nào cũng là liên hoàn tất sắp bay tới mặt cô đây, cô nhắm tịt mắt.

Đợi lúc lâu cũng chẳng thấy có gì xảy ra cô chẳng do dự mở mắt. Năm chiếc móng chỉ cách mặt cô 5mm, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng có gì đó không đúng ả chanh chua nhất định không có thể loại dừng đột ngột vậy được. Cổ tay của ả bị một bàn tay khác chế trụ mà dừng trước không chừng, cách tay này sao cô có cảm giác quen quen nhỉ.

"Dừng lại được rồi đó, con gái mà đánh nhau rất xấu".

Dương Quang Hạo đứng đó, một tay dứt túi quần, một tay đỡ tay chanh chua, miệng lúc nào cũng có độ cong nhất định. Nếu đưa được hấn ta cứu là ai khác nhất định sẽ tôn hấn ta một tiếng prince- sama và yêu hấn đến chết đi sống lại. Nhưng người hấn cứu lại là cô, cô nào phải cáo chín đuôi chín cái mạng chứ, nhìn xem mạng nhỏ của cô đang bị đe dọa kìa. Thà bị đánh một trận còn hơn được hấn cứu, số cô sao nó khổ thế chứ.

"Dương.. tiền bối" cô ả run rẩy sợ hãi rút tay ra đứng một bên, đôi mắt khê liếc Lô Mi Lệ. Đám giữ tay cô thấy thế cũng buông ra chôn đàng sau ả.

Dạ Nguyệt Linh im im im im bước nhẹ lẩn vào đám đông chôn, đáng tiếc đại sự không thành, tay cô sớm đã bị bắn lại. Dương Quang Hạo kéo cô lại gần nói nhỏ vào tai cô: "tính chạy hả? Không dễ" nói xong hấn kéo cô đi luôn.

Cô khóc không ra nước mắt, chỉ có thể mặc kệ cho hấn kéo đi. Dương Quang Hạo đưa cô tới phòng y tế, ép cô ngồi xuống chính mình đi lấy vài lọ thuốc bôi. Cô khó hiểu: "anh làm gì vậy?"

"Mặt em sưng, lấy thuốc bôi".

Tốt như vậy? Cái tính ôn nhu từng ly từng tí này cô mà cũng được hưởng thụ hả? Có quỷ mới tin.

Bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngờ, Dương Quang Hạo cười khỏ, lòng tốt của hấn lâu lâu mới phát huy thế mà được cô cho thành cái dạng gì đây, cô sóc nhỏ này đa nghi thành tính rồi. Hấn kéo ghế đối diện cô mở nắp lọ thuốc, cô tuy có chánh lễ nhưng hấn quá nhiệt tình cô đành chấp nhận để hấn bôi.

Mái tóc rối tung làm hại Dạ Nguyệt Linh lại mất công tháo ra, vuốt vuốt cho xuôi xuống, tháo luôn cái kính cho đỡ vướng. Đôi mắt to tròn ngập nước được lông mi đen dài che đi một nửa, đôi môi hồng mấp máy linh động, hai má căng phồng rất đáng yêu. Cô không biết rằng hình ảnh này khiến cho tên nào đó không ngừng thờ ra hít vào.

Dương Quang Hạo ngậy ngốc nhìn cô, lọ thuốc cầm trên tay rơi xuống sàn tạo ra tiếng động kéo tâm trí hấn trở về, luống cuống nhặt lên lại bị gương mặt phóng đại của cô làm tim hấn đập lệch một nhịp.

"Anh không sao chứ?".

Nhìn gương mặt ngu ngơ ngây thơ không biết mình đang khiêu chiến đại sói xám của cô, hấn nhếch mép đưa tay vuốt mái tóc dài hơi xoắn, hấn cúi xuống môi bạc lạnh lạnh chiếm gọn đôi môi hồng kia.

Dạ Nguyệt Linh đơ người căng tròn mắt nhìn hấn, giây sau hấn rời đi môi cô, mặt cô đỏ ửng ngón tay thon dài che lấy miệng. Nụ hôn đầu của cô cứ thế mà bị hấn lấy đi mất rồi.

"Anh....."

"Ừm, không tệ".

Cô lờm hấn, không tệ em gái anh. Nụ hôn đầu tính dành cho chồng tương lai, thế mà hấn hấn hấn..... cô sau này sao mà lấy chồng. Dạ Nguyệt Linh tức giận cật lực giẫm lên chân hấn, thấy không có si nhê gì lại giẫm cho vài cái nữa.

Dương Quang Hạo cười híp mắt, sóc nhỏ tức giận thật đáng yêu, muốn phạm tội quá. Hắn buộc phải kiềm chế bản thân, nếu dọa sợ sóc nhỏ bỏ chạy thì sau này hết cái đề hắn trêu đùa rồi.

Một bụng tức giận trở về lớp gặp ngay bản mặt khó ưa của nữ chủ, cô ta không ngừng lải nhải việc vì sao cô quen biết Dương Quang Hạo, cô đập bàn quát: "tôi không quen hắn".

Cô ta lại dõ chiều "nước mắt em rơi" hại cô bị mọi người chỉ trích, quá đáng nhất tên Cố Thiên Trọng còn ép cô phải cúi đầu xin lỗi. Việc gì cô lại phải xin lỗi nhỉ, cô vác cặp bỏ ra về khi vẫn còn tiết học.

.....

Đi trên con đường đông đúc người qua lại cô vào một tiệm bánh gần đó mua một chiếc ăn cho hạ cơn giận. Dừng chân tại công viên nhỏ, ngồi trên ghế ngắm nhấm chiếc bánh nhìn lũ trẻ đùa vui cô cảm thấy vui hơn một chút.

Thời tiết se lạnh cô thổi phù một hơi còn nhìn thấy khói trắng, đôi mắt nhìn khói lại vô thức nhìn tới người đối diện quay lưng với cô. Cậu ta mặc chiếc áo khoác màu xanh rêu, chiếc quần jean đậm màu, trên đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đen không nhìn rõ mặt. Điều khiến cô chú ý chính là thứ cậu ta cầm trên tay, quyển sổ vẽ và chiếc bút chì gỗ trong cặp hẳn là hộp màu.

Cô chưa từng nhìn thấy một họa sĩ thực thụ, trước đây trong lớp cũng nhiều đứa vẽ đẹp lắm cả lớp thì có nửa theo soái ca ngôn tình, nửa còn lại theo chủ nghĩa lol BB đại chiến và 1% tách những đứa vẽ voi ra kiến, vẽ hổ ra mèo, vẽ chó ra chuột tất nhiên trong đó có cô. Một đứa chỉ biết vẽ ngôi nhà bằng sáu dòng kẻ. Nhìn thấy người kia như dân chuyên nghiệp làm cô hiếu kỳ.

Cô len lén lại gần nhòm xem cậu ta vẽ gì, bức tranh phác họa công viên nhỏ này, từng chi tiết lớn bé đều không bỏ sót, nhưng trừ một thứ mà cậu ta không vẽ đó chính là con người. Tuy cô không hiểu về nghệ thuật nhưng khi nhìn bức tranh cảm giác đầu tiên ập tới chính là cô đơn, một nơi vắng vẻ u buồn.

Cô không biết mình nói ra miệng đến kia cậu ta quay lại nhìn cô, ngượng ngạo cô trở về chỗ cũ giả vờ lấy sách ra học. Cậu ta cho đồ vào cặp đứng lên ra về, trước khi đi còn nhìn thoáng qua cô, cô lẻ lưỡi. Có vẻ như cô đã làm phiền tới cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gian lận thi cử

Hôm nay, trời trong xanh mây trắng đẹp, cây cối tươi tốt, chim hót líu lo và cái ngày đẹp trời này lại là ngày bắt đầu của kì thi học kỳ trường J.K.

Thường thì các trường sẽ thi ba môn một ngày và cho nghỉ một ngày. Thế nhưng trường J.K gộp cả chín môn lại thi liền tù tì trong một ngày và nghỉ ba mươi phút cách mỗi môn thi. Thi vậy thì áp lực cho học viên quá, biết sao được đây nó lại là truyền thống của trường mới chết chứ, nhiều khi cô muốn lên phòng hiệu trưởng đập bàn đập ghế đề nghị ông ta thay đổi cách thức thi đây.

Dạ Nguyệt Linh ngồi trên ghế trong khuôn viên trường, từng tia nắng chiếu thẳng xuống người có chút ấm áp. Nhìn lên cửa sổ các phòng thi, đáng lẽ cô phải được ngồi trong đó làm bài thi mới đúng, thế nhưng tại sao cô lại ngồi đây nhìn trời ngắm mây thưởng hoa nghe chim hót vậy nhỉ?.

Trở lại với vài phút trước.....

Môn đầu tiên thi là hóa tiếp đó sẽ là toán, Dạ Nguyệt Linh cảm quyền sách ghi nhớ vài công thức mà trước đó Cố Thiên Trọng ghi cho cô. Vì vài ánh mắt thiếu thiện cảm của chị nữ chủ mà khiến cô không tài nào ngừng chảy mồ hôi dẫn đến một chữ bẽ làm đôi cũng không nhớ.

Không phải chỉ là tặng tên họ Cố kia vài cái bánh thôi à, có cần nhìn vậy không.

Tối hôm qua cô có làm bánh quy đem đi cảm ơn Cố Thiên Trọng, cái cảm giác khi cậu ta cúi xuống ngắm chiếc bánh trong tay cô, gương mặt sát trong gang tấc... hơi thở phảng phất hương bạc hà.. lúc đó... tim cô đập rất nhanh (đỏ mặt).

(Tây Tây vài lời cho các nàng chớ hiểu lầm: tình cảm của chủ thể kiếp trước vẫn còn đọng lại khiến Dạ Nguyệt Linh hiện tại có chút nhầm lẫn về tình cảm của mình. Lúc chưa xuyên qua chị ấy một mảnh tình vắt vai cũng không có, mà từ từ về khoảng yêu đương nên khi đối diện với Cố Thiên Trọng chị ấy tưởng chính mình yêu hắn,... sau này nói tiếp)

Thôi không nói nữa.

Tiếp đến gặp ngay ông thầy Mã làm giám thị. Nghe người ta đồn rằng ông ta là một tên ngoài mặt thì tỏ ra nghiêm túc chính trực bên trong lại vô lại bi ối, chuyên dùng chức vị giáo viên để bắt ép học viên làm theo ý ông ta. Từng có một anh khối trên bị ông ta ghét vì được con gái yêu thích, vô cớ cho anh ta điếm liệt đuổi ra khỏi trường. Hay đứa con gái cùng khối lớp bên bị ông ta sàm sỡ, đi tố cáo nhưng không thành còn gán cho cái danh hãm hại thầy giáo,

quá mất mặt ba mẹ cô gái đó đã nộp đơn xin thôi học.

Qua những sự kiện đó, các học viên không ai dám chống lại ông ta, mặc kệ để cho ông ta dương oai tác quái. Loại người này cô ghét nhất. Nhưng hình như ông trời tính tình rất tốt đi, loại nào cô không muốn động đến đều ghép thêm cái tên cô vào cho có đặc sắc thì phải. Cô là bị ông ta gán cho cái danh gian lận thi cử à, thu bài thi mông dính trường lẫn dài trên hành lang. Nhưng không có lừa thì làm sao có khối, phải có người hại thì cô mới bị ông ta thu bài, mà người cô nghi ngờ chỉ có thể ở trước cô.

.....

Ngồi trên ghế đá kết thúc hồi tưởng, bát lon nước vừa mua uống. Dù bị uất ức nhưng cô không thể làm loạn được sẽ ảnh hưởng tới giờ thi của người khác mất, cô không phải người ích kỉ nghĩ cho riêng mình.

Ngẫm lại mới nhớ, trường J.K luôn tôn trọng thi cử, tội gian lận là cực kì nặng nếu cô không có cách nào chứng minh mình vô tội thì 99,99% sẽ phải quần gỏi ra khỏi trường. Hơn nữa, đã bị trường quản thi cử bậc thầy cả nước đuổi học thì mấy trường khác nào dám nhận vào học chứ. Cuộc đời sau này chỉ có xa vào hố đen.

Một chiều này đủ độc, có vẻ như cô đã quá lơ là mà coi thường cô ta.

Tức giận vì sự ngu ngốc của mình, Dạ Nguyệt Linh hành hạ lon nước, dùng toàn bộ lực đá nó hạ đứt điểm.

Lon nước bay cao và xa đập vào tán lá làm rơi lá tã, dụng gãy cành non lia chia, đá phẳng dàn hộp xướng chim sẻ, cuối cùng hạ cánh trên tổ chim... phải nói đúng hơn cái đầu có mái tóc tổ quạ.

Âm thanh đau đớn vang dội, là cô giật mình: "là ai đang ở đó?".

Lâu không có ai trả lời Dạ Nguyệt Linh liền cầm sọt rác đi tới hướng phát ra tiếng động. Bóng đen từ bụi cây lao ra, cô một đứa già đời còn sợ gì mà quỷ, tính hù dọa chị mày à, năm mơ.

Cô không ngần ngại úp ngay sọt rác vào đầu người nọ đánh cho túi bụi.

"Tên ăn trộm nhà người vào trường ta tính lấy gì hả?".

"Đừng tưởng thoát được bác bảo vệ mà sống nhé. Dám tấn công chị à, to gan".

Đánh chán chê, cô quyết định gọi bảo vệ, nhưng chân lại bị người nọ giữ lại, giọng nói khàn khàn mang theo tư vị đau đớn:

"Đừng gọi bảo vệ, ta là thầy giáo".

Không chút suy nghĩ trả lời "...ĐIỀU".

Người nọ chật vật móc ra tấm thẻ, cô cầm lên xem, họ tên, tuổi, địa chỉ và bốn từ giáo viên bậc S lù lù im đậm nhất như muốn chọc thủng mắt tó của cô. Xem ra cô đánh nhầm một cực phẩm giáo viên rồi, thầy ơi em không phải cố ý ý ý ý.....

..... phòng y tế thẳng tiến.....

Dạ Nguyệt Linh nuốt nước bọt chân tay run rẩy, cố gấn cẩn thận từng ly từng tý tránh cho việc sát trùng làm người đối diện đau. Chỉ cần một cái nhúm mày cũng dọa cô sợ mất mặt.

"Thầy ơi, em không cố ý đâu".

"....."

"Em thật sự không cố ý mà, em tưởng có.... trộm".

"....."

Oan quá, ai kêu thầy mặc một thân giống tên ăn mày làm gì chứ. Với cả, thầy không nóng không lạnh như vậy sao em biết được thầy có giận không. Có khi nào ông lại ghi hận tiếp tay giúp con ngựa (thầy Mã) kia đẩy cô ra khỏi trường không ta?

Người nọ suy nghĩ nói:"đang trong giờ thi em chạy ra đây làm gì?"

"Em bị đuổi ra".

"Đuổi?"

"Đúng thế, chuyện là thế này....."

Cô vừa nói vừa kể, lại thêm chút mắm muối chọn lựa hành động bóp da bóp thịt làm người nọ hít lấy hít để khí lạnh, còn thêm đập bàn phá ghế hại người

nọ ép sát tường tránh cho một kiếp thịt nhào xương gãy.

Cô thở phì phò kết thúc, người nọ hảo tâm đưa cho cốc nước: "thầy thấy đó, như vậy có tức không".

"Toàn bộ những gì em nói là thật?"

"Dạ Nguyệt Linh em chưa bao giờ nói láo".

Cũng vừa lúc giờ thi kết thúc, người nọ nghĩ gì đó nói tiếp. "Em về thi tiếp, việc này tôi sẽ báo lên trên".

"A, vậy cảm ơn thầy. Bai bai"

Chờ cô đi xa người nọ mới đứng lên mở cửa đi ra hành lang tới nơi gọi là phòng hiệu trưởng, không cần gõ cửa bước vào. "Quý bà bà" sớm đã ở trong đây, cô lo lắng lăm lăm cánh tay người nọ và cũng chính là vị hiệu trưởng của chúng ta.

"Thầy đi đâu, sao lại thương khắp người?"

"Hình nhi em lo lắng cho tôi à? Tôi cảm động lắm".

"Thầy còn nói"

Hiệu trưởng được đỡ ngồi xuống ghế, vẻ mặt đùa vui lúc trước đã thay thành nghiêm túc "Hình nhi, chúng ta hình như quá đề cao mình mà bỏ qua vài con cá đen".

"!?" Quách Tự Hình sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Quá khứ đau đớn

Thi xong chín môn cũng là lúc trời tối mịt, người ta thì vác xác đi về còn riêng cô thì ngược lại. Cô đem cái thân hình gầy nhỏ của mình leo lên ba cái cầu thang, qua bốn cái hành lang, cuối cùng cũng tới nơi cần đến.

Mở cửa bước vào ông thầy Mã sớm đã ở trong đó, trước ông ta mặc chiếc áo sơ mi chỉnh tề nay đã mở ra hai cái cúc, cặp giò vắt chéo đặt thẳng cẳng trên bàn, cả người đều đổ dồn vào chiếc ghế xoay, một chút đáng dấp của giáo viên cũng không có.

Ông ta thấy cô như thấy không khí đến điều chỉnh tư thế cũng không buồn làm, dờ giọng điệu thấy ghét nói:

"Ngồi đi".

Cô kéo cái ghế ngồi xuống, đối diện với ông ta "em không gian lận".

"Điều này mày không quyết định được đâu, mà là tao" ông ta cười ồ lên.

"Thầy nói như vậy... là có ý gì?" cô bình tĩnh trả lời.

"Còn phải hỏi sao? Mày có hai lựa chọn, một: làm theo ý tao nói, hai: đi về, ngày mai khỏi tới trường" ông ta vuốt cằm "chọn đi".

"...." cô nhìn ông ta "ông không sợ tôi sẽ tố cáo ông à?"

"Ahaha, thật ngây thơ, đến chuyện con con này còn không giải quyết được vậy mày nghĩ tao còn có thể ở đây"

"Điều kiện của ông là gì?"

"Biết điều đấy"

Ông ta đứng lên đi vòng qua sau lưng cô, bàn tay đầy lỗ chấm đen vuốt bím tóc cô, từ từ dịch xuống chiếc cổ trắng nõn. Da cô còn cảm nhận rõ được vài vết chai sạn, cô không hề thích cảm giác này chút nào. Cô đẩy tay ông ta đứng qua một bên, đôi mắt đầy tức giận ẩn dưới cặp kính: "ông muốn gì thì nói đi".

"Cởi đồ ra".

"...đừng hòng".

"Tốt nhất mày nên làm theo lời tao, cái loại con gái chẳng có cha mẹ giáo dưỡng quả nhiên không biết nghe lời chút nào" ông ta như nhớ lại gì đó nói tiếp "phải rồi, nếu không nhảm thì mày chính là đứa hại chết mẹ nhĩ. Chắc chắn, nuôi mày lớn mày lại có thể nhẫn tâm giết mẹ..."

"Ông...IM ĐI".

"Sao hà chọc đúng chỗ đau à? Mày tức giận cái gì, không phải tại mày thì mẹ mày cũng không chết rồi. Người phải chết là mày đó,ahaha".

Dạ Nguyệt Linh cúi mặt vài giọt nước mắt khẽ lăn xuống, điều ông ta vừa nói làm cô nhớ lại cảnh ấy, cái hình ảnh mà cô không muốn nhớ nhất.

Gia cảnh trước đây của cô cũng được gọi là khá giả, từ nhỏ đã theo mẹ học hỏi việc trồng hoa, ba thì đi làm tại công ty nọ, mỗi buổi chiều cả gia đình đều quây quần bên nhau rất hạnh phúc ấm cúng. Rồi đến một ngày, công ty ba cô làm phá sản ông ấy mất việc, mới đầu ông ấy cũng có xin thử vào mấy công ty khác nhưng đều không được nhận, ngày qua ngày rượu chè vào tính cách ông thay đổi hẳn. Ông đánh đập mẹ cô gần man, bắt cô ra đường ăn xin, trộm cắp, nếu không kiếm ra xu nào ông ấy sẽ bán cô đi.

Cô ăn mặc rách rưới thân thể gầy gò đi trên con đường se lạnh của ngày đông, ngồi tựa dưới chân cột đèn chờ mong có người cho tiền, đôi mắt vô hồn nhìn mảnh tuyết rơi trắng xóa. Cô cuộn tròn mình lại, cố tạo ra chút hơi ấm để quên đi cái lạnh thấu xương của cái mùa đông này, chẳng biết khi nào đã ngủ mất.

Tối muộn trở về nhà, cô do dự đặt chân vào căn nhà đen tối ấy, một phần sợ vì không có tiền đưa cho ba, một phần muốn nhìn thấy mẹ. Cô bước vào cửa, trong nhà lại phát ra tiếng chửi bới đồ vật chẳng còn bao nhiêu lại bị ba đập vỡ, mẹ nằm rạp dưới đất run rẩy, cô bật khóc ôm lấy mẹ.

"Con đi mày cũng biết về à. Tiền đâu" ba cô say sưa ngồi bệt trên chiếc chăn được mẹ vá lại cẩn thận.

Cô sợ hãi, nước mắt ngưng chảy "con..con không có... tiền".

"MÀY NÓI CÁI GÌ?"

"Con xin ba đừng bán con, mai.. phải ngày mai con sẽ kiếm thật nhiều tiền, thật nhiều tiền".

"Nuôi mày chỉ tốn phí cơm phí gạo" ba cô bước tới túm lấy một cùm tóc rồi xù kéo cô lê lét trên mặt đất, da thịt ma sát đều bật máu.

"Ba đừng mà, đừng mà, đau, mẹ ơi, mẹ ơi...".

Mẹ cô vùng lên, bản năng người làm mẹ trời dạy dù đau đớn cỡ nào vẫn lết bước đi, bà lăm lăm cây gậy góc nhà liên tiếp đập mạnh vào đầu ba cô, nhân cơ hội bà ôm lấy cô chạy, chạy thật xa khỏi căn nhà.

"Con gái ngoan, đừng sợ.." bà vỗ đầu cô cười từ ái.

Đột nhiên bà ngã xuống, gương mặt rõ ràng đau đớn, ánh đèn đường mờ ảo chiếu tới bà vai đầy máu.

"Con chó đẻ mày dám đánh tao, đi chết đi".

Ba cô cầm con dao đâm tới chân mẹ, mẹ đau đớn hét lên, mẹ nhìn cô.

"Chạy đi, chạy đi con".

Cô hận chính mình vì sao cô không lớn hơn để có thể bảo vệ mẹ, để có thể cản lại hành động của ba, mẹ.... sẽ không chết như vậy.

Quay lại cùng chú cảnh sát đi tuần gần đó, nhưng đã quá muộn, mẹ thoi thóp nằm trên vũng máu, cô ôm lấy bà, bà cười với cô "ph..ai sống.. tốt nh..é con....".

Một tuần sau đó ba bị bắt. Lễ tang của mẹ được người ở xóm góp tiền làm. Mọi người ngạc nhiên khi một đứa trẻ bảy tuổi không nháo không khóc chỉ lặng lẽ ôm bức ảnh, đôi mắt như đang nhìn một phương xa nào đó. Khi nhìn thấy cô vị hiệu trưởng ở cô nhi viện đã xin nhận nuôi cô, ở đó cô lại có thêm một mái nhà nhỏ.

..... tết tết tết.....

Tây Tây đã khóc khi nghĩ về quá khứ tiểu Linh, nhưng không thể nào diễn tả cảm xúc tốt hơn trong bài viết được, buồn quá.

Còn ai chưa sắm tết không, nhà Tây Tây sắm hết rồi, hôm nay mới luộc bánh chưng, ai muốn có đôi bánh mau mau đặt hàng ^o^.

Có đặt cũng không cho.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Kết thúc

Ngoài trời bắt đầu mưa rào, từng hạt mưa rơi xuống đem theo sự lạnh lẽo của mùa đông dài thấm dần vào trong lòng đất, mọi hoạt động ngoài trời đều dừng lại chỉ còn mỗi tiếng mưa rơi lách cách, thật tĩnh lặng.

Sau khi cho con ngựa kia ăn nguyên cái ghế vào đầu chảy máu cô cũng rời đi luôn. Một mình trên con đường vắng lặng từng hạt mưa tạt vào người lạnh buốt, cô không biết nên đi đâu về đâu, đây không phải nơi cô từng sống từng được ban cho sinh mạng, nó cũng chỉ là thế giới trong tiểu thuyết, cô muốn về nhà, về nơi mà cô thuộc về.....

Trên chiếc xe màu đen băng băng chạy trên đường, Dương Quang Hạo ngồi ghế sau cầm máy tính xem một số tư liệu về buổi họp ngày mai cùng vài kế hoạch đầu tư, hần đóng máy tính lại xoa xoa đôi mắt cho đỡ mỏi. Nghĩ đến việc hần đang ăn tối lại nhận ngay cuộc gọi của tên hôn đàng kia, tưởng việc gì quan trọng cần hần giải quyết ai rề kêu hần tới chỉ để làm mấy việc vặt vãnh, giúp sửa máy điều hòa (@.@). Ngoài kia thiếu thợ sửa hay sao lại dám nhờ hần chứ, đường đường là một tổng giám đốc tiếp quản Dương thị lại đi sửa máy điều hòa cho nhân viên như thế liệu có được không. Tên hôn đàng ghi nợ mai sau cắt giảm tiền lương.

"Cô gái kia sao lại đi dưới trời mưa lạnh như vậy chứ? Lại còn không có ô dù gì cả" Hứa quản gia nhà Dương gia, đột nhiên lên tiếng.

Dương Quang Hạo đưa đôi mắt nhìn liếc qua liền chân động "dừng xe".

Xe dừng, hần mở cửa chạy ra mặc kệ chiếc ô trên tay lão quản gia còn đang lơ lửng khía không chung, tâm trí hần hiện tại chỉ có người đứng dưới mưa phía trước, vừa lúc cô không chịu được nữa mà ngã xuống hần đỡ được cô, hần bế cô đi về xe.

"Cậu chủ..".

"Lão Hứa, về nhà".

"Vâng".

Dương Quang Hạo lo lắng nhìn cô thứ gì đó cứ đâm vào tim khiến hần đau đớn. Cô cả người đều ướt đầm cơ thể lạnh buốt như không còn chút sự sống, gương mặt hồng hào đáng yêu lúc trước liền thay bằng một màu trắng bệch, vên mắt sưng tấy. Hần cắn môi áp chế đau đớn trong tim, cúi hết toàn bộ đồ ướt của cô khoác lên người cô chiếc áo hần đang mặc, ôm cô thật chặt.

Người con gái ngốc này, em làm tôi đau quá.

Hứa quản gia liếc qua kính chiếu hậu, lão chưa từng thấy vẻ mặt lo lắng của cậu chủ dù trời có sập xuống, lần này nó lại dành cho một cô gái, xem ra ông bà chủ lo lắng thừa rồi.

.....

Dạ Nguyệt Linh mơ màng tỉnh lại, xoa hai bên huyệt thái dương cho bớt đau đầu, nhìn căn phòng xa lạ, cô nhớ cô đi lang thang trên đường trời mưa lớn., thế rồi mất đi ý thức, chắc ai đó thấy cô ngất mới đưa cô về nhà.

Cánh cửa mở ra, bóng dài bước vào, trong không khí còn thoang thoảng mùi cháo, bụng cô cồn cào.

"Em tỉnh rồi, muốn ăn cháo chứ?".

Cô nhìn hần: "Họ Dương", thì ra là hần cứu cô.

"Tôi họ Dương thật nhưng em ít tuổi hơn tôi đó" ít nhất cũng phải gọi "Dương tiên bối" hay "anh Hạo" chứ. Hần thở dài đưa lên bát cháo: "Ăn cháo".

Cô gật đầu.

"Ăn đi".

"Tôi có thể tự mình ăn".

"Nhìn tay chân em bủn rủn thế kia làm sao mà cầm được, vẫn là để tôi".

"....." nhìn thìa cháo trước mặt, cô thật sự rất là đói, nhưng..... thôi bỏ đi để hần dứt cũng được đỡ tốn công phí sức, và lại có người hầu hạ cũng vui, lần thứ hai được hưởng sự ôn nhu của hần ta rồi "nhờ anh".

Nghe thấy cô đồng ý hần sướng ra mặt, trong suốt thời gian này miệng hần không cách nào khép lại được.

"Em có muốn ăn nữa không?" hắn đưa cho cô chiếc khăn giấy.

"Không, cảm ơn anh" nhận chiếc khăn giấy, cô nhìn ra cửa sổ chợt nhớ gì đó, cô lục túi nhưng không tìm được thứ cần, cô bám lấy tay Dương Quang Hạo "anh cho tôi mượn điện thoại".

Cô bấm một dãy số, ấn gọi, đầu bên kia nhắc máy "Anh hai.....".

.....

Đứng trước cửa Dạ Anh Tuấn quần áo có chút lộn xộn, từ lúc gọi điện cho cô mãi không được anh phải vác xe đi tìm, cả cái thành phố D này anh đi gần hết các ngõ ngách, anh sợ hãi cô sẽ bị bắt cóc, đang chằm bị gọi điện huy động lực lượng lại nhận được số lạ. Anh cũng thật không ngờ em gái lại ở biệt thự Dương gia.

"Dạ thiếu mời ngài" Hứa quản gia mở cửa mời anh vào. Lão dẫn anh tới phòng cô đang ở.

"Em gái tôi không sao chứ?".

"Dạ tiểu thư không sao ạ".

Dạ Anh Tuấn thờ phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Linh, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? " Dạ Anh Tuấn ngồi cạnh giường nhìn thẳng vào cô chần chừ sẽ nói dối.

"Anh.... thật ra....."

"Tên khốn đó muốn em làm thế?"

Cô gật đầu.

Anh nắm tay vào thành giường. Dám làm thế với em gái hắn, được lắm để xem sau này hắn (thầy Mã) làm sao mà sống tốt.

Dương Quang Hạo đứng ở một bên nắm chặt tay, âm thầm ghi nhớ cái tên dám làm sứt mẻ phải khóc.

.....

Dạ Anh Tuấn ôm lấy cô ra xe, cô bám lấy cổ anh ngóc đầu lên nhìn Dương Quang Hạo, lại thấy hắn bắn cho cô nụ hôn gió, cô lại nhớ tới nụ hôn hôm nọ, đỏ mặt.

Dạ Anh Tuấn thấy bất thường hỏi:"tiểu Linh, em sao thế?"

"A, không sao, không sao ạ" cô lấp bắp, ngẩng đầu lườm nguýt tên tội đồ.

Dương Quang Hạo cười ha hả, nói bằng khẩu hình miệng "không cảm ơn tôi à?"

".....cảm ơn" khẩu hình miệng đáp trả, rõ là có cảm ơn rồi mà.

Ngồi trên xe thông qua cửa kính ô tô ngắm cảnh đường phố đang ngủ say, cảnh tĩnh lặng này cô lại không kiềm lòng được mà bật khóc nói: "anh hai, em nhớ mẹ, em muốn mẹ".

Tạt xe vào bên đường, Dạ Anh Tuấn ôm chặt lấy cô, xoa đầu cô, anh mạnh mẽ về ngoài thôi, anh cũng nhớ mẹ lắm, là người anh không thể nào trở lên yếu đuối được, phải để em gái còn dựa vào nữa.

"Ừ, sau này cùng nhau đi thăm mẹ nhé".

"Vâng" dù là mẹ ở thế giới này hay mẹ ở thế giới kia, cũng đều là một người mẹ hết lòng bảo vệ yêu thương con mình.

.....

Tại phòng họp trường J.K toàn thể các giáo viên cùng ngồi xuống, ánh mắt chăm chăm nhìn cô như thể một tội phạm. Trong đó có cả con ngựa hội đầu băng bó vải trắng.

"Em Dạ Nguyệt Linh, có phải em đã đánh thầy Mã không?" Quách Tự Hình đẩy mắt kính hỏi.

"Vâng".

"Vì sao?"

"Ông ta đe dọa em, bắt em nếu không muốn bị đuổi học thì phải cõ đồ cho ông ta xem, em tức giận mới đánh ông ta".

Con ngựa đập bàn quát "nói láo, là con ả sợ bị đuổi học khi gian lận mới đe dọa tao".

"Thầy Mã đây là phòng họp chứ không phải chỗ để thầy vắng lời thô tục" cô Quách nhủ mày.

Con ngựa im lặng biết là mình sợ bị bại lộ nên mới nhanh chóng biện giải, hấn lại không chút nghĩ ngợi mới nói ra mấy từ đấy.

"Nếu thầy đã cho rằng em gian lận, vậy em xin được thi lại để chứng minh mình không gian lận".

Ông ta ngẩng đầu nhìn cô, cười thâm trong lòng, điểm của cô ông ta cũng đã xem hầu hết đều ở mức sáu tư, sáu hai. Trừ môn sinh cao nhất tròn một trăm, vậy đã làm sao muốn ông ta tin sao ngay thơ, tao phải cho mày không cãi được mới thôi "được, nhưng các bài thi mà dưới 85 điểm, em sẽ phải rời khỏi trường".

Quách Tự Hình nhủ chặt mày, cô cũng từng xem qua điểm thi lần này của Dạ Nguyệt Linh cùng các bài thi hay các bài kiểm tra toàn phần đều không cao hơn 65, lần này thầy Mã muốn làm khó, ông ta hấn muốn đuổi em ấy ra khỏi trường. Em sẽ làm sao đây, Dạ Nguyệt Linh.

"Em đồng ý" cô tự tin trả lời.

Mã Quý cầm từng bài kiểm tra lên bàn tay run rẩy, đôi mắt trừng to, miệng lẩm bầm "không thể nào, không thể như thế được, chắc chắn là gian lận".

"Thầy Mã, chín người chín môn thêm tôi cùng thầy giám thị em ấy làm bài, tuyệt đối không thể gian lận được" Quách Tự Hình đẩy kính, cô cũng không thể tin được những con số cao vút kia, thi ra trước nay em ấy luôn dấu điểm số, làm như vậy thì em ấy có lợi gì chứ. Đưa tờ giấy đến trước mặt Mã Quý "vụ cáo học viên, ép buộc học viên, hiệu trưởng đã ra quyết định đuổi thầy ra khỏi trường hội đồng các giáo viên cũng đã đồng ý, xin hãy dọn đồ nội trong ngày hôm nay".

"Không thể thế được, tôi muốn gặp hiệu trưởng, xin cô cho tôi gặp hiệu trưởng, tôi bị oan" vò nát tờ giấy Mã Quý quỳ xuống van xin Quách tự Hình.

"Tự mình làm thì tự mình chịu, tôi không thể giúp gì cho thầy. Xin phép".

.....

Ở nhà rồi viết cho các nàng chơi tết, ngày ba mươi hàng năm có hai mình rủ Tây Tây đi xem pháo hoa, đi chơi chùa, năm nay thì một mình Tây Tây nằm giường tìm chu công đánh cờ. Buồn quá mà.

Năm mới chúc các nàng cùng gia đình luôn hạnh phúc vui vẻ, sức khỏe dồi dào. Chúc ai Fa năm sau có người yêu (cho Tây Tây kẻo).

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tới nhà chơi

Từ khi ông thầy họ Mã kia bị đuổi khỏi trường, ngày nào cũng như ngày nào cô đều được nhận các loại ánh mắt sùng bái, đi đến đâu cũng có người chào hỏi. Ngại thật chứ, làm người nổi tiếng cũng khổ, cười.

Thêm cả các cục nợ suốt ngày bám theo nữa. Dạ Nguyệt Linh dừng bước đi quay lại lườm xéo tên dõ đứng phía sau, cô hầm giọng đe dọa."Này họ Dương, anh mà còn đi theo tôi nữa là tôi thiên anh".

Dương Quang Hạo cười tùm tùm ánh mắt đầy sùng nịnh, hấn đưa tay lên xoa đầu cô làm rối cả tóc "em thiên anh thì em phải chịu trách nhiệm đó".

Móa tên dõ này hôm nay ăn nhầm thuốc sao, chỉ cái việc anh theo tôi đã làm tôi sống không nổi với vài ánh mắt "khá thân thiện" của vài người nào đó rồi đấy. Tên này nhất định muốn chù ẻo cô hi sinh sớm đây mà, thâm hiểm quá thâm hiểm.

"Này, họ Dương".

"Ừ".

"Anh tính theo tôi vào WC nữ à?".

"Nếu em muốn".

"....." tên mặt dày "tôi cấm anh bước vào, tôi thiên đấy, không chịu trách nhiệm đâu".

Hấn lại cười, sao thấy ghét cái nụ cười của hấn thế nhỉ "điên".

.....ăn tết quên cả viết..... Sân thể chất.....

"Nam chạy mười vòng, nữ tám vòng, xong chia đội chơi bóng chuyền. Tôi mà thấy ai lười thì đừng bảo tại sao tôi ác" thầy thể dục thối còi " bắt đầu đi".

Dạ Nguyệt Linh bữu môi, nhìn cái thân hình cơ bắp lực lưỡng kia của ông cộng thêm cái tính cứng như sắt thép, cô đoán ông ế là cái chắc rồi. Người phụ nữ giỏi dang lắm mới dám cưới ông, mà trên thế gian này chưa chắc gì còn ai cứng hơn ông chứ. Thôi thầy ơi thầy ế chắc rồi.

Thầy thể dục rung mình, gãi đầu nghe điện thoại, giọng mềm mại hơn hẳn "em yêu, con vẫn ngủ hả.... ừ, sinh nhật vợ yêu mà...."

Dạ Nguyệt Linh: "....." xin lỗi vì em đã nhầm

Đã thể dục thì trước tiên phải tập vài động tác giãn cơ đã, không tập kĩ thể nào cũng bị chuột rút. Nghĩ đến nó cô lại nhớ tới cái hồi bé tí chưa biết chuột rút là gì, viện trưởng ngồi sụp xuống kêu là chuột rút lúc đó cô còn tưởng ông ấy bị chuột cắn mới vác cái xẻng đi rình chuột để đập. Hai cô chờ hai tiếng đến ngủ quên, sau này viện trưởng mới cho cô biết chuột rút là gì, còn dạy cô cách tránh nó.

"Cười gì thế?" Hạ Thủy kéo dây buộc mái tóc bạch kim, vừa năng động lại thêm một phần trẻ trung xinh đẹp nhưng cũng không thiếu phần lạnh lùng.

"Nhớ tới chuyện trước đây thôi" cô lại gằn "Để mình giúp cậu".

"Tiểu Linh, bạn cùng mình giãn cơ nhé" Trịnh Nhượng Hoa mái tóc cũng búi cao, để thừa ra chút tóc mai dài đung đung đưa đưa, chiếc váy kéo ngắn tũn lộ hẳn cả cái đùi trắng muốt, chỉ cần có con gió nhỏ thổi qua cũng lấy đi máu mủi của mấy tên hám gái rồi.

Lạnh như ma thể mà vẫn khoe đùi được đúng là bó tay, bắt chấp cái lạnh để câu trai đây mà. Đâu mà cấm được, người ta thích thì người ta làm thôi.

Cô ta tiến gần cô, vẻ mặt e thẹn ngại ngùng như thể cô ta sắp lấy hết can đảm để đi tỏ tình với một đứa giống cái và không ai hết chính là cô đây. Diễn vẻ mặt này là cho ai xem, xin lỗi tôi không phải nam chủ, cũng chẳng phải thằng nào đó giống đực, hay một con thích gái. Một đại mỹ nữ (tự xưng) chính hiệu và chỉ thích trai (thẳng cong đều được), sao có thể bị mê hoặc bỏ bộ mặt giả dối thể này.

"Mình đang giúp Hạ Thủy" ý rất rõ, người thừa thì mau mau cút đi, bà đây còn cùng đại mỹ nhân làm việc trọng đại không có hứng thú với tiểu tốt.

Cô ta mím môi khó nhọc nhìn ra từng chữ như thể thiếu dưỡng khí "vậy sao, thể mình, mình không làm phiền nữa".

"Con nhỏ xấu xí, mày dám làm Nhượng Hoa khóc à, mau xin lỗi đi" một tên nào đó dính bầy nổi sung chửi.

"Phải đấy, đã xấu còn dám từ chối lời mời của nữ thần" tên dính bầy thứ hai.

"....."đêch, xấu hay không xấu liên quan mấy người quá ha, từ chối hay nhận lời cũng liên quan mấy người quá ha, chị đây có Hạ Thủy rồi còn vác theo cô ta nữa thì thời gian đâu mà chạy. Các người đều mù hết rồi ha.

"Mau xin lỗi đi".

"Xin lỗi đi".

Này có làm gì đâu mà cũng phải xin lỗi, quan niệm ngày xưa quả không sai giàu thì mày lớn nghèo thì thì mày nhỏ nay thì phân biệt đứa đẹp thì lên ngôi đứa xấu cho xuống làm ô sin, một khi đứa xấu bị đim nhất định sẽ không ngóc đầu lên nổi đâu, nước bọt thiên hạ nó nhiều lắm.

Nhìn cô ta kìa, miệng còn đang kéo cao tới mang tai, mắt hình trăng lưỡi liềm thể kia còn bảo đau khổ thì tôi đây lên khuyên các người về đo mắt đi, cật nặng lắm rồi đó.

"Im hết cho tôi" Hạ Thủy nãy giờ im lặng bỗng quát lên, cô nàng nhíu mày rõ ràng rất khó chịu, ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng người một khiến ai cũng phải lạnh sống lưng không dám đối diện.

Nếu nói Có Thiên Trọng được mệnh danh tăng băng ngàn năm thì cô nàng Hạ Thủy có chút gì đó âm u giống như.... một vị thần chết chuyên đi đòi mạng người vậy, rất thần bí.

"Này mấy đứa kia, còn không chạy đi ở đây hô hào cái gì, phạt đứng lên ngồi xuống trăm lần" thầy thể dục tức giận quăng luôn cái còi mình yêu thích xuống đất, lại lùi lùi nhặt lên lau chùi đủ kiểu.

Cả lũ nhón nháo đi chạy, cô lăm lăm ống tay áo Hạ Thủy, cười nhẹ:"cảm ơn cậu".

"Đồ ngốc, sao lại im lặng như thế, cậu muốn bị bắt nạt à".

"Chẳng phải đại mỹ nhân cậu sẽ che chở cho mình sao"

"....." nếu như không có mình cậu sẽ ra sao chứ.

.....

"Hả? Cậu muốn qua nhà mình chơi?" Dạ Nguyệt Linh gãi đầu hỏi lại.

"Đúng thế" Hạ Thủy gật đầu chắc chắn.

"Sao tự dưng lại muốn qua nhà mình vậy".

"Cậu không muốn sao?".

"A, nào có".

"Thế thì đi thôi" cô nàng cười nhẹ kéo tay cô, sắp gặp người kia vào ngày này hẳn cô nàng rất vui.

Hạ Thủy ngược nhìn, cô không thể rời mắt được với khung cảnh tuyệt đẹp này, hai bên đường đều trồng những cụm hoa hồng quế đỏ hồng đan xen, trước mắt hiện ra bồn nước tròn ở giữa có tảng núi giả cây lên bề mặt đá những cây hoa đá mảnh khảnh, đàn cá chép bơi lội dưới nước hai cọng râu loay hoay theo từng chuyển động nhẹ. Ban công trồng cây leo ôm trọn lan can, vài sợi dây leo thả lỏng xuống mong chờ ngọn gió thổi qua mà đung đưa, bên dưới là khuôn vườn xanh mướt thật nhiều loài hoa đua nhau nở rộ, vài loài hoa tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng khiến cô rất thích.

"Thật đẹp, toàn bộ nơi đây đều là do cậu trồng?".

"Ừm, mỹ nhân của tôi có muốn uống gì đó để ngắm cảnh không?".

"Có" Hạ Thủy thích thú nhìn nhăm xung quang.

"Để mình lấy dơi nhé" Dạ Nguyệt Linh lon ton chạy vào nhà, được người khác yêu thích cây do mình trồng ra cô luôn có một cảm giác man mác vui sướng.

Đúng lúc này Dạ Anh Tuấn đi làm về, trên người âu phục đen cời bỏ áo khoác, kéo dẫn chiếc cà vạt, bật mở hai chiếc cúc đầu, như một thói quen thường làm. Đôi chân thon dài vô thức đi trên hành lang tới khu vườn, anh biết thế nào đứa em gái của mình cũng hui hui cặm cụi với những cây hoa cây cỏ đây mà.

Đi được một lúc đã thấy bóng người, anh cười vui vẻ: "công chúa, anh về rồi".

Con gió mạnh thổi qua, anh thần thờ.....

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bắt đầu

Hạ Thủy đứng lên che đi cảm xúc bồi hồi, cơn gió lạnh mang theo mùi của mùa đông khẽ thổi qua, mái tóc bạc nhẹ nhàng bay lên cùng chiếc khăn quàng cổ trắng hệt như đôi cánh thiên sứ đang vỗ về mạnh bạo chầm bị rơi đi. Vài cánh hoa yếu ớt không chịu được sức gió liền xa nhụy, để lại bầu cùng hàng nghìn phấn trôi theo cơn gió hát tung mình lên không trung rồi tìm nơi nào đó yên tĩnh mà đáp xuống.

Dạ Anh Tuấn ngẩn ngơ, đôi mắt đen thẳm không một giây nào rời bỏ người trước mặt, anh tưởng như thời gian đang ngừng lại. Cô ấy thật sự rất đẹp.

Dạ Nguyệt Linh tay mang trà tay cầm bánh vui vẻ về về phát hiện anh trai ở phía trước liền hí mắt chạy tới: "anh hai....."

Một bóng đen vụt qua trước mặt làm cô lao đảo, lại nghe thấy tiếng cô bạn mỹ nhân của mình đầu đây.

"Honey, anh đã về" Hạ Thủy ôm lấy cổ anh, khiêng gót chân đôi môi đỏ đầy đặn rất không an phận mà đùa nghịch với đôi môi của anh, kéo anh thấp xuống cắn lên vành tai.

Dạ Nguyệt Linh mồm cũng A mắt chữ O tròn trĩnh lên nhìn ảnh đẹp trước mặt, hai tay run lấy bầy đánh rơi luôn trà bánh rất may bà quản gia đi gần đó sống nhiều năm biết thật nhiều tình huống chỉ cần liếc mắt là nhìn ra tương lai của đĩa trà bánh kia, bà nhanh tay đỡ lấy để lên bàn chính mình ở một bên nhường lại không gian tiếp tục câu chuyện...

Như không thể tin vào mắt mình cô xoa mắt lại tròn trĩnh nhìn, cô nàng đại mỹ nhân lạnh lùng mà cô biết đi đâu rồi, cô nàng ít nói lúc nào cũng tỏa ra hàn khí người lạ chớ lại gần đầu rồi. Cái người đang tươi cười vui vẻ khi ăn được đậu hủ của anh trai cô kia là ai thế, cái người mà tỏa ra vàng ánh sáng màu hồng cùng vài cái hiệu ứng cánh hoa bay kia là ai thế. Chẳng lẽ nào mắt cô mù rồi nên nhìn thấy ảo ảnh?

Dạ Anh Tuấn ho khụ một tiếng làm tất ngủm luôn vài ý nghĩ luyên thuyên, anh khẽ kéo Hạ Thủy ra cho cô đứng nghiêm chỉnh lại.

"Hạ tiểu.....".

"Gọi em là Thủy".

".....Thủy, em làm gì ở đây?"

"Là sinh nhật anh mà, tất nhiên phải tới rồi".

"....." anh nhớ anh đâu có tổ chức tiệc đâu nhì.

"Hai người... có quen nhau sao?" cô lên tiếng.

Hai người quay qua nhìn cô anh cất tiếng nói "Công ty cô ấy là đối tác của công ty chúng ta" anh thở dài.

Hạ Thủy chen thêm một câu "tớ đang theo đuổi anh cậu".

What?

Ngồi xuống dùng trà bánh suýt bị lãng quên, cô nhấp một ngụm trà hồng thơm mát. Thì ra Hạ Thủy nhìn thấy anh trai lần đầu tiên đã trúng tiếng sét ái tình, cô nàng không ngại cực khổ theo đuổi cho bằng được nhưng anh trai nhất quyết thủ thân như ngọc.. khụ không nhận lời. Hôm nay là sinh nhật anh trai, vì muốn bất ngờ cho anh nên mới theo cô về cùng, đến cô cũng bị bất ngờ đấy. Cô nhìn anh trai tỏ ra bất mãn, một cô gái dịu hiền (@@ có à) đầy tình cảm, biết nghĩ cho bạn bè, lại là con gái chung tình, thế mà anh trai lại còn không động lòng rước về, chẳng lẽ lại bị con nhỏ Trịnh Nhượng Hoa kia làm xáo trộn thứ gì rồi. Cô phải chắc chắn rằng anh trai mình không còn quan hệ với cô ta.

Cô ghé vào tai anh nói nhỏ, sợ Hạ Thủy nghe thấy sẽ đau lòng "anh với Trịnh Nhượng Hoa có quan hệ gì không?"

Dạ Anh Tuấn giật mình, em gái anh từ khi nào biết người kia là Hoa nhi, đêm hôm đó anh đâu có nói tên cô ấy, mà cũng kệ đi dù sao anh với cô ấy đã không liên lạc nữa rồi, anh lắc đầu.

Nhìn hành động của anh cô thỏa mãn, Hạ Thủy vẫn còn cơ hội.

"Thiếu gia, tiểu thư, Hạ tiểu thư đã tới giờ dùng cơm" Trần quản gia nhắc nhở.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi" cô xoa xoa cái bụng vừa đớp hai cái bánh, không sao vẫn chưa lo.

.....

Trịnh gia, Trịnh Nhượng Hoa về tới nhà đáp ngay cái cặp lên ghế tự mình ngồi xuống gác chân lên bàn, một bộ dáng yếu điệu thực nữ giả tạo đều lém ra sau đầu.

Từ trong nhà bước ra một vị phu nhân với bộ trang phục xanh lam, mái tóc được kẹp ngọn ngang tạo cho người nhìn cảm giác trang nhã, bà đến gần Trịnh Nhượng Hoa vuốt vuốt mái tóc cô ta. Giọng nói nhẹ nhàng thoáng động trong không khí:"Hoa Nhi, hôm nay đi học không vui sao".

Trịnh Nhượng Hoa nhìn mẹ Lã Nha của mình khinh thường, hất tay bà ra:"hừ, ba không ở nhà bà việc gì phải diễn".

Bà ta cười phá lên, một vị phu nhân trang nhã liền thay đổi:"như nhau cả, thế ở trường mới không vui à?"

"Phải, có con chuột nhắt hay bám theo bọn lố lè"

"A, nói nghe xen".

Lã Nha run lên vì cười:"mẹ không biết rằng con quản người kém như thế, đến một thằng oắt cũng dễ tuột mất".

"Bà thì hay rồi".

"Chẳng lẽ con lại cứ để nó cướp đi như vậy à?"

"Hừ, sao dễ thế được. Tôi phải cho con ả đó biết đừng lên động vào đồ của tôi" Trịnh Nhượng Hoa nắm chặt nụ hoa cắm trong lọ ôn nhu rút đứt cánh thả từ từ xuống bàn. Dạ Nguyệt Linh tao không để mày thích làm gì thì làm đâu, tao sẽ cho mày biết đừng bao giờ động tới đồ của tao. Một Dạ Anh Tuấn đã đủ không thể mất đi Dương Quang Hạo, Cố Thiên Trọng tuyệt đối không được.

Lã Nha nhìn đứa con giống mình cả gương mặt lẫn tính cách, năm đó không phải do ả thì bà ta với Lương nhất định sẽ là một đôi tuyệt đẹp, không sao ông trời làm phúc để cho ả chết nhưng lại mang đến hai đứa con đáng ghét.

Sau ngày hôm nay, Dạ Nguyệt Linh sẽ phải đối mặt với rất nhiều thứ đây, không chỉ có sự nguy hiểm còn mang tới sự hoang mang trong tình cảm hay vài mảnh ghép của quá khứ. Một điều quang trọng nữa là sẽ tiết lộ ra bức rèm của người mẹ hết mình vì con, người ba nhiều năm chưa thấy mặt, người đàn ông điên cuồng, người đàn bà độc ác.....

.....

Tâm sự của Tây Tây:

Nhiều khi Tây Tây muốn đổi tên cho Dương Quang Hạo thành Dương Quang..... gì đó cho hay cho dịu dàng một chút. Mà nhờ viết tên anh như vậy cũng đành chịu.

Còn hai vị nam chủ chưa lộ diện, chẳng biết nhét đâu cho vừa, còn phải nghĩ tên cho nữa.... mà kệ đến đâu thì đến, tùy vào tình huống cho hai ảnh ấy hiện thân vậy.

Nhanh thôi.

Cảm ơn các nàng nếu có con trai xin dơ tay lần sau còn biết đường đổi sung hô, mỗi nàng không thì thiệt quá. Ồ.. cảm ơn đã đọc truyện của Tây Tây, nhớ nhiệt tình ủng hộ hộ nhé.

Ra

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chuyến đi núi tuyết

Trong phòng khách ba người ngồi trên sofa, hai nói chuyện rôm rả, một thì mắt luôn dán vào cái máy vi tính xách tay. Dạ Anh Tuấn nhìn màn hình vi tính thì thoáng lại liếc lên nhìn hai người con gái mà nhìn ai thì chỉ có mình anh biết, đột nhiên anh nhớ tới gì đó, anh đứng lên đi về phòng lúc ra trên tay có cầm thêm một chiếc hộp.

Anh đặt nó lên bàn: "tiểu Linh, hôm trước em nói mắt điện thoại anh có mua cái mới cho em này".

Dạ Nguyệt Linh quay qua nhìn chiếc điện thoại đời mới mắt sáng lên, liếm môi như thể là đang nhìn miếng mồi ngon lành. Cầm nó trong lòng bàn tay, lau lau chùi chùi cô cẩn thận mở máy.

Dạ Anh Tuấn: "Sao? Có thích không?".

Dạ Nguyệt Linh: "Thích, cảm ơn anh hai".

"Cậu mắt điện thoại khi nào?" Hạ Thủy thấy cô thích ra mặt cũng vui vẻ hỏi.

"Là hôm thi đó, quái thật cất trong cặp mà mắt tiêu" cô cũng nghĩ lại xem hay mình đã đem chiếc điện thoại thân yêu với bảy sắc cầu vồng nhồi nhét qua xó xỉnh nào chẳng, nghĩ mãi cũng chẳng nhớ thể nên cô cũng mặc kệ, khur khur ôm chiếc điện thoại mới mãi không buông.

"Muộn rồi tớ nên về" Hạ Thủy nhìn đồng hồ đeo tay.

"Anh hai hay anh đưa cậu ấy về đi, đêm tối con gái một mình nguy hiểm lắm" phải tranh thủ cho hai người ở riêng bồi dưỡng tình cảm mới được.

Dạ Anh Tuấn biết thừa ý nghĩ của cô em nhưng anh vẫn đồng ý đưa Hạ Thủy về.

Chờ đi hết cô lon ton trở về chiếc ghế sofa thân yêu cầm điện thoại mới đăng nhập web chat tiện thể gặp anh CH play tải vài thứ ngàn xưa vẫn dùng.

Dừng xe tại chiếc cổng sắt sơn màu đồng, Dạ Anh Tuấn tính mở cửa cho Hạ Thủy đi xuống liền bị cô giữ lại "anh không cần xuống, rất lạnh" nói xong tự mình mở cửa bước xuống. Cô đi vòng qua mui xe gõ vào cửa kính ra hiệu với anh kéo kính xuống.

Dạ Anh Tuấn nghiêng nghiêng đầu để nhìn thấy cô rõ hơn, lại bị cô túm lấy cổ áo, nghe thoang thoang bên tai giọng cô "Sinh nhật vui vẻ" đôi môi bạc lại một lần nữa ma sát nhẹ với cánh môi hồng đầy đặn.

Anh vuốt môi cười "cảm ơn em".

.....

Dạ Nguyệt Linh nhảy chân sáo, miệng ngân nga vài giai điệu nhạc nền phim hoạt hình siêu nhân cuồng phong đang được giới trẻ sáu tuổi yêu thích, đi đến đâu cũng vui cười chào hỏi mọi người tới đó.

Cố Thiên Trọng đang bước chân vào lớp cũng bị cô dọa cho tý chuột chân phá vỡ hình tượng tăng băng ngàn năm của hần, hừ một tiếng mặc kệ ai đó chào hỏi. Lẽo đẽo theo sau Trịnh Nhượng Hoa khinh bỉ rất "vô tình" không thấy mà đóng cửa lại khiến mặt cô hớn hớn chặt lấy mặt kính cửa.

Xoa xoa cái mũi thiếu chút nữa bị lệch xương Dạ Nguyệt Linh bừ môi, vẫn tiếp tục vui vẻ đi về chỗ.

"Nhìn cậu có vẻ đang rất vui" Hạ Thủy cười nói.

"Hi hi, nhà trường tổ chức cho đi chơi đấy".

"Vậy sao" cô nàng không có chút bất ngờ nhếch nhếch nói tiếp " nhìn cậu vui mừng như vậy chẳng lẽ chưa đi lần nào à?".

Công nhận rằng trước đây cô chưa lần nào dám đi chơi, muốn nói với viện trưởng nhưng lại sợ, lớn hơn chút kiếm việc làm thêm có tiền cũng không dám dùng. Chỉ chờ bạn bè đi về chụp ảnh kể cho nghe thôi, nhưng hiện tại lại khác một cô tiểu thư con nhà giàu chẳng lẽ lại nói tớ chưa từng đi chắc, cô cũng có tự ti. Dạ Nguyệt Linh liếc ngang liếc dọc tìm vài lý do "Không phải thế, lần này có cậu đi cùng, chắc chắn sẽ rất vui.....".

"Vậy tớ đăng kí đi với cậu".

"Hi hi".

Trịnh Nhược Hoa liếc nhìn cô liền nghĩ tới thứ gì đó hay ho, cô ta nhếch môi quỷ dị cười, kéo tay Cố Thiên Trọng làm nũng "Trọng cậu đi chơi lớp với mình nhé".

Không cần suy nghĩ hẳn "ừ" một tiếng.

.....

Sáng sớm trước cổng trường các chiếc xe buýt tụ tập lại thành một hàng thẳng tắp, từng đoàn người túm năm tụm ba trò chuyện rôm rả chỉ chờ có tiếng còi của các giáo viên thôi.

Sở dĩ nhà trường bắt đi xe buýt một là để cho học viên coi như là có một chuyến đi đồng người vui thay vì dùng xe nhà tự lên, mấy năm trước chưa ra biện pháp xe buýt, tuyến đường đi vì cái dàn xe ô tô khủng bố nối tiếp nhau làm người dân hoang mang lo sợ đứng độ tắc đường dẫn tới việc hiệu trưởng lại mất công đi giải thích với báo trí cùng trả phí tổn thất tinh thần sự việc mới được lắng xuống. Vì không muốn cái hình ảnh "khủng bố" đầy tái diễn một lần nữa thế nên hãng xe buýt mang huy hiệu trường J.K. oanh liệt được ra đời.

Dạ Nguyệt Linh quần áo kín mít chỉ lộ ra mỗi cái gương mặt mồm mỉm hồng hào lạnh bạch ngồi vào chỗ cô chủ nhiệm chỉ định, hân hân hoan hoan nhìn xem người ngồi cạnh sẽ là ai, đôi chân dài bước tới dừng lại chỗ cô, cô ngẩng đầu cái gương mặt lúc nào đi học cũng thấy, lúc nào cũng ép cô đi mua một loại nước, lúc nào cũng ngoài lạnh trong lạnh hợp tất cả những điểm trên không phải nam chủ Cố Thiên Trọng thì còn ai vào đây. Lại nhìn tới phía ghế đối diện vị nữ chủ bạch thỏ thuần khiết còn đang dùng ánh mắt như muốn đốt sống cô, liếc tới hàng ghế phía sau ra hiệu cầu cứu Hạ Thủy lại chỉ nhận được vài quả bơ sống của cô nàng.

Hết cách, muốn đổi chỗ cũng không được đành phải dịch vào cho tên họ Cố kia ngồi.

Lần đi chơi này sẽ tới là núi tuyết Ake, cô cũng có lên gặp anh google tra một chút, Ake là một vùng núi quanh năm đều có tuyết bao phủ mọi sinh vật ở nơi này luôn có một màu trắng tuyền, nơi đây còn gắn liền với truyền thuyết xa xưa bà chúa tuyết. Người ta đồn rằng bà xinh đẹp kiều mị với mái tóc đen dài đôi môi đỏ như máu, bà luôn mặc bộ đồ cổ xưa màu trắng hòa mình vào bão tuyết ngắm nhìn con người từ xa, đôi mắt lúc nào cũng ẩn tàng nỗi cô đơn. Một số ít lại nói bà là quỷ dữ độc ác luôn giết chết những người mà mình từng gặp, bà dùng hơi thở lạnh giá của mình che đường khiến người đi bị lạc không nói thoát.....

"Chỉ thế thôi à?" Cố Thiên trọng nhướn mày nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì ăn nhập câu chuyện mà đôi bao nhiêu là sắc thái.

"Im, để tôi kể tiếp" cô đưa tay lên làm cái dấu suy.

Đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi bây giờ thì làm quái đản nào gặp bà chứ, núi Ake nổi danh là nơi thu hút khách với môn trượt tuyết nghệ thuật với cảm giác mạnh từng và vẫn là nơi hội tụ nhiều tay trượt tuyết điêu luyện, không chỉ có chỗ trượt tuyết thôi đâu núi Ake còn được mệnh danh thiên đường suối nước nóng đấy. Một khi đã ngâm mình trong dòng nước nhất định sẽ trẻ ra mấy tuổi, nếu may mắn còn có thể gặp những con khi núi đang ngâm mình hưởng thụ, trời đông rét lạnh lại có thể ngâm mình dưới dòng nước ăn đồ ngon uống rượu nóng quá hưởng thụ rồi còn gì nữa. Nghe kể mà tưởng tượng ra cảnh đó thôi đã sôi sục hết cả máu lên rồi.

"Này, có nghe tôi kể không đấy?" Dạ Nguyệt Linh dăm dăm nhìn Cố Thiên Trọng đang không chút hứng thú nhắm mắt ngủ gục.

".....ờ".

Ờ ờ cái con khi, nhìn bộ dạng này là biết mấy lời vừa rồi cô nói như đàn gảy tai trâu, không nghe thì thôi đi ăn bimbim, vừa mới mua loại bí đỏ vị rong biển mới ra phải thử luôn mới được.

Cô loay hoay kéo ba lô lôi ra gói bimbim to hơn cái bàn tay vỗ mạnh vào gói, hơi trong gói vì ngoại lực tác động mà căng ra tìm con đường để thoát ra ngoài. "Toạc" một cái làm không khí sôi nổi phải im bật, cô gãi đầu "xin lỗi mọi người, là thói quen, là thói quen. Có ai ăn bimbim không?"

Thấy không ai để ý mình nữa cô im lặng cúi đầu, một mình ăn thì có hơi không được cho lắm nhì, quay qua nhìn vị mang họ Cố cô kéo áo hắt "Này ăn với tôi đi".

"....."

"Không thích bimbim à? Tôi có bánh bông lan, bánh táo, bánh nho khô, vài thỏi socola....."

"....."

"Kẹo vừng, susu dẫu, kẹo sữa dừa, kẹo cao su bigbabol vị hoa quả, còn có cốt ngọt bảy màu, kẹo vitamin A vị cam....."

"Cô ngậm miệng, nói này giờ còn chưa đủ à" hấn bực mình cái cô gái này lải nhải suốt như thế hấn làm sao mà ngủ.

"Còn vài thứ nữa chưa kể hết".

"Chẳng hiểu quần áo cô nhét chỗ nào với đồ đồng quà vặt kia nữa".

"Tôi để nhờ cái valy của Hạ Thủy, nó rất to và rộng" cô cười hi hi.

"....."

Đột nhiên chiếc xe sóc này, cái đầu thân yêu của cô không một lời báo trước lao về phía trước đụng ngay chiếc ghế bên trên ê ầm, chiếc xe đổi hướng cái đầu lại đụng cửa kính nãi mới trở về bình thường. Đây thì hai quả ôi cái chắc rồi.

"Các em bình tĩnh không việc gì nữa rồi" cô chủ nhiệm may mà nhanh tay giữ chắc cột sắt cạnh chỗ ngồi mới thoát được kiếp đầu mang sao bay, lên giọng trấn an.

"Ui đau quá, họ Cố không sao chứ?" cô ngẩng đầu tính xem Cố Thiên Trọng có bị gì không lại bị gương mặt đẹp trai phóng to của hấn làm cho ngốc năng, đôi môi hồng mềm mại suột qua một mảng lạnh buốt.

Cố Thiên Trọng chống một tay vào ghế trước một tay vào cửa kính cả người đều nghiêng về phía Dạ Nguyệt Linh, hấn một hồi choáng váng lại nghe thấy giọng cô mở mắt gương mặt nhỏ nhắn đôi mắt to tròn ngập nước mi mắt dài dày linh động bị che lấp bởi chiếc kính dày cộp, nân da trắng mịn còn có thể nhìn thấy lỗ chân lông liti. Môi hấn hình như có gì đó mềm mại suột qua, ấm nóng mà ẩm ướt nó lại không khiến hấn ghét....

Dạ Nguyệt Linh lấy lại chút ý thức rằng chính mình đang soi đầu hủ trai đẹp nhà người ta, hai bên má ửng hồng toàn cơ thể tỏa nhiệt dù trời lạnh cũng khiến cô muốn cởi áo khoác. Lấy tay che miệng nhỏ lại, đôi mắt liếc đi nơi khác không dám nhìn thẳng.

Cố Thiên Trọng trước đây chưa từng nhìn kĩ qua cô, lại thấy vẻ mặt đỏ lên vì sấu hổ của cô có vài phần.... rất đáng yêu. Tự nhiên lại rất muốn tháo chiếc kính cản trở kia ra xem thử chút bên dưới nó là gương mặt như nào. Nghĩ xong liền đưa tay lên.....

"Thiên Trọng, cậu không sao chứ?" Trịnh Nhượng Hoa rất biết chọn đúng thời điểm lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chuyến đi núi tuyết 2

Dừng xe tại khách sạn Akess nơi nghỉ chân tạm thời sau một ngày đi xe đường dài mệt mỏi, nơi này cách vùng núi Ake không xa là mấy. Để tiếp nối cho một ngày vui ăn chơi sả láng thì cần phải có một sức khỏe tốt đã, nhìn vẻ mặt đứa quái nào cũng bơ phờ như sắp chết đến nơi ấy các cô giáo thầy giáo mới ra quyết định dừng chân nghỉ dưỡng một đêm hồi lại sinh lực.

Dạ Nguyệt Linh, Hạ Thủy cùng má lớp trưởng được phân vào một phòng, số lượng người đông nên mới có thăm cảnh ba người chen chúc một cái giường, thế còn tốt chán bên con trai năm đứa một cái giường thì mới biết thế nào là địa ngục kia. Nhìn mấy cái mặt đã bơ phờ mất hết sinh khí nay nghe được tin năm cục thịt cùng đề giường liền trở thành cái xác khô, nhìn mà tội ghê cơ.

"Mấy đứa tập chung phòng ăn sáu giờ tối, đừng ai tới muộn đấy" cô chủ nhiệm nhìn đồng hồ nhắc nhở.

"Vâng..".

Mang đồ đạc cất gọn gàng, Dạ Nguyệt Linh hình Hạ Thủy đang ấn gì đó trên điện thoại rồi cười cô cũng lười hỏi quay qua lớp trưởng nói "lớp trưởng cậu có muốn tắm không?"

"Cứ gọi Tô Y, suốt ngày cứ lớp trưởng lọ lớp trưởng kia nghe mà chán. Cậu tắm trước đi tui sắp xếp chút đồ" Tô Y chẳng buồn nhìn tiếp tục công việc của mình.

"Ồ" Dạ Nguyệt Linh đi vào nhà tắm, cời đồ nhìn qua một lượt thân thể mỹ miều trắng nõn nà, da mịn màng, vùng ngực hình như lớn hơn lúc trước một ít, gương mặt góc cạnh đẹp đẽ như ẩn như hiện dưới hơi nước bốc lên, đôi mắt to linh động cười híp lại. Sao mình thấy mình đẹp quá vậy nà, cũng chết đi mất (mẹ tự sướng).

Đôi chân trần từ từ cho vào bồn nước nóng cả người cô cũng từ từ chìm vào bồn, một ít nước còn tràn ra ngoài tại tiếng "tách tách" vui tai, mùi hương hoa ly từ sữa tắm tỏa ra khiến tinh thần sảng khoái hơn hẳn, tuy đây không phải suối nước nóng cô thần ao ước nhưng như vậy cũng quá tốt rồi.

Dạ Nguyệt Linh sau khi báo cáo cho ông anh của mình về việc đang ở khách sạn Akess nghỉ chân cũng vừa lúc tới giờ ăn cơm tối. Ba người cùng nhau xuống nhà ăn, cứ ngỡ sẽ thấy tấm lập đông vui ai ngờ bóng dáng một đứa cũng không thấy đâu, còn tưởng rằng chính các cô nhìn lộn giờ. Cô chủ nhiệm ngồi đó, trên mặt vốn vẹn ba dấu so sánh lớn hơn chụm đầu vào nhau xám xịt, cô giảo nhìn Tô Y.

"Em đi gọi chúng nó xuống dùng bữa đi".

"Vâng".

Ba người lại cất công đi lên tầng đứng giữa hành lang, Dạ Nguyệt Linh chột chột Hạ Thủy về mặt thích thú nói "mau bịt tai lại, Tô Y sắp biểu diễn nội công thâm hậu".

Tuy không hiểu gì nhưng cô nàng Hạ Thủy vẫn nghe theo. Tô Y hít sâu một hơi dài, đôi mắt chuột trùng lớn, miệng nhỏ gào lên "RA NGOÀI HẾT CHO TÔI!!!!!!!!!!!!!!".

"Sur từ hồng" trong truyền thuyết đấy, ai nói chỉ trong phim truyền hình lúc sáu giờ trên vtv3 mới có chứ, nên lại mà xem võ lâm minh chủ đời thứ n còn đang đứng sờ sờ đây này, hình ảnh 3D chất lượng cao. Cô đã từng được lĩnh ngộ qua môn võ công thâm hậu này rồi, sức tàn phá khủng khiếp tới cỡ nào chứ, nhìn xem cửa kính đang nứt ra kia kìa.

Hạ Thủy hô lên "hào uy lực" một fan võ lâm truyền kỳ hình như đã lên tiếng.

Tiếng "hồng" vừa dứt, từ trong các phòng không có "choảng" "bịch" cũng là "rầm" đủ loại thứ tiếng hỗn tạp. Từng cái cửa phòng mở ra, mọi người ai nấy đều xếp hàng ngăn nắp như quân nhân có lệnh tập chung, một hai một xuống nhà ăn.....

Tô Y một bên ngật đầu, rất tốt.

.....

"Yahoooooooooo" Dạ Nguyệt Linh giải tỏa niềm vui sướng khi nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt.

Báo lại tiếng hét của cô là vài tiếng vang vọng "yooooo" lan rộng khắp núi làm vài đàn chim kêu bay toát loạn như cháy tới nơi, vài con vật bốn chân đào sâu xuống tuyết lẫn trốn như tránh núi lửa phun trào, cùng vài tiếng ầm ầm..... nghe như tuyết nổ vậy....

Cô chủ nhiệm như một vị thần gió phăng phăng trên đường tuyết còn nhanh hơn cả thầy thể dục từng đoạt cúp vàng tại đại hội thể thao năm năm trước, cô nhảy bổ tới bịt lấy cái miệng đang gây tai họa cấp độ cao "đại cô cô của tôi ơi, em chưa đọc hướng dẫn dài ba chục trang của thầy hiệu trưởng à? Trong đó có bốn hai dòng lưu ý, dòng đứng thứ hai mỗi viết rằng không được hét lớn sao?"

Dạ Nguyệt Linh vỗ đầu "em quên".

"Thiên ơi....." đứa nào cũng quên như em thì cả cái vùng này nằm trong màu trắng xóa mất..... vốn nó đã trắng. Cô chủ nhiệm áo nảo, ai ai chuyển đi này là phúc hay là họa đây.....

Sau đêm hôm qua với giấc ngủ ngon lành, sáng sớm thức dậy cũng là lúc khởi hành tiếp tục lên vùng núi tuyết Ake, nghe trên mạng nó đẹp lắm, tận mắt mới thấy sự hùng vĩ đồ sộ trên cả tuyệt đẹp. Từng ngọn cây ngọn cỏ, chim muông hoa thú đều được phủ trong một màu trắng tuyết của tuyết, ánh mặt trời tỏa nắng chiếu xuống làm từng cụm bông tuyết lấp lánh bảy sắc, không chỉ thế, các ngôi nhà cổ kính làm bằng gỗ lim bền chắc xây dựng cách đây vài trăm năm đều được người dân vùng này gìn giữ, vì muốn bảo tồn văn hóa cổ xưa người dân không nhà nào mắc dây điện đến cả tín hiệu điện thoại cũng ngoài vòng phủ sóng.

Thôi thử sống một lần không tivi, không máy tính, không điện thoại, không bóng điện chông có vẻ rất thú vị nhỉ.

Nơi nghỉ chân là nhà hàng BaBa nổi tiếng với khu suối nước nóng lớn nhất vùng núi Ake, với nhiều chủng loại món ăn dân dã bắt mắt cùng cách bày trí lạ lùng, nó cũng được coi là nơi nên đến nhất.

Sau khi gửi đồ tại nhà hàng BaBa, đi bộ khoảng năm phút là tới nơi trượt tuyết. Dạ Nguyệt Linh trên người mặc bộ đồ bảo hộ dễ di chuyển trên vùng tuyết, đeo đôi giày Ski đồ, trang bị mũ len, găng tay, kính goggle, vác trên vai Ski trượt cùng gậy trượt, là người mới lần đầu chơi nên cầm theo gậy trượt nó sẽ giúp cân bằng cơ thể và chuyển hướng.

Ngồi trên băng tải cáp lên đỉnh núi, cũng may người ta lắp cáp có cho chạy bằng máy phát điện công suất lớn chứ trượt xong lại vác bộ lên chà băng thà đi ngâm nước suối.

Trên đỉnh núi khá nhiều người tập chung lại cùng nhau trượt một đoàn lượn lẹo theo dòng y như chơi rồng rắn lên mây, cô cũng nên phát huy lý thuyết dạy trượt tuyết một phen. Mới đầu phải từ từ.....

"Aaaaaaaa" ai đó làm ơn chỉ cho cô cách dùng thế nào không. Dạ Nguyệt Linh ngã lăn xuống quận tròn lại thành quả cầu tuyết lăn xuống núi, song có thêm một quả cầu tuyết y trang cũng với hành động đang lăn xuống. Hai quả cầu từ hai phía khác nhau nhưng cùng hẹn nhau đụng chung một chỗ, cây thông xấu số già tuổi may mắn bám chắc rễ vào lòng đất nên là chưa bị đổ, từng cụm tuyết to rơi xuống hai quả cầu lút tan.

Dạ Nguyệt Linh ngóc đầu thoát ra ngoài, cô quẹt mũi, lý thuyết cái con khi kiếm đại một người biết trượt tuyết kêu người ta dạy còn tốt hơn khi ngồi đọc ba cái trang mạng vớ vẩn đau cả mắt.

Hạ Thủy với Snowboard hoa văn con ngựa vằn nhào lộn trên không trung một cách điêu luyện, mái tóc bạc tung bay trên không chung y bông tuyết, cô đáp xuống mặt tuyết nhẹ nhàng như đang nhảy một điệu múa, cô nằng trợt lại gần tháo ra chiếc kính.

"Sao ngã rồi? Không việc gì chứ?"

"Ừ, không sao, không cần lo cho mình đâu, ngã vài lần là quen thôi" cô đẩy đẩy lưng Hạ Thủy "cậu mau chơi đi".

"Được rồi, có gì cần giúp cứ bảo".

"Ừ".

Chờ Hạ Thủy đi xa cô mới đem đồ nghề tịn trợt tiếp lại nghe tiếng động, chỗ tuyết vừa nẩy cô chui ra tiếp tục có thêm người nữa chui ra, ăn mặc kín mít chẳng rõ cái mặt mũi, dù sao cũng là đồng hương (cùng nhau ngã) phải nên giúp đỡ chút nhỉ.

"Cậu không sao chứ? Lần đầu trượt tuyết hả? Giống tui nà, haha" cô vuron tay ra.

Người kia nhìn cô cũng lăm lấy tay cô đứng lên phui tuyết trong người.

Thấy cậu ta im lặng cô lên tiếng "chúng ta nhả cùng một chỗ đấy, tui là Dạ Nguyệt Linh, cậu tên gì?"

"....."

"Này cậu tên gì thế?"

"Lăng Phong..."

Thì ra là con trai "tui là học sinh trường J.K rất vui đã gặp cậu".

"Tôi cũng thế.."

Dạ Nguyệt Linh đứng cười, đột nhiên phía sau có người vồ tới ôm cứng cô, cái đầu người nọ chôn sâu xuống chiếc cổ trắng nõn, bên tai còn nghe thấy giọng nói ồm ồm đầy ma mị.

"Sóc nhỏ, nhớ em quá".

"Móa, Dương Quang Hạo, anh mau buông tôi ra".

"Không buông, mãi mới được thấy em, tôi không buông".

"Người ta nhìn kìa, mau buông ra, không tôi...tôi "cắt" anh" cô dẩy dựa muốn thoát ra nhưng nào có dễ như thế chứ..

"Kệ bọn họ".

Lăng Phong một bên nhìn hai người ân ái ái, cần lấy Ski trượt của mình bỏ đi, hần không biết tại sao hần không hề muốn thấy cảnh này chút nào.

"A, Lăng Phong" Trịnh Nhượng Hoa kéo kính lên trượt lại gần hần, đi theo sau là Cố Thiên Trọng "quả nhiên là cậu Lăng Phong".

Cố Thiên Trọng nhìn Lăng Phong gật đầu coi như là chào hỏi.

"Cậu cũng tới đây chơi sao? Thật trùng hợp" cô ta liếc qua cô làm ra vẻ ngạc nhiên lắm "A, anh Hạo tiểu Linh hai người, hai người...."

Giọng nói không đời quá to như đủ để người gần đó nghe thấy, Cố Thiên Trọng quay qua nhìn cô cùng Dương Quang Hạo ôm ấp, hần nhủ nhẹ mảy nhanh chóng trở lại bình thường.

Thấy Cố Thiên Trọng nhìn mình cô như có cảm giác chột dạ, lo lắng rằng mình bị hiểu lầm, như thế cô đối với hần... có chút, có chút... cảm giác. Cơ thể rùng một cái lại càng dữ dội muốn thoát ra khỏi ma chảo của tên kia, tiếc rằng sức của một chú sóc sao mà chơi lại con sói xám nhàm hiểm được.

Dương Quang Hạo cười như không cười "như em thấy".

"Không phải" cô hốt hoảng hét lên, lại nhận thấy chính mình khác thường ngày, cô dẫu đi cảm xúc xua tay "tôi đi chơi tiếp".

Dương Quang Hạo đầy ắp ý liếc qua Cố Thiên Trọng, sóc nhỏ em.....

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vực

Về BaBa phòng Dạ Nguyệt Linh nằm vật ra nền, một đến thờ không nổi chân tay như muốn rã rời, với một con lười vận động như cô quả nhiên là quá sức. Nhưng cô lại không hề hối hận nha được đi chơi kiểu này có ới đứa không được đi đó. (Tây Tây: nói ta hả?)

"Tiểu Linh, đi tắm không?".

"Chờ..tờ một..chút" uể oải ngồi dậy đi theo hai người Hạ Thủy, Tô Y.

Nơi tắm suối nước nóng không quá xa khu nhà nghỉ, chỉ cần đi qua một đoạn hành lang ngoài trời liền tới. Phải công nhận rằng không khí buổi tối rất rất cực kì trong lành, ngoài sân hầu hết đều là tuyết có rắc vài ba cái đèn dầu cho sáng, trên hành lang cách tắm một mét lại có hai cái đèn để hai bên.

Khu nhà tắm có chia thành ba khu chính, nam riêng, nữ riêng và không thể thiếu loại tắm chung, còn có vài nhà tắm nhỏ, cái đây chỉ dành cho tụi nào đó mắc bệnh sạch sẽ hay những đứa đầu óc có vài vấn đề mắc cảm đại loại thế.....

Ở vài nhà tắm nhỏ có vài người đang hắt xì + văng nước bọt tóe loe.

Hầu hết con trai chẳng dờ hơi đi tắm bên nam ngắm cơ bụng của nhau, các anh bạn trẻ ấy đều như cá mắc lưới giẫy đành đạch chen chúc qua bên tắm chung thể hiện cả, chỉ có vài chàng liễu yếu đào tơ mới bị hắt trở về nơi vốn có thôi. Nhưng tiếc cho mấy anh, gái trẻ còn chưa thấy đầu hôn đã lia khỏi xác mất rồi, vài bà cụ dân làng với cơ thể "tuyệt mĩ" quần khăn tắm màu mè tạo hình đủ loại đáng siêu phẩm nhấp nhô trong làn hơi nước mờ ảo tạo thành bức tranh đủ phong thái kinh dị.

Bên phòng tắm nữ cực kì nhộn nhịp với dàn diễn viên girl xinh ngực khủng mông cong đang lôi kéo con thỏ trắng mang trên người gương mặt loli cơ thể boy tắm hôn trong sáng vào tắm cùng, người ta gọi có vấn hơn là trap, làm bạn ấy thiếu máu trầm trọng phải đi cấp cứu gấp còn dẫn theo từng đàn đồng đạo các chị em lo lắng. Một đứa trẻ có tắm hôn trong sáng đã bị vấy bẩn, thờ dài.

Nhân cơ hội "đồng không mông quạnh" phải tranh thủ xả thân ngâm mình vào dòng nước tuyệt hảo này mới được. Nói liền làm Dạ Nguyệt Linh coi đồ, có quần quanh người bằng chiếc khăn trắng, mái tóc dài được búi gọn, đồ đạc đều để hết trong chiếc ngăn tủ gỗ.

Bước vào phòng tắm, từng chiếc đèn dầu yếu ớt sáng xuyên qua nân khói trắng đục tạo cho người xem cảm giác lung linh huyền ảo còn có những bờ rào được tuyết phủ trắng bắt mắt như đang ngập chìm trong thế giới thần tiên, ừm xem trong các bộ phim tình cảm Hàn Xêđi diễn tới cảnh hai nhân vật chính cùng nhau đứng mặt trong nhà tắm anh nhìn em, em nhìn anh, thêm nân khói mờ mờ phong tình cô còn tưởng người ta dùng công cụ nghề nghiệp cho thêm phần lãng mạn giúp đỡ hai bạn nhỏ trong vai diễn ai ngờ lại là hàng chất lượng made in Thật. Tiếp tới nữ chính chỉ tay vào mặt nam chính và hét lên "tên biến thái" và cho anh ta ăn đay hành, cuối cùng lại cúi đầu xin lỗi cứ thế cứ thế diễn biến đầy tình tiết cầu huyết hơn nữa.

Đội qua người gáo nước ấm, Dạ Nguyệt Linh thò thử ngón chân xuống bề nước, nhiệt độ nóng vừa phải mới an tâm ngâm mình xuống.

Dễ chịu quá, cô còn có thể cảm nhận được từng lỗ chân lông đang mở rộng ra, cả cơ thể nhẹ nhõm mọi mệt mỏi như tan biến, ầm ầm làm sao. Cô dựa người vào mỏm đá cạnh mình, đôi mắt đen mông lung như có xương đêm, hàng mi đen dài cong vút như những cánh hoa mềm xinh đẹp từ từ khép lại.

Phải rồi cô đã xuyên không, xuyên tới một nơi gọi là thế giới trong tiểu thuyết ở đây cô làm một nhân vật nữ phụ nhỏ bé, làm một viên đá lót đường trong sự nghiệp của trai của nữ chủ. Biết bao nhiêu sự việc đã xảy đến làm khuấy động cuộc sống muốn an ổn của cô, lẽ nào làm một nữ quân chúng khó như vậy?.

Từng ngón tay thon dài khẽ chạm tới đôi môi hồng đầy đặn, nơi này từng bị cướp bởi tên sói xám xấu xa Dương Quang Hạo, nghĩ mới tức nộ hôn đầu của chồng tương lai lại thuộc về tên dờ đó. Hừ nam thân con khi, ôn nhu con khi, cái gì ngoài nóng trong lạnh đều là lừa người, lừa người, tất cả mọi người đều bị hấn lừa phỉnh hết cả. Học học, thờ phát.

Còn một điều nữa, cô.... không thể hiểu nổi.. chính bản thân, trừ cái lần bị cướp trắng trợn nộ hôn đầu, đến cái lần xe ô tô gặp sự cố nhỏ, nhìn tới gương mặt điển trai phóng to từng đường nét được gọt rửa, mái tóc đen rũ xuống mượt nhẹ qua chiếc trán bóng của cô, đôi mắt màu ẩn dưới hàng mi dài như mè hoặc, như một vùng đầm lầy nhấn chìm những ai phản chiếu trong nó. Hai cánh môi mỏng se lạnh vì thời tiết mùa đông churọt trên đôi môi cô, lúc ấy trong đầu cô trống rỗng, trái tim nhỏ bé đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hành động luống cuống.

Thêm cả lần sáng nay, tại sao khi Dương Quang Hạo ôm, cô lại không muốn để cho hấn nhìn thấy, trái tim một lần nữa lại rộn ràng không phải vì bất ngờ hay đại loại vậy. Mà là vì lo lắng hấn sẽ hiểu lầm, tại sao lại như vậy, là cô yêu Cố Thiên Trọng rồi sao... sẽ lại mắc lại sai lầm như cổ chủ sao..

Cô không biết.

"Tình, tình tiểu Linh, mau tỉnh lại" Hạ Thủy ôm lấy cô vỗ nhẹ vào bên má đang đỏ rục.

"Thùy.." cô yếu ớt mở mắt "tớ ngủ quên à?"

"Ừm, cậu có muốn uống gì không?" Tô Y ngồi bên cạnh sốt ruột.

"Tớ không sao. Để tớ đi mua cho" cô ngồi dậy tuy còn choáng váng nhẹ nhưng cũng không sao.

"Để tớ mua cho" Hạ Thủy nói.

"Để tớ đi, tớ muốn nghỉ một chút".

Thấy cô kiên quyết hai người cũng đành để cô đi. Mặc trên người phong phanh bộ đồ của nhà hàng, mái tóc được cô xõa rối hơi ẩm ướt xem ra vừa nãy ngủ quên bị ngấm nước. Đi ra hành lang mua nước tại quầy, ngồi nghỉ một chút cô nhân viên rót cho cốc trà nóng.

Mùi hương trà thoang thoảng tươi mát khiến cô bình tâm lại hơn.

"Thiên Trọng, tuyết rơi rồi cậu ngắm với mình nhé?" xa xa đã nghe thấy giọng Trịnh Nhược Hoa ngọt sót lời kéo tay áo Cố Thiên Trọng đi tới.

Cố Thiên Trọng không nóng không lạnh đáp "ừ".

Nghe giọng hẳn lại kiến tim cô đập rộn ràng, vội cầm lấy trai nước chạy đi, cô bây giờ không dám nhìn hắn.

Điều bất thường này khiến Cố Thiên Trọng chú ý tới, hình dáng kia, mái tóc kia, dù có mờ ảo hắn cũng nhận ra cô, chắc chắn là người mà hắn đang tìm. Giật lấy tay áo đang được Trịnh Nhược Hoa níu kéo hắn vội vàng đuổi theo, nhà tắm nữ, không thể lại giống lần đó được, hắn phải giữ lấy cô ấy cho bằng được, giọng hắn run rẩy gọi cô "Chờ đã".

Hắn vươn tay, một chút nữa thôi là bắt được rồi. Bàn tay lớn của hắn lại một lần nữa vụt trong không khí, bóng dáng ấy lại khuất đi mất, không được hắn muốn biết cô là ai.

"Trọng cậu không được vào" Trịnh Nhược Hoa vừa lúc đuổi đến, lại thấy Cố Thiên Trọng đang có ý định vào nhà tắm nữ. Cô ta không thể để Trọng vào đó, trong đây có không biết bao nhiêu à trần truồng chứ với cả không thể cho cậu ấy đội trên đầu danh hiệu tiên biến thái được.

"Bỏ ra" hắn gằn lên.

"Không được, cậu nhìn kĩ đi đây là phòng tắm nữ".

Ồn ào mọi người sùm tùm lại nói to nói nhỏ, chi chi trò trò, thấy vậy Trịnh Nhược Hoa quē mặt trực tiếp kéo Cố Thiên Trọng đi mất, mặc kệ phản kháng nhẹ của hắn.

Dạ Nguyệt Linh bên trong thấy không còn tiếng động mới ngó thử đầu ra, mọi việc lại trở về bình thường cô ôm trai nước vào phòng tắm. Đi qua chỗ để đồ lại chú ý tới hình như có ai đó đang lục đồ của mình, liền gọi thử.

"Cậu tìm gì sao?"

Cô gái kia giật mình, nhìn thấy cô liền chạy mất dép còn va vào người đi gần đó. Quái mình cô đáng sợ vậy à.

Cô tới gần tủ đồ nhìn thử chút lại lôi ra mảnh giấy với vài chữ có nội dung "tôi muốn trả điện thoại, gặp nhau tại cửa phụ khu này".

"Trả điện thoại có cần thần thần bí bí như vậy không" mặc áo khoác nhét luôn mảnh giấy vào túi, vừa lúc gặp Hạ Thủy cùng Tô Y đi ra.

"Nước của các cậu nè, tớ ra ngoài một lát".

"Tuyết đang rơi, đừng đi quá xa" Hạ Thủy nhắc nhở.

"Nhớ rồi".

Sau khi bị Trịnh Nhược Hoa kéo đi mất hắn trở lại phòng nghỉ, Cố Thiên Trọng ngồi trên ghế tựa lưng lên chiếc gối mềm, đôi mắt nâu nhìn ra bầu trời tuyết. Lại gặp cô ấy, lại không thể nói chuyện với cô ấy, đầu phải hắn không điều tra cô nhưng thông tin hắn tra được rất mơ hồ không tìm được cô, chi duy nhất tấm ảnh chụp được khi cô đang đứng cạnh hắn, Dạ Anh Tuấn biết cô.

Dạ Nguyệt Linh chạy tới quầy mua nước vừa nãy, mượn chị nhân viên chiếc đèn dầu "chị ơi, cửa phụ là chỗ nào vậy ạ".

"Đi đường này qua phải, ngoài đó là vực sâu nhớ đừng ra ngoài".

"Vâng, cảm ơn chị" vực à, nghe sao quen thía.

Lăng Phong vừa tắm xong đang tính đi mua chút nước uống lại bắt gặp cô cầm đèn dầu chạy đi đâu đó, cậu lại hỏi chị nhân viên "cô gái đó đi đâu thế?".

"Cửa phụ, cô ấy làm gì ở đây nhỉ, bên ngoài là vực núi"- "có nên báo cho quản lý biết không đây".

"Vực núi?" Lăng Phong nhíu mày, sao cậu có dự cảm không lành, cậu nhìn chị nhân viên 'hầu 30' sau tôi chưa quay lại, hãy thông báo cho quản lý của cô".

"A, được. Cậu có muốn mượn đèn dầu không?".

.....

Mặt trời đã sớm khuất sau các dãy núi, các loài động vật hai chân cùng bốn chân đều gọi nhau về tổ đi ngủ cả, bầu trời tối kịt đen xám, thoảng thoảng có cơn gió thổi qua lay động nghiêng ngả từng hạt mưa tuyết nặng nề, trong không khí bốc lên vài đợt khói trắng lan rộng tan đi biệt tích, hai bàn tay trắng ma sát với nhau tạo thêm chút ấm áp.

Mẹ ơi, lạnh chết con rồi, biết trước thế này đã trang bị áo mũ găng cẩn thận, nhưng mà người đâu "bạn gì đó tôi đến rồi, bạn đang ở đâu".

"...phía này".

Dạ Nguyệt Linh đưa đèn lên nhìn về phía giọng nói, chân cũng chuyển bước tới gần "cậu ở đâu".

"Xin lỗi..".

Cô giật mình, chưa kịp quay lại trên vai nhiều thêm một bàn tay, cả ở thể nhẹ tênh, sẽ không phải..... cô bị người ta đẩy xuống vực chứ?.

"Aaaaaa".

"Xin.. xin lỗi.. tôi chỉ là bị... ép buộc"

Lăng Phong nghe thấy tiếng hét của cô hoảng hốt mở cửa chạy ra "Dạ Nguyệt Linh, cô ở đâu".

Hắn lại gần cái đèn dầu loang lổ trên mặt tuyết, đôi con ngươi xám xịt ro rút lại, sẽ không phải... cô ấy rơi xuống vực chứ "Dạ Nguyệt Linh"

Lăng Phong không chú ý, sau lưng cậu có thêm bóng người.

"Xin lỗi là do cậu đã biết..... tôi buộc phải.... tiễn cậu".

"!!!!??"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một đêm trong nhà hoang

Lạnh quá, nặng quá, cả người vừa lạnh lại vừa nặng, chẳng lẽ cô thật sự đã chết rồi, cảm giác trước khi chết là như thế này sao.

"Kéc kéc".

Kéc kéc? lẽ nào có con khỉ núi vừa chết cũng theo chân cô xuống hoàng tuyền ư, khi à mày ở đâu, trí ít tao cũng có bạn đồng hành đi cùng a.

Dạ Nguyệt Linh từ từ mở đôi mắt xinh đẹp của mình, trước mắt một con khỉ lông trắng với cái mõng đỏ loét trông thẳng vào mặt cô, cái đuôi nó vẩy vẩy đến hoa mắt, con khỉ quay lại đôi mắt vàng như cú tó khinh rẻ lườm cô, đưa cái bàn tay vện năm ngón qua.

Bốp.

Nó nó nó nó đánh cô, con khỉ khôn nạn nhà mi dám lấy cái tay lông lá của mi vả tao hả, nhưng cũng nên cảm ơn nó vì cú vả kia mà làm cô thanh tỉnh hẳn, phải nói rằng ông trời rất ưu ái cho cô ngã và đóng tuyết dày cộp mềm mại thay vì là nền đất cứng như đá, thế nên cô mới nhặt về cái mạng này đó. Dạ Nguyệt Linh xê dịch cái đầu nhìn xung quanh, cả một rừng cây mọc trong tuyết hơn hẳn là trời còn đang bão tuyết a. Mau dậy tìm chỗ trú nếu không sáng mai cô thật sự sẽ thành xác chết cứng mắt.

Khô nổi có thứ gì đang đè lên người xê mãi không dậy nổi, cô cố xoay người đẩy cái "thứ" gì đó ra liền ngờ ngàng. Là tên quái nào thế này hại cô chặt vật này giờ, chết chưa nhỉ.

Nhưng mà cậu ta lại dám dùng cô thành nệm thịt, cô ghi hận sau này bắt bồi thường.

Dạ Nguyệt Linh đưa thử hai ngón tay trước mũi cậu ta, cảm nhận thấy vẫn còn hơi thở cô an tâm, vỗ nhẹ lên má. Cái cậu này còn không chịu tỉnh, con trai gì đâu yếu sì.

Cô nhìn quang cảnh trước mặt khóc thầm, ô ôi giữa rừng phong bão tuyết thế này biết đi đâu lánh tạm đây, cô liếc con khi trắng mộng đỏ nãy giờ vẫn nhìn cô, thờ dài "khi à, người biết nơi nào có cái hang không?".

Cô vỗ trán, ngó đến mức lại đi hỏi một con khi, cô ôm lấy cậu trai này cho đỡ lạnh, chẳng lẽ chết nơi này thật à, cô còn chưa có muốn đầu bao nhiêu thứ còn chưa có làm a, vườn cây của cô còn chưa ra hoa hết a, bao nhiêu bộ truyện còn chưa có đọc a, còn chưa có cùng anh đi thăm mẹ nữa....

Không được, không thể ngủm tại đây, có chết cũng phải chết chốn đông người.

"Kéc kéc".

"Kéc kéc".

Cô ngẩng đầu, con khi trắng vừa nãy đã ở cái bụi cây đằng xa, nó nhảy lên lẩn lẩn trên tuyết, không ngừng kêu gào như đến thời khi động dục. Con khi này có phải bị bệnh rồi không nhỉ, tiếc rằng cô không phải bác sĩ thú y.

Mặc kệ nó đấy, trước tiên lên khiêng tên nhóc này đi tìm xem có hang đá nào không đã, chỉ hi vọng giống trong các quyển tiểu thuyết biết đâu trùng tìm thấy một cái hang nào đó thật. Lạnh thật đấy, bão tuyết càng ngày càng lớn thì phải, ui trùi hai cái bắp chân tê dại bần rùn cả, nhức nhối quá.

Cả cái bầu trời đêm tối mù Đông Tây Nam Bắc còn chẳng phân biệt được biết đi đâu tìm hang. Thôi đi thử hướng này mặc cho số mệnh, biết đâu may mắn nổi lên bắt ngờ tìm được trốn lương thân chứ chẳng đùa.

"KÉC" con khi lông trắng mộng đỏ làm đủ mọi trò mà không thu hút được ánh nhìn của cô, thét một tiếng bực lộ sự giận dữ của mình.

Con người đáng chết dám cho ta ăn bọ.

Dạ Nguyệt Linh quay lại nhìn nó nghiêng nghiêng cái đầu, con khi này lại dờ bệnh gì đây đang trong lúc nước sôi lửa bỏng toàn làm phiền không à. Cô làm nger nó.

Con khi chu cái miệng, chiếc đôi theo đó đập lên nền tuyết lồm một vùng nhỏ, nó lấy đà phóng tới "kéc kéc".

Bóp.

Dạ Nguyệt Linh lại được một lần nữa tiếp xúc thân mật với bàn tay lông lá. Cô xướt chân ngã dề lên cậu trai trẻ, cô không biết cú ngã này làm thứ gì đó "rắc" một cái, ôm lấy bên má đỏ lừ, cô nghiêng răng ken két "đồ con khi núi nhà người, hai lần rồi, hai lần rồi đấy có biết không, lại đây tao làm thịt mi".

Con khi trèo lên cây keng kéc khinh thường trắng trợn, hất cái mặt vênh cao lên, ta thách người lên đây đấy. Cô khịt mũi dậm chân tức sì cả khối đầu, được lắm con khi chết bầm tao với mày không đội trời chung.

Đột nhiên con khi nhảy xuống bước vài bước tới bụi rậm phía trước, ngoảnh đầu lại kéc kéc gọi cứ thế nó tiến lên vài bước lại ngoảnh lại liên tục nhiều lần. Cô thắc mắc hình như nó muốn dẫn cô đi đâu đó thì phải, tạm thời gác lại ân oán trời chung này đã. An toàn tính mạng mới quan trọng, đằng nào cũng không biết nên đi đâu đành theo tiếng gọi của nó vậy.

Cống lấy cái người đang ngàn giắc thu, hừ không phải cậu ta còn sống cô đã đáp cậu ta vô số nào đó rồi cản trở cả một đường sống của cô. May cho cái đôi cậu gặp được người có lương tâm đó. (Lương tâm ghê)

Tại khách sạn BaBa hiện giờ đang loạn thành một đoàn, trong phòng ăn lớn của nhà hàng treo vài cái đèn dầu mờ mờ nhưng đủ soi sáng toàn bộ mặt của những người trong phòng, không khí lạnh lẽo bất ổn. Hạ Thủy ngồi trên nệm bông nhú lại hàng lông mày, con người đen đặc lạnh lẽo chăm chăm nhìn chị nhân viên ở quầy bán nước, giọng thường ngày trong trẻo như tiếng suối nay thay đổi trầm xuống tạo cho người đối diện cảm thấy áp lực "không còn gì nữa?"

"V.. vâng" chị nhân viên sợ hãi cúi gầm mặt, chợt thấy ánh mắt khiến sống lưng chị nãy giờ lạnh toát rồi đi, khẽ thờ phào một hơi. Thật sự đây cũng không phải nỗi của chị nhưng cô gái này tỏa ra thứ gì đó khiến chị sợ mất nửa cái mạng, may là còn đem nó trở về được.

Tô Y ngấm nghĩ nói "tại sao Nguyệt Linh lại ra đó?".

Điều này thì ai cũng muốn biết, đang dưng đang lạnh lại chạy tới vực núi chi không biết. Hạ Thủy đảo mắt nhẹ híp lại, chuyện này không hề đơn giản chút nào hết, tiểu Linh không thể tự tiện tới nơi nguy hiểm như vậy được, trừ khi.... có người muốn cậu ấy mãi mãi không thể trở về, người này.... sẽ không phải là cô ta làm chứ.

Dương Quang Hạo tự lưng vào tường gỗ hai tay đút túi quần, hai hàng lông mày nhú nhẹ đôi mắt lam ly khép lại bề ngoài hần có vẻ không mấy quan tâm, ai biết rằng lòng hần nóng như lửa đốt lo lắng cho cô cỡ nào chứ. Đồ ngốc này sao em khiến tôi khổ sở vậy chứ, không được, hần không thể cứ đứng đây chờ đợi được, hần phải làm gì đó, đứng hần phải đi tìm cô.

Hắn vội vàng mở cửa, động tác này khiến Hạ Thủy chú ý, giọng nói trong trẻo vang lên làm hắn dừng lại.

"Đừng làm điều ngu ngốc" thờ một hơi cô nói tiếp "tiểu Linh mạnh mẽ hơn anh tưởng nhiều, cô ấy chắc chắn... sẽ không việc gì" tiểu Linh rất mạnh mẽ.

Dương Quang Hạo chết lặng ở cửa, hắn.....

Các thầy cô giáo lâm vào trầm tư.

Trịnh Nhượng Hoa cũng góp một phần trong phòng, bóng tối che nửa gương mặt, chiếc miệng nhỏ khê vênh lên một độ cong nhạt, không ngờ có người còn nhanh hơn cả cô ta, thế cũng tốt đáng nào cũng cùng chung mục đích. Dạ Nguyệt Linh tốt nhất mày đừng nên quay trở lại.

Cô chủ nhiệm nhìn ra ngoài trời đang bão tuyết, chân tay cứng lại cầu trời khấn phật, ngăn lần đừng để hai em ấy xảy ra việc gì.

.....

Dạ Nguyệt Linh công cậu trai trẻ, ngược cái kính mắt to tròn dày cộp của mình nhìn, trước mắt cô hiện tại là cái gì đây, gỗ gỗ gỗ xếp thành bốn mặt vuông vắn trên nó từng chiếc rom khô bó chặt lại đặt đè lên nhau, này không phải nhà gỗ bỏ hoang thì còn là cái gì nữa.

Con khi trắng này thật sự đưa cô đi trú bão tuyết, ánh mắt đầy ngưỡng mộ chiều thẳng tới con khi nhỏ. Thấy thế nó lại vênh mặt, đập đập tuyết thẹn thùng, thật sự là nó đang thẹn thùng à.

Căn nhà cũ bám đầy bụi bẩn nhưng khá kín đáo chắc chắn, coi như ở đây một đêm không chết rét được. Đặt cậu này xuống, Dạ Nguyệt Linh móc trong túi chiếc hộp quẹt âm thầm cảm thấy may mắn vì đã làm theo đúng lưu ý trong tập sách hướng dẫn cao cả hết tâm vì học viên của thầy hiệu trưởng. Quẹt một que ngọn lửa đỏ mờ mờ sáng một vùng nhỏ, thấp vào cái đèn dầu lúc này lumer được, trước hết nên đốt củi giữ nhiệt đã chờ bão tuyết tan đi còn lâu lắm. Cũng may là căn nhà này còn chút củi đủ để dùng.

Dạ Nguyệt Linh sắp củi lại chỗ nấu ăn của căn nhà, trong đầu nghĩ đến giai đoạn tiếp theo cảm lạnh, cô đổ dầu thừa từ cái đèn dầu vào đồng lửa cho dễ cháy, vài tiếng tách tách vang dội trong không khí cô thở dài, giá như có con gà nướng thì hay biết mấy đối hóp cả bụng, nếu biết trước sẽ bị người ta ám hại thì đã ăn gì đó trước rồi. Ai lại nhẫn tâm đẩy một đứa hết sức bình thường như cô vào chỗ chết nhỉ, đúng là bó tay.

Lười nghĩ, may còn vài thanh socola lúc trượt tuyết dư lại tạm thời lót bụng.

Mọi việc đâu vào đấy rồi, cái cậu đang giắc ngàn thu nhú mày tỉnh lại, miệng "ừ" một tiếng.

"Cậu tỉnh rồi hả? Ăn socola không?" cô ton ton đi tới.

"Đây là đâu?" giọng nói khàn khàn chưa vỡ giọng, đôi con ngươi xám một môi liếc nhìn xung quang.

Dạ Nguyệt Linh có chút gì đấy thấy giọng nói của cậu này hơi quen quen, cô nhìn theo cậu ta nói "nhà hoang, chúng ta rớt xuống vực may là chưa có mất mạng".

Lăng Phong sực tỉnh, cậu nhớ rồi cậu bị người ta đẩy xuống vực, cậu nhìn người con gái trước mặt trên tay còn cầm thanh socola cắn dở, giọng nói trở lên hấp tấp hơn "cô không sao chứ?".

"Nhìn tôi thế ngày có giống người bị làm sao không".

"....." ôi là cậu lo thừa.

"Mà cậu tên gì? Tôi là Dạ Nguyệt Linh".

"Lăng Phong" lần thứ hai cậu nghe cô hỏi tên rồi đấy, đừng bảo cô không nhớ nhé, này đầu óc bà đậu.

"Hắt chù, hình như ai đó đang nói xấu tôi" thì ra là cái cậu đồng hương, thảo nào thấy giọng quen quen.

"....."

Dạ Nguyệt Linh đưa thanh socola bị lơ trở về bỏ hết vào miệng nhai, đứng lên lại đồng lửa thêm củi "lại đây cho ấm đi, cậu ngồi đây chết cóng đừng có kêu tôi nghe".

Thấy không động tĩnh cô quay lại "Này, cậu sao vậy?" người này thật lè mề.

"Hình như tay tôi bị gãy rồi".

"Khục khục khục" Dạ Nguyệt Linh đau khổ tập tay xuống mặt sàn mắt ứa ra nước, cô thế mà lại ghen. Cổ nuốt trôi socola mắc trong họng bình phục lại như chưa có chuyện gì xảy ra trừng to mắt nhìn Lăng Phong "người bị đè là tôi, tình trước cũng là tôi, công cậu tới đây vẫn là tôi. Thế mà tôi chưa có gãy chân, cậu đã gãy tay trước là thế nào?" (Tây Tây: cô không nhớ cái tiếng "rắc" khi đó à?)

"....." sao cậu biết được. Khoan cô cô cô nói cô bị cậu đè, cô còn công cậu ấy hả. Lăng Phong ơi là Lăng Phong sao mày lại có thể mất mặt như vậy

chứ, mà y có còn là đàn ông không. Xấu hổ quá.

"Mặt cậu đỏ y như cô con dâu tại đêm động phòng vậy".

"Suy diễn" cậu cúi mặt cố lấp liếm đi sự thật.

Cô bấu môi, đúng là đồ trẻ con. Ủm, vẫn nên cố định lại tay gãy trước, cũng may kiếp trước có học qua một khóa cấp cứu cứ ngỡ sẽ không dùng đến, không ngờ lại có thể sử dụng trong hoàn cảnh này.

Dạ Nguyệt Linh chọn vài thanh củi thẳng chắc chắn, nhìn tới cái áo Lãng Phong cô cười bí ối không chút liệm tình xé tan thành đoạn dây dài.

Lãng Phong không thể phản kháng chỉ đành trơ mắt nhìn cô thích làm gì thì làm, cậu ôm lấy trái tim nhỏ bé hai hàng lệ rơi thấm trong lòng.

Thấy toàn bộ đã chăm bị đủ, bắt đầu tiến hành sơ cứu, cô cố định phần cánh tay bị gãy bằng hai que củi buộc dây vải vào hai đầu và đoạn giữa quàng chiếc dây qua cổ giữ cho cánh tay trước ngực, cô tạm thời chỉ có thể làm vậy chờ trời sáng tìm người giúp.

Buồn ngủ quá, bây giờ chắc cũng tầm chín giờ, bên ngoài bão tuyết vẫn đang gầm rú, thôi đánh một giấc đã rồi tính. Dạ Nguyệt Linh cho thêm củi vào đồng lửa cháy đỏ đỏ cam cam, môi hồng khô cứng thờ ơ nhè ra nằm khói trắng. Cô đứng dậy đi tới cạnh Lãng Phong ngồi xuống, cởi áo khoác đắp lên người cô cùng cậu Lãng Phong.

Áo còn chưa kịp chạm vào người cậu ta, cậu ta đã sùng cồ lên như thể cô thiếu nợ gì ấy.

"Cô làm gì vậy?".

"Ngủ chứ làm gì".

"Nam nữ khác nhau".

"Giờ chứ, cậu là người thời đại nào vậy. Tôi biết nam nữ khác nhau nhưng cậu an tâm, trong mắt tôi cậu chưa phải là ĐÀN ÔNG đâu".

Phập.

Lãng Phong có thể nghe và nhìn thấy chiếc mũi tên không khí đâm thẳng vào tim mình. Chưa phải đàn ông, thật chưa phải đàn ông sao. Dám bảo cậu chưa phải là đàn ông, cậu sẽ cho cô biết thế nào là đàn ông. Lãng Phong dùng tay còn lại vén rơi chiếc áo, cậu dùng gương mặt đầy con nít chỉ có vài dấu hiệu trưởng thành kêu sát mặt cô, hai chiếc mũi chỉ cách nhau vài xen ti mét, đôi mắt xám tro nhìn thẳng cô. Dùng chiều này đảm bảo thế nào cô cũng sẽ bị cậu mê hoặc thôi.

Đáng tiếc cho cậu trai trẻ lại gặp ngay con không có hứng thú với người ít tuổi hơn đã thế còn ít hương vị của đàn ông như cậu, Dạ Nguyệt Linh cười khẩy hai tay quàng qua cổ Lãng Phong, đưa chiếc miệng nhỏ của mình kề sát lỗ tai cậu giọng nói đầy ma mị học hỏi theo các nhân vật trong phim truyền hình lúc sáu giờ tối và kết thúc bằng một hơi nhẹ mang theo hương lan: "cậu thật nhiệt tình a~~".

Lãng Phong mặt đỏ ửng ngẩng ngửa ra đằng sau áp a áp ứng "cô...Cô....".

"Đồ trẻ con mau đi ngủ".

Phập.

Lại một mũi tên không khí nữa xuyên tim, cậu ngậm môi, cô nhất định không phải là phụ nữ aaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khẳng định chủ quyền

Sau khi một trận bão tuyết đánh ập tới đỉnh núi tuyết Ake, Ake như được khoác thêm một lớp áo trắng xóa mới, người dân từ các ngôi nhà cổ tắt bật chầm chỉ dọn tuyết để chuẩn bị đón thêm một ngày đẹp trời.

Một số khác thì lại đang dạo dác vây quanh phần vực núi, chia nhau đi tìm người, trong đó có lẫn cả cảnh sát vùng dưới. Ba đội tìm kiếm, dẫn đầu mỗi đội là Hạ Thủy, Dương Quang Hạo, cô chủ nhiệm 11-D.

"Đây là súng pháo khói, mỗi đội cầm một khẩu khi tìm thấy người hãy bắn ra hiệu" anh cảnh sát đi lên đưa cho hai đội khác, mình thì tự cầm lấy nó nhét túi vào đội thứ ba.

"Chia nhau tại đây, mọi người nhớ cẩn thận".

Trong căn nhà gỗ bỏ hoang không biết nằm ở đâu trong núi, căn bếp cũ kỹ, đồng củi cháy tới qua giờ chỉ còn màn ảnh khói trắng yếu ớt. Dạ Nguyệt Linh mở mắt tỉnh lại, cô đưa tay lên che lấy miệng ngáp thật to, chép chép vài cái xoa bụng nhỏ đang bắt đầu còn cào đòi ăn.

Phản lưng vì ngủ ngồi tựa vào tường gỗ đau ê ẩm khiến cô nhú mảy, hai bắp chân hôm qua mỏi như muốn đòi mạng cũng đỡ hơn chút. Cô ngó ngang ngó dọc nhìn xung quanh một hồi mới nhớ ra còn có một cậu thiếu niên bên cạnh mình.

Cô quay qua gọi "hè, dậy thôi sán..... Ma aaaaa".

"Tôi là người" Lăng Phong lơ đãng nhìn cô, mông tai xén tý nữa bị tiếng hét của cô chọc thủng.

Chỉ thấy cậu trai tới qua đẹp đến rạng ngời, bây giờ chẳng khác nào ma cà rồng nhịn uống máu. Với mái tóc bù xù tởm quạ, đôi mắt thâm quầng còn có vài tia máu nổi lên, môi + da đều mang một màu trắng bệch, xem ra tới qua ai đó đã thức trắng cả một đêm.

"N..n..nhìn ghê quá" Dạ Nguyệt Linh vừa nói vừa lùi qua xa xa.

"....."không phải là nhờ cô sao, con gái gì đâu ngủ thôi cũng như con sâu đo, cựa hết chỗ này lại quậy đến chỗ kia, hại cậu muốn ngủ cũng khó, không phải cậu đắp áo cho sáng dậy đàn bảo lẩn ra sớm rồi. Mà việc gì cô phải cách xa cậu thế, cậu đâu có tính làm thịt cô.

Một phần còn là lý do khác...

Dọn dẹp một chút, nói trắng ra là cô nhặt mỗi cái áo khoác mặc vào người cùng với Lăng Phong ra ngoài tìm đường trở lên, vừa mới mở được cái cửa đến không khí bên ngoài còn chưa kịp hít gương mặt đã ăn ngay cục tuyết tròn tròn trắng trẻo.

Trên cành cây tuyết rơi trắng ả ả hiện hiện bông hoa lan đỏ.... không đúng phải là cái mông đỏ mới chuẩn xác. Tiếp đấy xuất hiện một tràng cười như khúc của cái con vật nèo đó.

Dạ Nguyệt Linh lau hết tuyết trên mặt ngồi xuống vợ một đồng tuyết vo thành cục to hơn cục vừa nãy ăn phải, đưa một chân dơ cao lên trời, tay cầm cục tuyết phía sau chuẩn đáng một tuyền thủ bóng chày, cô híp con mắt lại nhắm chính xác gương mặt đang cười toe toét mà đi.

Con khi trắng cười khoái chí chêu chọc thành công cô tuyết nhiên không thèm để ý đến cục tuyết đang xé gió lao tới. "Bep" một cái đẹp mặt rớt luôn từ trên cây xuống.

"Ahahaha, chết chưa, đừng tưởng chỉ chó mi biết đáp nhé" hừ, cô là người có thù tất báo, cục tức tới qua coi như voi đi phân nào.

"KÉC".

Con khi bò dậy hai mắt nảy lửa chăm chăm nhìn kẻ địch phía trước vo vo vài viên đạn tuyết, Dạ Nguyệt Linh cũng không yếu thế trùng lại bên cạnh cũng xếp một dàn bom tuyết. Mấy phút trôi qua cuộc đại chiến Bom Tuyết Online bắt đầu.

Lăng Phong ở bên nhìn một người một khi bùng bùng lửa giận hai cánh tay cứ như cánh quạt quay vòng, bom tuyết lẫn đạn tuyết bay đầy trời, cậu nên nói gì vào thời điểm này đây.....

Mãi suy nghĩ cho việc nên làm thế nào để dừng lại cuộc chiến, vài viên đạn cùng bom tuyết đồng loạt chệch hướng hướng thẳng tới cái đầu nhỏ của cậu mà dừng chân, điểm nhiên mái tóc đen bóng của cậu được nhuộm miễn phí ngay thành trắng.

Vài vạch đen kéo dài trên trán cậu" dừng lại cho tôi".

Sau một hồi bị giáo huấn, một người một khi bị ai đó ép buộc phải ôm nhau bắt tay giảng hòa chấm dứt sung đột.

"Là con khi này chỉ cho cô biết nhà gỗ đó sao?".

"Ừ".

Lăng Phong nhìn một lượt từ trên xuống dưới nó, cậu lần đầu tiên thấy một con khi trắng mông đỏ thế này đó, cũng có loài khi lông trắng nhưng mông đỏ thì chưa từng nha, chẳng lẽ là loài khi hiếm thấy chưa được phát hiện? Quan sát nó một lúc mới nhận thấy con khi này có linh tính.

"Này, cậu mà không đi bọn tôi bỏ cậu lại đó" Dạ Nguyệt Linh đi theo con khi được một đoạn mới nhận ra Lăng Phong chẳng thấy, quay lại nhìn cậu ta vẫn đứng im tại chỗ chẳng hiểu đang nghĩ gì mới cất tiếng gọi.

Lăng Phong sức tỉnh chạy theo.

Mấy đội tìm kiếm bên này vất vả không kém, đây chẳng phải rừng núi bình thường mà là núi tuyết chỉ cần gọi lớn một chút liền dả động tới nỏ tuyết, thế nên đi tới một đoạn mọi người đành chia nhau ra tìm bới, khá khó khăn.

Hạ Thủy thở ra một hơi dù đang ở vùng núi tuyết lạnh quanh năm nhưng trên trán cô nàng lại có rất nhiều mồ hôi, nhìn cũng biết cô vất vả tìm kiếm tới cỡ nào chứ. Ánh nắng mặt trời sớm đã lên tới đỉnh đầu, là con người cũng có giới hạn mệt mỏi, cả đội bắt đầu ngồi nghỉ đem đồ ăn ra bổ sung năng lượng.

"Cô Hạ uống chút nước đi".

"Cảm ơn".

Dạ Nguyệt Linh đi mà như bò ra đất, gương mặt hốc hác môi khô cứng thi thoảng dùng chút nước bọt ít ỏi trong miệng liếm quanh, mặt trời chiếu rọi vào thân hình mảnh khảnh nhỏ bé chỉ cần con gió nhẹ cũng có thể thổi bay mất.

"Ba..o giờ.. mớ..i về, tui đói....".

Lăng Phong nhìn xung quanh, thờ dãi đáp "không biết, coi bản thân một chút nhìn cô như dân tị nạn ấy".

"Cậu thì biết cái gì.." tôi thật sự rất đói. Cậu cứ thử vài tuần không có ăn, phải hái cỏ đỡ tạm, lúc ấy cậu mới biết thế nào là sợ đói... ai lại nghĩ tới chuyện cũ rồi.

".....Đi chút nữa thôi, từ tối qua tôi cũng chưa ăn gì đâu".

"A" cô đột nhiên thốt lên.

"Sao vậy?".

"Tôi ngửi thấy mùi đồ ăn, thơm quá, mùi tôm chiên, trứng rán, thịt nướng, còn cả món canh hôm trước ăn tại khách sạn" vừa nói vừa thèm, cô nuốt khan ngụm nước bọt chiếc mũi linh hoạt tìm kiếm nơi phát ra mùi.

Lăng Phong lắc đầu cô nàng này đói quá hóa điên rồi trong rừng tuyết này kiếm đâu ra đồ ăn, chánh xa một chút nếu không cô sẽ tưởng cậu là đười ươi mà xông tới dẫm cho vài cái mắt.

"Mùi phát ra từ hướng này nè".

Không nghe, không nghe.

Như phát hiện ra một thứ vô cùng lớn lao trong cuộc đời, Dạ Nguyệt Linh vội lấy Lăng Phong như hổ vồ mỗi kéo lê cậu vật thể nặng năm bốn ki lô gam nhẹ tênh tạo thành một con đường tuyết dài. Người ta không phải nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu sao, phát hiện có đồ ăn tất nhiên phải biết chia sẻ với đồng đội gặp nạn rồi.

Lăng Phong cảm lạnh, một đứa con gái thấp hơn cậu, nhẹ hơn cậu, lại có thể lôi cậu đi thế này sao, không khoa học, không khoa học chút nào hết.

Đội tìm kiếm bên Hạ Thủy nhóm lửa đốt củi nấu canh nướng thịt trang bị đầy đủ từ A đến Z, chẳng biết là đang đi tìm người hay lập đội đi dã ngoại nữa. Hạ Thủy ngồi ở bên nhìn mọi người đi đi lại lại vô cùng bận rộn, trong thâm tâm nảy sinh ra cái gì đó gọi là rảnh rồi. Họ khụ một tiếng lơ đi cảm xúc ấy, cô đứng đây đi vòng vòng.

Phía bên trái nhóm bọn họ là khu rừng thông tuyết phủ trắng, thường thường khá tĩnh lặng nhưng hôm nay lại bất thường, chim chóc như có thứ gì đó dọa sợ bay mất hút. Điều này khiến nhón người Hạ Thủy chú ý tới, tuy không nhìn thấy bất cứ thứ gì như bọn họ chắc chắn có con vật đang chạy tới đây.

Hạ Thủy đứng gần đó nhất, anh cảnh sát lúc sáng kêu lên làm mọi người rơi vào phòng bị "cô Hạ tránh xa khu rừng đó ra".

Bỏ mặc lời của anh cảnh sát, Hạ Thủy ngược đội mắt xinh đẹp của mình lên nhìn thứ đang lao tới, tay khoanh trước ngực thân hình với chín phần sexy nghiêng qua một bên, từng ngón tay ngọc ngà trắng mịn vuốt nhẹ trên đôi môi đỏ mọng đầy đặn đang ngày càng vênh cao. Mái tóc bạc lam loạn trong gió tăng thêm vẻ quý mị, hàng mi chớp nhẹ, dấy lên con ngươi đen đặc đầy tình quang.

Anh cảnh sát làm trong nghề nhiều năm ở đây cũng chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, vội vàng chạy lên tính bảo vệ người bóng đen từ trong rừng phi ra đúng chỗ Hạ Thủy, anh hét hoảng hét lên "Cô Hạ cẩn thận"

Dạ Nguyệt Linh nhảy ra từ trong rừng ôm chầm lấy Hạ Thủy, từng giọt nước mắt to như viên châu lăn trên má, cái đầu nhỏ vùi sâu xuống ngực cô nàng, méo mào "oa oa đại mỹ nhân, người ta đói".

Hạ Thủy vuốt tóc cô mỉm cười "Chúng ta lại kia ăn".

Lăng Phong chậm chạp với cánh tay gầy từ từ ra khỏi khu rừng, cậu phải công nhận chiếc mũi cô rất thính. Anh cảnh sát há hốc mồm, sức trạng nghiêm lại rút ra súng bắn khói, viên đạn bay lên nổ bụp màu xanh lá báo cho hai đội kia.

Trước cửa khách sạn, đông nghịt người cùng lượng giới tính nam nữ chênh lệch thiên về bên nữ nhiều hơn. Bọn họ vây quanh ba mỹ nam anh tuấn soái ca y như trong tiểu thuyết và bạn nữ mang vẻ ngoài thánh khiết thân thiện mang danh nữ chủ của chúng ta. Trịnh Nhục Hoa trên dưới trang bị một màu hồng phấn, mái tóc bện tết lệch qua bên đội chiếc mũ len hồng đính hoa trà, nhìn người mới tới Dạ Anh Tuấn sau khi nghe được tin em gái mình ngã vực anh tức tốc chạy xe tới không quản mệt nhọc đứng chờ tin tức. Cô ta nắm lấy tay anh, giọng nói mang theo đầy vẻ lo lắng khuyên nhủ "Anh Tuấn, Nguyệt Linh sẽ không có việc gì đâu, trước anh nghĩ một chút đi".

Dạ Anh Tuấn một tâm một trí đều hướng tới sự an toàn của em gái hoàn toàn bỏ qua lời của cô ta, anh buộc miệng trả lời "ừm... tiểu Linh". Dương

Quang Hạo cùng Cố Thiên Trọng đồng dạng nhìn về một phương tìm kiếm bóng dáng người họ muốn thấy.

Trịnh Nhượng Hoa cúi mặt che dấu đi sự ghen ghét. Lại là Dạ Nguyệt Linh, Dạ Nguyệt Linh, sao lúc nào cũng là mày, không sắc đẹp, không hình thể, ăn mặc xấu xí nhà quê, tại sao mày luôn được bọn hắn lo lắng, vì cái gì chứ. Dạ Nguyệt Linh tốt nhất mày đừng nên quay trở về nếu không tao sẽ cho mày biết thế nào mới là địa ngục.

Phía xa, đội tìm kiếm trở lại đi đầu là Dạ Nguyệt Linh, cô nhìn anh trai phờ phạc đứng đó ngóng trông liền đau lòng ông anh ngốc, không cảm được xúc động chạy lại gần anh, giọng nghẹn ngào "anh hai".

"Tiểu Linh..."

Dạ Nguyệt Linh giang hai tay vỗ huyệt người trong không khí, bất mãn chạm ngay ánh mắt rét lạnh như muốn giết người của cô bạn thân yêu. Nuốt một ngụm nước bọt sợ sệt, nhưng đó mà anh cô mà ôm một cái chẳng lẽ cũng không cho sao, đại mĩ nhân ích kỉ quá đi.

"Đừng động tay của cô và người Tuấn" Hạ Thủy kéo Dạ Anh Tuấn ra sau lưng mình, ánh mắt rét đến thấu xương nhìn người trước mặt. Cô nàng lấy từ trong túi chiếc khăn trắng lau lau chùi chùi trên bàn tay vừa bị người khác nắm như thể anh đụng phải vật gì đó ghê tởm lắm vậy.

Trịnh Nhượng Hoa nhìn hành động sĩ nhục mình trước mắt muốn phát tiết lại không thể phát tiết, vì hình tượng ôn nhu yếu đuối của mình cô ta lựa chọn con đường kinh điển nhất là khóc. Từng giọt, từng giọt chảy xuống đôi má hồng, cánh môi cắn đến bật máu, ôm lấy bàn tay đỏ ửng vừa bị Hạ Thủy hất văng ánh mắt uất ức đánh tới trên người Hạ Thủy.

"Bạn Hạ, bạn sao lại....".

Mọi người bắt đầu lên tiếng chỉ trích hầu hết đều nói Hạ Thủy là ác nữ nổi ghen vô cớ, có người không chịu được cảnh lệ rơi còn văng ra lời thô tục. Dạ Nguyệt Linh bây giờ mới hiểu ra sự việc hiện tại, tính nói vài câu giảm hòa lại bị Hạ Thủy cướp lời.

"Trịnh Nhượng Hoa, cô muốn ai cũng có thể... nhưng Tuấn là NGƯỜI ĐÀN ÔNG của tôi" Vừa là lời cảnh cáo vừa là lời tuyên bố, Hạ Thủy lưng thẳng giữ chặt tay Dạ Anh Tuấn, đôi mắt sâu thẳm không một tia mềm mại chăm chăm nhìn gương mặt giả tạo, con người bản thủ "Mời cô cách xa anh ấy ra".

Mọi người như ngỡ ra điều gì đó, lời độc địa lại chuyển qua cho Trịnh Nhượng Hoa.

Trịnh Nhượng Hoa cúi mặt cố gắng giữ cho mình bình tĩnh để không làm ra những điều mất kiểm soát phá hỏng hình tượng mà cô ta tạo dựng, đôi mắt đỏ ửng tợ máu từng chiếc móng xinh đẹp cắm sâu xuống lòng bàn tay. Tiệm nhân, tiệm nhân, lại thêm một tiệm nhân, nhớ lấy ngày hôm nay tao nhất định sẽ bóp chết chúng mày.

Dạ Nguyệt Linh gãi đầu không ngờ Hạ thủy lại có thể vì anh mình mà làm như vậy, ngưỡng mộ quá.

Dạ Anh Tuấn nắm lấy chặt lấy bàn tay hơi lạnh của Hạ Thủy, nếu trước đây có ai dám nói như thế với Nhượng Hoa anh nhất định sẽ chinh chết người đó, bây giờ trước mặt anh lại là một cô gái mạnh mẽ thẳng thắn dám yêu dám làm còn chưa có sự cho phép của anh lại đi khẳng định chắc chắn anh là người của cô nữa, ừm,.... thật đáng yêu. Anh quyết định rồi sau này cô bỏ anh anh nhất định mặt dày bám theo cho bằng được, ép cô phải chịu trách nhiệm mới thôi.

Anh cảnh sát đại quần chúng thấy không khí có vẻ nặng nề lên tiếng phá tan nó, nhắc nhở "Mọi người vào trong trước nghỉ ngơi đã".

Dương Quang Hạo nhìn bóng dáng nhỏ bé làm trái tim hắn đau đớn từ tối qua tới bây giờ mới mới được thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, cô không sao là tốt rồi. Sốc nhỏ, em thật vô tâm quá nhìn tôi lấy một cái cũng không cho, em không biết tôi lo lắng cho em tới cỡ nào đâu, đồ vô tâm

.....

"A" Dạ Nguyệt Linh như nhớ ra gì đó.

"Sao thế? em đau ở đâu hả?" Dạ anh Tuấn lo lắng hỏi.

"là con khi, con khi" quên mất nó a.

"....?" con khi?

Bên ngoài phía khu rừng trên cành cây cao nhất có thể thấy toàn bộ khách sạn Ake, con khi trắng vừa được nhắc cười khúc khích, nó nhảy xuống lần vào trong tuyết biển mất.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đêm Giáng Sinh

Trong căn phòng tối om ở khách sạn Ake, gần cửa sổ, thiếu nữ mặc bộ đồ hồng nhạt ngán ngùng lộ ra đường cong mê người, đôi chân thon dài đẹp đẽ giẫm lên sàn gỗ lạnh buốt nương theo ánh đèn dầu phía bên ngoài nếu để ý kỹ, trên đùi có vết sẹo dài mờ mờ. Bàn tay thiếu nữ khẽ chạm vào nó vẫn vậy, mái tóc dài rũ xuống đầu đi đôi mắt to tròn ngập nước ánh lên sương mù, môi hồng quyến rũ từ từ cong lên.

Thiếu nữ quay đầu đôi chân nhẹ bước tới cái ghế, bên ngoài trời tuyết phủ trắng mà cô ta chỉ mặc bộ đồ mỏng dính như thể cô ta không cảm thấy lạnh, đôi mắt xinh đẹp híp lại oán độc nhìn qua ngoài, gương mặt vận vẹo vì nụ cười.

Trịnh Nhượng Hoa lại lần nữa chạm nhẹ lên vết sẹo ở chân mình, nó làm cô ta nhớ lại những kí ức xấu xí vết nhơ lớn trong cuộc đời cô ta.

Lớn lên trong gia đình giàu có, muốn gì có đó, ba tuổi làm một cô bé nhí nhảnh dễ thương người gặp người thích, đến năm mười tuổi chỉ vì sự hồn nhiên ngây thơ cùng với vẻ ngoài xinh xắn dễ thương mà được nhiều nam xinh hâm mộ, con gái vì đó càng ghét cô ta hơn. Lớp sáu mới vào trung học được hội trưởng hội học sinh lớn hơn ba tuổi tỏ tình, đàn chị ghen ghét hết lần này đến lần khác gây khó dễ, đổ nước, vẽ bậy ra bàn, xé sách, khiến cô ta luôn bị cô giáo nhắc nhở. Muốn thẳng thắn nói chuyện lại không ngờ đàn chị đó nổi điên dùng dao rọc giấy dẫu sẵn trong người đâm cô ta vài nhát, vết thương trên đùi là nặng nhất. Nằm trong bệnh viện hai tháng cô ta nhận ra rằng vẻ ngoài xinh đẹp là một chuyện cái chính nhất cô ta cần sửa đổi là tính cách trong sáng đáng ghét này, cô ta cần phải trở lên độc ác hơn, tàn nhẫn hơn để những ả đàn bà khác không có cơ hội hại cô ta.

Lần đầu tiên cô ta dùng đôi tay của mình trả thù lại đàn chị kia, chỉ cần đẩy nhẹ, cô ta (đàn chị) trượt chân rơi từ tầng thượng xuống, nhìn cô ta sợ hãi, nhìn cô ta van xin cứu giúp, tiếng hét như một giai điệu đẹp vang vọng trong tâm trí, trong người như được tiêm một loại thuốc cảm kích thích từng mạch máu đem lại cho cô ta (Trịnh Nhượng Hoa) cảm giác không còn gì có thể tuyệt hơn nữa.

Giết người thật tuyệt.

Trước mặt người khác vẫn là vẻ ngoài xinh đẹp yêu chiều, là một thánh nữ, nhưng làm gì có ai biết rằng bên trong thể xác đó lại là con quỷ đáng sợ thế nào chứ. Cô ta ngoài cười trong hại người đến bọn người được cô ta nhắm tới ra làm thú vui từng ngày. Mọi tên đàn ông không kẻ nào có thể cưỡng lại sức hút của cô ta, cô ta xoay bọn hần vòng vòng cũng chỉ để kế hoạch thêm phần vui.

Trịnh Nhượng Hoa vuốt nhẹ đôi môi, hiện tại đang có hai cái đinh to tướng cản trở con đường hoàn mỹ của cô ta chọc ngay vào lòng tin không thua ai của cô ta, hừ, nhanh thôi hai cái đinh này sẽ sớm biến mất. Nên bắt đầu từ ai nhỉ, Dạ Nguyệt Linh trước tiên xong mới tới con nhỏ Hạ Thủy vậy, à nếu không nhầm con nhỏ Dạ Nguyệt Linh này còn có thù với kẻ khác nữa, người xưa có câu kẻ thù của kẻ thù là bạn à, nên tìm ra kẻ đó trước kết giao đã.

Ở căn phòng gần đó, Lăng Phong với cánh tay bó bột khẩn cấp của mình đang khó khăn nằm trên đệm dày chằm bị đi ngủ, cậu nhắm mắt nào cũng không thể ngủ nổi bèn ngồi dậy tựa lưng vào chiếc tủ phía sau. Để giải trí cậu lôi chiếc vali của mình ra tìm cái điện thoại không có sóng bật chế độ đèn pin, tìm thật sâu dưới đồng quần áo tập giấy vẽ có cũ có mới, theo ánh đèn pin điện thoại mờ ảo cậu lật từng cái xem hầu hết tất các bức tranh đều có một đặc điểm chung, cậu thôi lật và dừng lại ở bức tranh vẽ một cái công viên nhỏ. Đây chính là cái công viên cậu từng được ba dắt tay ra chơi, hồi nhỏ là thể càng lớn ông ta đối với cậu như một người xa lạ, ông luôn đắm mình với công việc bỏ bê nhà cửa cũng vì vậy mẹ mới ly hôn với ông tự tạo lập một hạnh phúc khác.

Không muốn mẹ bận tâm bỏ hạnh phúc của mình cậu mới chấp nhận ở với ba, ở với ngôi nhà lạnh lẽo. Cậu theo đuổi hội họa, chỉ vì nó tĩnh lặng làm tâm hồn cậu tĩnh lặng theo, có người đã từng nói với cậu, tranh cậu vẽ cô đơn, vắng vẻ u buồn. Cậu biết cậu luôn thể hiện cảm xúc thật sự của mình vào từng bức tranh, người khác luôn tán dương cậu có tài vẽ nhưng làm gì thấy ai biết thật sự ẩn trong nó chứ. Ngoại trừ cô.

Lăng Phong tắt đèn điện thoại nhắm lại đôi mắt, từng bức tranh xòa ra đất, bên dưới bức vẽ công viên cô gái thắt bím ăn chiếc bánh ngon lành nhìn lũ trẻ chơi đùa, đây có lẽ là bức tranh vẽ con người đầu tiên của cậu.

.....

Dù sao cũng tới giáng sinh nên tất cả học viên trường J.K đều ở lại tổ chức tiệc. Bánh mất ra ai nấy đều bận bịu làm việc này vác việc kia, giám đốc nhà hàng Ake rất sáng khoái kêu người chằng đèn dầu lên luôn cái cây thông to đại tướng trước cửa nhà hàng còn không quên gắn thêm ngôi sao năm cánh. Người trong nhà hàng tuy nhiều nhưng với lượng khách lớn có mọc ra năm đầu sáu tay chưa chắc đã làm xong sớm, biết trước sẽ thế các thầy cô giáo họp nhau kêu gọi các học viên giúp sức, mà trong nhà bếp của nhà hàng người xung phong đầu tiên đang vui vẻ đánh kem cho chiếc bánh gato.

Dạ Nguyệt Linh vui vẻ cũng phải, giúp một chút liền hỏi được công thức món ăn mình ưa thích, cái này cực kì lãi a, mai sau tha hồ ngồi nhà tự mình nấu ăn.

Đêm hai tư bữa tiệc được diễn ra với đông đảo người, nhộn nhịp, mọi người còn bày nhau chơi cái trò truyền kẹo nghe hát, nhiều người vì muốn thể hiện giọng ca ngàn vàng của mình mà giữ khư khư lấy kẹo thành ra cả hội bị tra tấn lỗ tai. Vì không muốn ác mộng tiếp diễn mọi người chung tay đề ra thể loại mới là cảm kẹo càng lâu liền bị đánh thể nên kẹo được chuyển với tốc độ thần thánh, mất thường có thể nhìn thấy được.

Dạ Nguyệt Linh ngồi trên ghế đá gần cây thông ngắm nhìn ánh sáng lung linh tỏa ra từ ngôi sao vàng, người ta làm khéo thật.

"Giáng sinh vui vẻ" Dương Quang Hạo mãi mới thoát khỏi cái trò chơi ác quỷ, lại nhìn thấy cô ngồi đây liền đi qua.

"Giáng sinh vui vẻ, anh không chơi nữa à?" cô nhìn hần cười.

Hắn không trả lời, hắn móc từ trong túi ra chiếc hộp nhỏ màu đen dính chiếc nơ to dùng đưa tới trước mặt cô, hắn chỉ chờ có cơ hội này thôi "Tặng em

đó".

"..Cảm ơn anh".

Dương Quang Hạo ngồi xuống cạnh cô, ngược đôi mắt cương nghị có vài tia mẫn nguyện đồng thời cùng cô ngắm nhìn ngôi sao vàng. Dù cả hai im lặng nhưng lại tạo ra cảm giác hòa đồng kì lạ, vài cơn khó từ đỉnh núi thổi xuống lạnh lạnh như núi Ake đang cùng bọn họ trải qua giáng sinh.

Hạ Thủy đứng bên nhìn thấy hết thảy không nói gì, cô bước chân đi tới gần Dạ Anh Tuấn đang bị người ta bắt ép chơi cái trò nhảm, kéo anh đi mất dạng bỏ lại hàng người trở mắt nhìn.

Dạ Anh Tuấn lẳng lặng đi theo cô, cho tới khi hai người dừng chân tại phòng anh. Hạ Thủy rất tự nhiên mở cửa đi vào đẩy anh ngã xuống nệm chần chãi sẵn, mình thì ngồi trên người anh, mắt đối mắt.

"Em..."tính làm gì đó, không phải hôm nay anh sẽ mất trinh tiết đó chứ.

Hạ Thủy vẫn nhìn anh, đôi bàn tay hơi lạnh đan xen vào bàn tay lớn của anh. Dạ Anh Tuấn nhận thấy ngón tay áp út của mình lạnh lên một chút, anh xoay đầu nhìn kĩ thứ trên ngón tay.

Là nhẫn bạc.

Cùng một đôi mới chiếc nhẫn đeo trên tay cô.

Hạ Thủy em đang cầu hôn tôi đó hả. Cái này hơi bị phi lý à nghe, đáng lẽ đàn ông mới phải là người đưa nhẫn mới đúng chứ.

"Nhẫn em đeo lên rồi, cầm anh tháo ra".

Cặp nhẫn bạc này cô đã làm nó từ lâu lắm rồi, giờ mới tới lúc đem ra.

Dạ Anh Tuấn chú ý tới cô, dưới mái tóc bạc dài, gương mặt tuyệt mỹ mỉa hoặc, đôi con ngươi đen trắng phân biệt được bao phủ bởi hàng lông mi dài cong vút, chiếc mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng nước. Vẫn là gương mặt lạnh lùng luôn đối diện với người khác, nhưng anh hình như còn thấy từ đôi má trắng nổi lên vài tia ửng hồng, cô là đang ngượng ngùng.

Anh nhếch môi cười sặc sụa, thấy vậy Hạ Thủy đánh nhẹ lên người anh một cái.

"Cười gì chứ".

"Vi em dễ thương" kéo cô ngã xuống nệm, Dạ Anh Tuấn đảo ngược tình thế đè lên người cô, cô y hệt như con mèo nhỏ nhu nhược nghe lời.

"Hừ, sao im lặng rồi. Em không tiếp tục nữa à?".

Hạ Thủy đỏ mặt, vòng tay qua cổ anh, từ từ nhẹ nhàng áp cánh môi của mình lên môi anh. Chạm môi thôi vẫn thấy chưa đủ, Dạ Anh Tuấn dùng lưỡi mình cạy mở hàm răng trắng của cô, chiếc lưỡi đào sâu vào bên trong, tham lam càn quét mật ngọt câu dẫn người, ngậm nhấm cho tới khi người dưới thân hít thở khó khăn anh mới lưu luyến rời đi.

"Em ngốc sao, tính không thờ hả?".

"...." cô quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn anh.

Dạ Anh Tuấn nhún mày,tính trốn sao, phải phạt.

Ngày giáng sinh kết thúc. ==

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bữa tiệc

Buổi tiệc càng vui mừng càng phấn khởi tới đâu cũng vẫn có người ở chưa được ba phút đã đi mất dạng. Trịnh Nhược Hoa nhìn bữa tiệc chán ngắt không cảm được chán ghét đều lộ hết trong ánh mắt, cô ta cầm cốc rượu vang đỏ rời khỏi căn phòng nhộn nhịp, đôi chân dài đi trên hành lang không biết điểm dừng chỗ nào.

Lắc nhẹ cốc rượu, màu đỏ rượu sáng sánh mê hoặc, đôi môi hồng nhấp nhẹ vào thành cốc.

Thật ngọt.

"Làm..on đừng..đừng mà" cô gái tóc tai rối bù quỳ rạp dưới đất, nước mắt nước mũi chảy tèm lem trên gương mặt bị rỗ, cô ta không ngừng lê chân cầu xin người trước mặt.

"Mày thử đến gần chị Mi Lệ xem, tao liền lấy kéo cắt tóc mày" giọng nói đầy chanh chua oang oang như khẩu súng pháo vang lên đầy tính đe dọa làm cô gái kia sợ mất mật không dám động đậy.

"Tiểu Tiểu, mày có biết mày đã làm gì không?" Lô Mi Lệ vuốt nhẹ mái tóc vàng xoăn, hướng đế giày cao gót dẫm mạnh lên trên mu bàn tay cô gái kia.

Cô gái được gọi là Tiểu Tiểu, đau đớn hét lên, khước mắt không ngừng chảy ra lệ nóng. Tiểu Tiểu cúi gập người van xin "đừng.. em biết lỗi rồi.. biết lỗi.."

"Nói xem mày đã làm gì".

"Em.. em.. "

"Nói" ả chanh chua tát vào miệng cô gái.

"Hức.. là là.. em làm hỏng.. chuyện... là em.. không không... giết....."

Lô Mi Lệ nhìn Tiểu Tiểu hừ một tiếng "đúng là đồ vô dụng" nói xong cô ta xoay người bước đi.

Ả chanh chua bám theo khẽ nói "chị, con nhỏ kia thì sao?".

"Sau này còn dùng tiếp".

Trịnh Nhượng Hoa thấy bọn người đó đi tới liền núp đi chỗ khác, nhìn hình bóng hai người dần biến mất cô ta cong khước miệng. Cô ta còn đang tính tìm người không ngờ người cần tìm lại ở ngay trước mắt, tốt lắm ông trời không phụ lòng người.

Sau này phải nhờ cô giúp tôi một tay rồi, học tỷ thân mến.

Tây Tây: đáng lẽ nên ở phần cúi

Một đêm giáng sinh vẫn rất trong sáng ná.

.....

Sáng ngày hôm sau, top năm top bốn không phải siêu xe cũng là loại đắt tiền khó người cầu được đang như bão táp đổ xô về chân núi Ake đồn đồn dập dập, người nào không biết còn tưởng bằng nhóm nào đó gọi nhau ra tản một trận chứ. Dường như loại lý do đó cũng khá nhiều người đồng tình, nguyên một đàn xe kéo nhau lên núi mà, không khiến người dân sợ hãi mới là lạ đó. Có vẻ lịch sử lại đang chuẩn bị tái diễn lần hai đây, chỉ tội cho thầy hiệu trưởng bí ẩn lại một lần nữa xin lỗi trong bóng tối rồi.

Chuyến đi cũng thú vị ra phết trừ bỏ những chuyện không may ra, thì được tuốt. Cô đã dấu đi chuyện tờ giấy, nhưng là người nào muốn hại cô, khó nghĩ quá lược đi lược lại cũng không đoán ra là ai. Dạ Nguyệt Linh nhìn mình trong gương, mái tóc dài ướt nhèm, thi thoảng còn có vài giọt nước chảy xuống từ trán, cô thở hắt ra, kệ đi nghĩ nhiều chi cho đau đầu. Việc gì đến rồi sẽ đến trước tiên vẫn nên lấp đầy cái bụng rỗng đang kháng nghị trước đã.

"Thiếu gia, có thiệp mời từ Nghị gia" Trần quân gia đi vào phòng ăn trên tay còn cầm tám thiệp mời đỏ nâu được in ấn hoa văn rất đẹp. Thiệp mời bà nhận được từ hôm qua, nhưng cậu chủ và cô chủ đều không ở nhà nên bà cất nó đi, giờ mới đem ra.

Dạ Anh Tuấn đặt đĩa nhận lấy thiệp mời mở ra coi, Dạ nguyệt Linh tò mò liếc nhìn, nhưng một chữ cũng không thấy đành phải hỏi "gì thế anh".

"Nghị gia, Nghị đại lão mừng thọ mời chúng ta tới" anh nhàn nhạt nói.

"Nghị đại lão?"

"Là Nghị Hoàng Đức, con trai cả Nghị gia có hai người em Nghị Hoàng Lâm và Nghị Hoàng Quân, Nghị Nhật Hạ và Nghị Tuấn Tụ là con gái cùng con trai ông. Nhà ta và nhà bên đó cùng nhau hợp tác việc làm ăn".

"Ồ" Dạ Nguyệt Linh gấp miếng cá bỏ miệng, trong truyện chưa từng nhắc qua nhà họ Nghị này, chắc hẳn chỉ là thêm mấy nhân vật quần chúng nữa, mấy bữa tiệc kiểu này chắc mặt nữ chủ nhà ta không thiếu đâu. Ui choa, món cá này bà Lý làm ngon quá.

"Em đi với anh".

"Hả? Tại sao ạ? Không đi có được không?" tiệc kiểu này hẳn đứng ngoài trời, tại cái thời tiết này á, anh đùa em đó hả, Nghị gia này chọn đúng thời điểm ghê cơ.

"Nhìn đi" Dạ Anh Tuấn đưa cho cô cái thiệp mời "tên em lù lù ngay đây này, lại còn kí hiệu trái tim. Em với con trai nhà người ta có gì hả?".

Phụt.

"Nghị Tuấn gì đó em còn chưa gấp lấy đầu ra quen biết. Phui phui cái miệng anh đi" nhưng mà cũng quái thật cô làm gì có quen ai nhà họ Nghị này nhỉ, hay gấp đầu đó ta.

Sáng hôm sau.

"Tiểu thư, chúng tôi được Dạ tổng gọi tới trang điểm cho cô".

Một top năm người với đôi mắt sáng rực, quần áo trang nghiêm, đầu tóc gọn gàng, lễ độ chuẩn mực đang vây quanh cửa phòng nhỏ bé của Dạ Nguyệt Linh. Dạ Nguyệt Linh mắt nhắm mắt mở, còn đưa tay đánh một cái ngáp to vất hết cả hình tượng, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, chân đi dép bông một hồng một vàng, đối lập hoàn toàn với năm người trước mặt họ.

Cô nhìn họ, họ nhìn cô cười thân thiện.

"Đề tôi ngủ nốt có được không? Tôi rất muốn ngủ" đêm qua thức khuya đọc truyện là thế, xem phim là thế, mới sáng ra chưa tới sáu giờ đã bị người ta không chút thương tiếc làm phiền rồi.

"Tiểu thư, chúng tôi không thể làm trái yêu cầu được".

"Phải phải, tiểu thư".

Dạ tổng nghìn năm mới có một lần liếc mắt nhìn bọn họ, không thể nào làm không tốt cho được. Nhớ lại lúc đó, các chị em còn đang buồn đưa lê bán đưa chuột với nhau về mấy cái tin tức đài báo phát thanh, tự dung ngài ấy đi vào làm hốt hết cả hồn giờ tìm vẫn còn đập thình thịch đây. Lãnh ngạo, đẹp trai, nhà giàu, không quan hệ phụ nữ, là ước mơ của hàng ngàn phụ nữ đó.

Tiếc cho các chị em chỉ có thể ngắm, quá phũ ☐.

Dạ Nguyệt Linh được đưa đến làm tóc, ngồi bốn tiếng đồng hồ chờ chờ đợi đợi chẳng cần nói cũng biết cô đã lẫn ra đó ngủ một cách ngon lành cảnh đào rồi, mặc kệ các nhân viên tùy ý chế biến.

"Tiểu thư, cô thích bộ nào" nhà thiết kế ở một bên không ngừng bê ra đóng mẫu váy dạ hội đầm đùng đủ kiểu, mắt sáng chói nhìn cô gật gà ngật gù.

Dạ Nguyệt Linh dờ dẩn nhắm tịt mắt, miệng nhỏ còn đang có su hướng chảy ra dòng nước trong suốt, nghe thấy người hỏi liền đáp bậy.

"Các cô xem bộ trang sức này hợp chứ"

"Tôi chọn đôi cao gót này cho tiểu thư, thấy sao?"

"Phụ kiện, phụ kiện, mau lên tới giờ rồi, trang điểm đi"

Dạ Anh Tuấn mặc bộ vest đen cả vạt màu tím, mái tóc được vuốt ngược ra sau càng nổi bật lên gương mặt tuyệt mỹ của mình. Đôi mắt đẹp ẩn dấu sau hàng lông mi liếc nhẹ tới các nữ nhân viên.

"Tổng giám đốc".

"Thế nào rồi?".

"Tất cả đã chuẩn bị xong, tiểu thư đang ở trong ạ"

"Ừ" anh liền bước vào phòng.

"Các cô thấy chưa, tổng giám đốc nói chuyện với tôi kìa".

"Sì, nói thế tôi cũng nói được".

"Ai kêu mồm miệng không nhanh nhạy" hừ, đáng đời các cô.

Dạ Anh Tuấn nhìn cô ngờ ngàng, anh họ khụ một tiếng lấy lại hình tượng khề mỉm cười: "công chúa, chúng ta đi thôi"

Nghị gia, cả căn biệt thự đều được trang hoàng tỉ mỉ lộng lẫy, lấy màu chủ đạo là vàng và đỏ theo phong cách truyền thống. Chính giữa đại sảnh treo chữ thọ được thêu bằng các sợi chỉ vàng, xung quanh đều bày biện đồ ăn đồ uống cao cấp, khách khứa coi như đến gần đông đủ cả. Nghị Hoàng Đức một thân trang phục cổ truyền màu nâu đỏ, nét mặt cương nghị hài hòa luôn treo trên miệng nụ cười đầm thắm phấn khởi, đi bên cạnh ông người nam nhân trình trạc cùng phong cách, mái tóc nâu đôi mắt đen tuyền y như ông, hẳn là con trai ông ta.

Dạ Nguyệt Linh khoác tay anh mình bước tới, từng bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển nhìn những người không phú cũng quý không chút dao động, sợ hãi.

Dạ Nguyệt Linh mặc bộ váy dạ hội đen dài lấp lánh ánh tím như bầu trời đêm được xé lên tận đuôi lộ ra đôi chân dài trắng muốt tuyệt đẹp, kết hợp với đôi

giày cao gót cùng màu càng làm nổi bật lên đôi chân. Mái tóc đen dài được bện lại tạo thành hình bông hoa đang lúc nở rộ nhất, xung quanh đính những viên ngọc trai lấp lánh hết như những vì sao trên trời. Gương mặt góc cạnh kết hợp với đôi mắt to tròn che phủ bởi hàng lông mi dày, cuối đuôi mắt vẽ một đường cong dài, môi nhỏ điểm màu son đỏ hồng kiểu Hàn Xéng, vừa thanh lịch lại quý phái y như nữ vương của bầu trời đêm tím huyền vũ.

Không ai là không bị hút hồn trước vẻ đẹp rực rỡ của loài hoa đêm.

Nghị Hoàng Đức cười nhân hậu đi tới "cậu tới rồi, mau vào đi. Vị tiểu thư này là.."

"Nghị lão, đây là em gái tôi".

"Nghị lão" Dạ Nguyệt Linh từ tốn nói.

"Haha, quả nhiên anh nào em nấy, hai người các người tới làm nhân vật chính được rồi đó".

"Không dám, không dám"

Dạ Nguyệt Linh nhìn lướt qua một lượt khách đăm chiêu, rốt cuộc thì là ai mời đích danh cô tới nhỉ.

"Tiểu bảo bối, đại gia thích cô".

Hả?.

.....

Tây Tây: còn phải ôn học kì 2, nên ra muộn. các nàng thông cảm ná.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bữa tiệc 2

Dạ Nguyệt Linh bỗng chốc cảm nhận được vòng tay ấm áp vòng qua eo nhỏ của mình, lời ái muội làm vành tai xinh xinh quá nhạy cảm đỏ ửng. Đây có được gọi là sàm sỡ giữa nơi công cộng không, một nơi sang trọng thế này cũng có biến thái à, đây là câu nói thâm chết người trong lòng mọi chị em phụ nữ khi gặp hoàn cảnh này thôi.

Nhưng có gì đấy không đúng, dù rằng cô mặc bộ váy khá ấm áp còn mặc áo khoác bông dày... phần lưng hình như có cục gì đó mềm mại ấm áp ấn vào. Đàn ông.... ngực to như vậy hả, sẽ không phải tên này biến thái tới mức đi bơm ngực đó chứ, gay to à nha.

Não bộ đang xoắn xuýt cả lên lại nghe Nghị Hoàng Đức trầm giọng quát nhẹ nhưng không dấu nổi yêu thương chiều chuộng trong đó "Minh Nhi không được làm loạn".

"Ông nội con thích em ấy" một lời chắc như đinh đóng cột.

"Khụ" Nghị Hoàng Đức hết lời.

Từ phía sau ông cậu trai trẻ... không phải là nhóc con mặc bộ đồ y như ông cầm đóa hoa hồng đi tới, mặc kệ rào cản thịt người, cậu nhóc lon ton bay tới nắm lấy bàn tay cô đôi môi bóng nhẫy hôn xuống mu bàn tay. Còn không quên đưa cho cô bông hồng.

"Tiểu thư xinh đẹp này lấy tôi nhé" lời cầu hôn đầy non nớt vang lên khiến xung quanh im thin thít.

Bằng lấy tuổi đầu đã học người ta cầu hôn rồi, đáng yêu chết mất, ai nhô ai biểu mình đẹp đến thế làm chi cơ chứ, ngại chết được. (Đẩy lại lên con)

Một bàn tay xinh đẹp không chút niệm tình giáng ngay cú đấm lên đầu nhóc con, phía sau cô vang lên giọng nói đầy tức giận "nhóc con đi chỗ khác chơi".

Nhóc con ôm đầu khinh miệt "Bà cô già".

"Thằng nhóc lão toét".

"Bà cô già, bà cô già".

"Khụ, hai đứa à...." nhà ta đang có khách đó. Tiếc là Nghị Hoàng Đức một đời hồ sống trên thương trường, về nhà lại như ông lão bình thường bắt lức trước những đứa cháu ngỗ nghịch.

Từ sau Dạ Nguyệt Linh bước ra, cô gái mặc bộ trường xuân màu tím nhạt được thêu lên những đóa hoa mẫu đơn yếu mềm, từng cánh hoa còn rải kim tuyến, mặc áo khoác lông thú trắng ngần. Mái tóc ánh tím bện lại đưa ra trước ngực tỏa ra sáng nhàn nhạt huyền bí dưới ánh đèn mờ trong sân, bên trên vành tai cài hoa đóa mẫu đơn hồng đỉnh tua dây ngọc làm nổi bật lên làn da trắng trẻo.

Mí mắt cong vút đen dài chớp nhẹ như những cánh bướm của loài bướm đêm, đôi môi đỏ mọng ướt át khẽ nhếch lên độ con thích thú. Cô ấy nhìn cô cười: "Linh Linh có biết tỷ là ai hông?".

Dạ Nguyệt Linh ngẩng ngửa từ trên xuống dưới, từ trái qua phải lục tung cả cái trí nhớ có tí tẹo chất xám của mình cũng chẳng nhận ra được mỹ nhân đối diện kia là ai đành mở to mắt mời người ta xiên cho thông cái não.

"Ngày nào cũng nhấn tin qua nhấn tin lại, Linh Linh lẽ nào quên mất rồi?".

Dạ Nguyệt Linh đắm chiêu suy nghĩ, trừ bỏ ngày ngày 24/24 cắm acc trên web nhóm, có nhấn tin thì cũng chỉ qua lại với bọn họ, thế nhưng từ khi nào cô lại có thể quen biết với tiểu thư nhà họ Nghị thế này nhỉ. "Minh Nhi không được làm loạn" câu nói của Nghị lão vang lên trong đầu cô, Minh nhi..... Sẽ không phải là "Tiểu Minh?".

Nghị Lam Minh cười ha hả "cuối cùng cũng nhận ra rồi. Người ta rất đau lòng nha".

"Chị còn thách đồ em như vậy nữa, lần sau cách sát"

Nghị Lam Minh ôm lấy cô "ta sai rồi, Linh Linh đừng có giận" bỏ cô ra, Nghị Lam Minh trở lại với dáng vẻ ban đầu không có làm nũng nữa, cô ấy ôm lấy cánh tay Nghị lão nháy mắt "ta giới thiệu lại, ta là Nghị Lam Minh, đây là gia gia đáng quý dễ thương trên cả tuyệt vời của ta, thằng nhóc đáng ghét kia chính là đệ ta Nghị Hoàng Nhật. Hôm nay gia gia làm lễ mừng thọ ta mới có cơ hội mời muội đến để chiêm ngưỡng dung nhan khó cầu của muội đó".

Dạ Nguyệt Linh chào hỏi lại Nghị lão, cười tươi "tiểu Minh nếu chị muốn lúc nào cũng có thể nha".

"Chối mặt chết người" Nghị Lam Minh giả bộ đưa tay lên che mắt.

Mọi người cười rộ lên, Nghị Hoàng Diệp con trai Nghị Hoàng Đức tức baba Nghị Lam Minh bàn giao việc vặt còn lại cho quản gia mới an tâm, ông đi tới nhóm Dạ Nguyệt Linh nói: "Ba người còn đứng ngoài này, mấy đứa nữa. Anh Tuấn, Nguyệt Linh mời vào trong".

"Con chào chứ".

"Sĩ" Nghị Lam Minh bĩu môi, baba cô hủ quá, cô kéo Dạ Nguyệt Linh đi "con đưa Linh Linh đi chơi đây".

"Em đi với" Nghị Hoàng Nhật nhoi nhoi chen chân chạy theo. Cô dâu tương lai của nhóc a không thể để bà chị ác quỷ của mình lấy nhiệm thối xấu được.

"Con bé này lớn rồi tính tình như trẻ con..." Nghị Hoàng Diệp thở dài.

"Có sao đâu" Nghị Hoàng Đức cười cười nhìn theo.

"Là do ba nuông chiều chúng nó đấy".

"Hừ" ta mới không nghe, thằng con cổ hủ.

"Chú Diệp chúng ta vào thôi" Dạ Anh Tuấn giờ mới chen được câu coi như mình có hiện thân ở đây, mà anh có không nói gì mới càng nổi bật hơn a nhìn xem nhiều hoa đào đang đánh ánh mắt quyến rũ "cắm" trên người anh kia.

Nghị Lam Minh đưa Dạ Nguyệt Linh tới một bàn trên tầng hai, nơi này có thể nhìn rõ bên dưới đại sảnh, ba người hai nữ một nhóc con không biết trời đất đâu chỉ cần biết trên tay không phải lát top cũng là điện thoại cảm ứng, cạnh cạnh lướt lướt.

"Linh Linh cùng chụp nào, đáng lẽ hôm nay sẽ có mặt của Dương thụ thể nhưng lại bận việc thiết kế gì đó cho nữ hoàng nước S Anh mới không tới được".

Dạ Nguyệt Linh lại gần chu cái miệng cùng Nghị Lam Minh chụp hình "Dương thụ là nhà thiết kế thời trang?"

"Ồ, Dương thụ chưa nói cho muội hả?"

"Trước nay từng thấy Dương thụ làm việc ở King, chứ em không biết Dương thụ là nhà thiết kế".

"Dương thụ là nhà thiết kế nổi tiếng đó, bộ đồ ta mặc này làm từ tay hấn đấy" Nghị Lam Minh đứng lên phô diễn thân hình chuẩn ba vòng của mình qua bộ đồ truyền thống bó sát "ta đẹp hông?".

"Đẹp, đẹp nhất lun" Dạ Nguyệt Linh dơ ngón cái lên nháy mắt.

"Hô hô hô, ta biết ta đẹp mờ"

(=...=)

"Bà chị, tui mới tìm được cái này hay lắm" Nghị Hoàng Nhật vui vẻ ôm lát tốp không chút thương tiếc kéo cái váy chị nhóc, tý làm bà chượt chân té lộn cổ.

"NGHỊ HOÀNG NHẬT thăng nhóc lão toét, mi tui với ai đấy hả?" Nghị Lam Minh đánh bốp một cái lên đầu nhóc con, tiện cướp luôn máy tính. Hai dòng suối đỏ chảy ra bất ngờ.

"Gi zợ" Dạ Nguyệt Linh hoành hốt nhìn ké, đây đây đây không phải hàng nóng của hai diễn viên nam trẻ Hàn Xèng sao, trời đất thiên địa quỷ thần thiên giới ma giới làng nước ơi con cũng muốn phun máu.

"Nhóc con, từ trước tới giờ ta mới phát hiện ra điểm đáng yêu của mi đấy".

"Hừ, chuyện nhỏ như con thỏ" nhóc con được khen liền lên mặt.

Dưới sảnh cũng bắt đầu nhiều người hơn, đôi nam nữ từ cửa bước vào thu hút ánh nhìn của mọi người.....

Hết.

Hết chương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bữa tiệc 3

Mọi ánh mắt đều đổ xô tới cặp đôi đang tới..... một cặp mà lại có tới bốn cái đầu, quái phải nói là hai cặp đôi mới chuẩn xác, đích thực là hai cặp.

Hai cặp đôi với vẻ đẹp nghiêng thành đổ nước, chìm lặn cá bay cặp này bù cặp kia nổi bật chói lóa không thể không làm cho người ta không nhìn được, nói chung đều là nam thanh nữ tú miễn sao người nhìn cảm thấy đẹp.

Dạ nguyệt Linh hí con mắt, cặp đi trước kia chẳng phải Cố nam Trịnh nữ thì còn ai vào đây, nhìn cái dáng vẻ tiểu bạch thỏ trong bộ đồ trắng tinh mím cười với bất cứ nam nhân nào mà cô ta thấy....., dù sao cũng không quản được người ta. Trong cái lễ mừng thọ được tổ chức trang trọng tinh tế thế này lại mặc đồ trắng bộ muốn chủ eo Nghị lão à, chắc chắn tiểu bạch thỏ có khác lúc nào cũng phải là đồ trắng. Ngắm trai không tính lại còn bám chặt cánh tay họ Cố... cái kia... bộ ngực tròn trịa dí vào làm gì, tức quá. Dạ Nguyệt Linh quay đi chỗ khác tiện đường và cho chính mình một cái lấy tinh thần, mà ngực cô ta có to có chạm vào đâu thì liên quan gì nhĩ, lẽ nào cô đang ghen tỵ với hai cái bánh bao nhân thịt đó, ừ nhất định là thế.

Cặp phía sau tuy mức độ đẹp ít hơn cặp trước... mà là hàng phụ trợ thế quá nổi bật rồi, nữ cũng y trang Trịnh nữ mặc đồ trắng nhất định là muốn hợp nhau trừ eo Nghị lão, nam chừng chặc khoác lên mình bộ vets tối màu cùng họ Cố đứng một chỗ nhất định là hai tầng băng sơn cùng dòng họ.

Đi tiệc tùng kiểu này toàn nữ nam nữ đến ông lão cũng có sức hút, đúng là tiểu thuyết của bà tác giả mơ mộng.

Dạ Nguyệt Linh vừa ngấm vừa hỏi: "tiểu Minh cái đôi nam nữ kia là ai thế? Bạn chị hả?".

"Phi, bạn cái cút mũ" Nghị Lam Minh cầm cốc rượu "nhẹ nhàng" bốp tới nức mồi dừng lại

Cô mắt tròn ngơ ngác hỏi tiếp: "sao vậy?".

Nghị Hoàng Nhật thức thời nhay bén chen miệng trả lời cái vấn đề cút mũ hộ Nghị Lam Minh: "là hôn phu của bà cô già nhà em với cô nàng hàng xóm yêu điệu xinh đẹp đó, ọe nhìn cô ta thế nào cũng kinh tở chết được, giả tạo là loại nữ nhân rắn rết".

"Chuẩn com mẹ nẫu" Nghị Lam Minh rét lạnh nhìn cô gái váy trắng đó "với cả cái hôn ước dóm tẹt ấy sớm muộn gì... cũng.. bị hủy" hai từ cuối cô nói lí nhí, khẳng định tình cảm cô ấy dành cho người kia rất thật lòng.

"Bà chị nhà em ngốc nghếch, dữ dằn, rất hay nóng nảy, cô ta khiêu khích một chút liền động tay động chân, mới bị xoay như chong chóng cuối cùng thế nào cô ta có tình đây cái liền thành bà cô già sai. Nhiều lần nhìn thấy cả em cũng bị cô ta cho lên thớt" Nghị Hoàng Nhật tức giận nói.

"Trời..." kịch tình này sao giống trong truyện vậy cả, à mà vốn là đang trong truyện. Một câu chuyện của nữ phụ độc ác mang tên Nghị Lam Minh, bị đánh bại dưới tay tiểu bạch thỏ hàng xóm... sau này sẽ thế nào "chị thực muốn hủy hôn sao?".

"Hắn đối với ta hết rồi, hắn toàn tâm toàn ý với cô ta, ta xen vào làm gì nữa. Thà rằng từ bỏ hắn tự kiếm cho mình người.. người... tốt hơn".

Tiểu Minh.....

"Bữa tiệc cũng sắp bắt đầu rồi chúng ta xuống thôi".

"Ừm".

Chia tay với hai chị em tiểu Minh, Dạ Nguyệt Linh lùi hùi bước từng bước tìm anh hai nhà mình. Anh trai ngó nghiêng ngó dọc làm gì vậy nhỉ, thế mà vẫn tươi cười bắt tay với người ta như không có chuyện gì ấy. Cô ôm lấy cánh tay anh, nói nhỏ vào tai anh "Hạ Thủy hôm nay không tới đâu".

".... sao em biết hay vậy" anh quá lộ liễu chẳng.

"Chỗ nào trên người anh em cũng thấy viết từ "nhớ em" in đậm, có cần em ấn số gọi cho không" Dạ Nguyệt Linh dùng khuỷu tay chọt chọt vào hông anh.

".....thôi".

Chắc, tưởng phải có gì đó hay ho chứ.

Cố Thiên Trọng từ khi mới tới đôi mắt lạnh không lúc nào thoát ra được hình bóng của cô. Nhìn cô nói chuyện với người nhà họ Nghị, nhìn cô từng bước từng bước xuống bậc, nhìn cô ôm lấy cánh tay người khác, nhìn cô tươi vui cười đùa trêu chọc người, tất cả hành động cử chỉ của cô đều làm tim hần thổn thức, cảm xúc này là gì đây, tại sao lúc nào cũng là Dạ Anh Tuấn chứ.

Hôm nay cô khác với những lần gặp trước đây, cô trang điểm, cô làm tóc, cô mặc bộ váy lộng lẫy như bầu trời đầy sao trong những đêm hè giữa mùa đông lạnh. Cô xinh đẹp kiều diễm, khiến hần không tài nào rời bỏ được.

"Trọng, cậu đang nhìn gì thế?" từ lúc bước vào Trịnh Nhượng Hoa cô ta đã cảm thấy Trọng biểu hiện khác lạ, Trọng luôn nhìn về hướng của một đứa con gái khác ngoài cô ta. Đứa con gái khôn khéo kia rốt cuộc là ai lại có thể thu hút Trọng như vậy.

Cố Thiên Trọng gạt tay Trịnh Nhượng Hoa, đôi chân dài bước tới phía trước và dừng lại tại nơi mà cô đang đứng.

Dạ Nguyệt Linh Dạ Anh Tuấn chú ý tới, ba người sáu con mắt nhìn nhau không ai nói lời nào cho tới khi Trịnh Nhượng Hoa đi tới hôn hờ chào.

"Anh Tuấn".

Dạ Anh Tuấn gạt đầu, Trịnh Nhượng Hoa thấy thế bất mãn nhưng chỉ được vài giây. Cô ta nhìn qua cô đánh giá, trước nay ở bất cứ buổi tiệc nào cô ta chưa từng thấy cô, cô ta nghĩ cô chắc chắn phải con nhà thế gia nào chỉ như con điểm bám vào đàn ông tới những buổi tiệc như vậy. Như thế cô ta chuẩn bị có thú vui mới rồi.

Cô ta cười nhẹ nhàng nói:"không biết vị tiểu thư này...."

"Tôi là Lục Dung, xin chào" Dạ Nguyệt Linh cũng cười nhẹ nhàng trả lời. Lục lấy họ của mẹ nguyên chủ, từ Dung là họ của mẹ ruột cô, tự xưng lại nổi hứng muốn tung tên giả... một phần cô không muốn nói thật cho hai người này biết.

"Cô với Dạ tổng là người yêu sao?" Cố Thiên Trọng buột miệng hỏi.

"À..này... xem như là thế đi" cô liếc anh mình khẽ lè lưỡi.

Cố Thiên Trọng nhũm mày, môi bạc vênh lên độ cong nào đấy đầy khinh thường "ha, thì ra Dạ tổng cũng có cái sở thích bắt cá hai tay. Nếu tôi nhớ không nhầm mấy hôm trước Hạ đại tiểu thư còn tuyên bố trước bao nhiêu người anh là của cô ấy. Thế mà hôm nay anh đã có thêm một người mới".

Dạ Anh Tuấn nhìn hần không nói gì, Dạ Nguyệt Linh ngạc nhiên tới mức tí roi hạt ngọc trên đầu, cô nhìn hần như nhìn người ngoài hành tinh, từ khi nào cái tăng bằng sơn nói được câu dài như vậy.

Trịnh Nhượng Hoa cũng ngạc nhiên nhìn Cố Thiên Trọng.

Hần nói tiếp "Trước đây anh từ bỏ Nhượng Hoa là vì anh thấy chán rồi? Nên mới đi tìm người thay thế? Từ loại tiểu thư cao quý cho tới hạng con gái thấp kém kia, khẩu vị của anh không tồi". Tại sao hần lại nói như vậy, Cố Thiên Trọng run rẩy muốn ngừng lại lời nói của mình nhưng không thể, sao hần lại có thể nói ra những lời như thế chứ, hần không muốn, nhưng hần không dừng lại được.

Dạ Nguyệt Linh mím môi, hần nói hạng con gái thấp kém? Nói cô sao. Dạ Anh Tuấn đôi mắt nhu hòa ngày thường liền đổi thành lạnh đến thấu xương, Trịnh Nhượng Hoa không nhìn thẳng còn có thể cảm nhận được độ lạnh trong đó nhàn nhạt có thêm sát ý.

"Xin lỗi em ấy".

"Xin lỗi? Hạng người như cô ta xứng? Đến xin lỗi anh tôi còn thấy không xứng".

Chát.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Dạ Nguyệt Linh bước lên trước chắn cho anh mình, bàn tay trắng mịn vì trời lạnh mà trở nên lạnh mạnh mẽ đưa lên.

Trong không gian sang trọng vang lên tiếng "chát" khiến không ít người chú ý tới. Cố Thiên Trọng cảm nhận được một bên má truyền tới cảm giác đau đau tê dại, cũng chính nó làm hắn im lặng lại.

"Xin lỗi khi tôi là cái hạng người như thế" Dạ Nguyệt Linh lạnh lùng nhìn Cố Thiên Trọng "cậu biết gì về tôi? Một thiếu gia lại có thể nói những lời như vậy...()

Cố Thiên Trọng im lặng không nói gì. Những gì cô nói toàn bộ đều là sự thật, hắn hoàn toàn không biết gì về cô, hắn.....()

"Anh chúng ta qua kia, đứng đây ngại bẩn mắt người ta" Dạ Nguyệt Linh ôm lấy cánh tay anh mình nói.

Từng lời nói như đâm vào tim Cố Thiên Trọng, hắn ngẩn người nhìn theo hình bóng cô, môi bạc khẽ động vài lời lí nhí như có như không thoát ra "thực xin lỗi".

Trịnh Nhượng Hoa mặt lạnh, đôi mắt ẩn chứa ngàn con dao sắc nhọn như muốn đâm thủng tấm lưng của cô. Tại sao Trọng lại phải xin lỗi ả, chỉ là một con diêm không quyền không thể tưởng bám được vào người Tuấn là liền trở thành Dạ

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26-2: Biết

Trịnh Nhượng Hoa mặt lạnh, đôi mắt ẩn chứa ngàn con dao sắc nhọn như muốn đâm thủng tấm lưng của cô. Tại sao Trọng lại phải xin lỗi ả, chỉ là một con diêm không quyền không thể tưởng bám được vào người Tuấn là liền trở thành Dạ tân phu nhân sao, loại đàn bà sống nhờ vào đàn ông đáng ghét "Trọng, cậu đừng để ý quá".

Tất cả đèn trong đại sảnh đều tập trung hết trên nơi cao nhất của buổi tiệc, Nghị Hoàng Đức trịnh trọng đi lên bậc thềm đứng trước micro nét mặt ông tươi cười hiền hòa "Cảm ơn các vị đã tới dự mừng thọ tôi ngày hôm nay, chúc các vị có một buổi tối vui vẻ. Nhân đây tôi muốn thông báo với các vị..." ông nhìn qua đứa cháu gái của mình ánh mắt đau lòng hạ quyết tâm "tuy không phải tin gì tốt lành nhưng nó lại là nguyệt vọng của cháu gái tôi...".

"Ông để con..." Nghị Lam Minh duyên dáng bước lên, Nghị Hoàng Đức đứng qua một bên nhìn đứa cháu gái được ông bế bồng lòng đau xót, Lam Minh cười nhẹ với ông "ngay tại đây tôi xin tuyên bố Nghị gia cùng Phan gia giải trừ đính ước".

Cả đại sảnh vang lên đầy tiếng nghị luận ồn ào, Dạ Nguyệt Linh thở dài cuối cùng thì chị ấy cũng buông bỏ a. Phan Đình tức hôn phu của Nghị Lam Minh khẽ chấn động nhưng nhanh chóng trở về dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày, người con gái đi cùng hắn khẽ nhếch mép như đã biết trước tình thế này chỉ là cô ta không hề biết bên tuyên bố hủy hôn trước lại là Nghị gia đâu.

Nghị Lam Minh nhìn lướt qua người con gái bên cạnh hắn thờ ra "Phan thiếu, anh không có ý kiến chứ?".

"...Không".

Dù cô còn một chút hi vọng với hắn, nhưng xem ra hết thật sự rồi, nó thật đau "Xin lỗi đã làm mất thời gian của các vị, chúc các vị có một buổi tối vui vẻ".

Kết thúc bằng tiếng vỗ tay của mọi người, chương trình tiếp theo là màn tặng quà cùng chúc mừng, hết người này qua người khác tặng không phải kim cương vàng ròng đúc hình cũng và san hô đỏ quý hiếm, đầy rẫy thứ lấp lánh đến mắt Dạ Nguyệt Linh cũng lấp lánh theo, cô thật thì không phải kẻ ham tiền hám của đâu nhưng châu báu vật bảo nhiều thế này sáng thế này..... ai mà chẳng có ham muốn nhi.

Anh cô chẳng kém cạnh gì, biết Nghị lão thích đồ cổ anh đã sớm chuẩn bị một đôi bình cổ thời nhà nào đó đem đến. Nhìn Nghị lão sững ra mặt kia, quả nhiên muốn hiểu người thì cần phải hiểu người thích gì nhất mà.

Nhạc nền nhẹ nhàng du dương hầu hết đều là loại nhạc cụ truyền thống, nhà theo nổi truyền thống có khác may là cái căn biệt thự này không phải làm bằng gỗ đá chỉ cần thẳng nào chơi ác cho một mối lửa liền đi tong.

"Các vị" tiếng nói thánh thót, nhẹ nhàng dễ nghe vang lên từ cái micro làm các vị khách dừng lại, toàn bộ đều hướng lên khán đài. Trịnh Nhượng Hoa với thân váy trắng tinh khiết bay bay, mái tóc bồng bềnh xõa dài, gương mặt được trang điểm nhẹ càng tô lên vẻ đẹp thuần khiết của một nàng thiên sứ nhỏ. Cô ta cười rạng rỡ đón nhận các loại ánh mắt nhất là của nam nhân "nhân đây tôi xin được biểu diễn một khúc nhạc, gửi tới hàng nghìn lời chúc thọ tới Nghị chủ tịch".

Cô ta đi tới dàn nhạc cụ mượn một chiếc đàn tranh cổ bắt đầu cho một khúc nhạc, hầu hết khách khứa đều theo phương tây có nghe cô ta đánh cũng như đàn gảy tai trâu, giai điệu nghe vui tai thì vỗ tay cho có lệ. Nhưng cả gia đình Nghị gia lại khác, toàn bộ đều theo lối truyền thống, trừ cậu nhóc Hoàng Nhật sống từ nhỏ ở nước ngoài.

Dạ Nguyệt Linh nhìn chăm chăm người đang ngồi say sưa đánh đàn không biết trời đất đâu chỉ biết chính mình phải bộc lộ hết tài năng ra, môi hồng run bần bật, vẻ mặt co rúm lại, bàn tay nhỏ không ngừng vỗ vào bàn, thật sự khi nghe khúc nhạc này cô phải nhin cười đến nội thương mất thôi.

"Sao vậy?" anh trai thấy em mình hơi kì lạ hỏi.

"Em chắc chắn với anh rằng cô ta nhất định mới học đàn được vài ba hôm" cô nhìn cái vẻ mặt ngơ ngơ không hiểu gì của anh mình, hảo tâm giải thích "hôm nay là mừng thọ Nghị lão, nhất định phải nên chơi vài khúc chúc thọ như "an khang", "bách liên" hay "song long tử".... Anh biết cô ta đang chơi bài gì không? Là khúc gọi tình đây, đã thế còn đánh sai tùm lum nghe như tiếng nhạc trong lễ đám ma đó, buồn cười chết mất". (Mấy tên khúc nhạc viết bậy thôi, đừng có ai tra anh google ná).

"Nghị lão sướng rồi, được người ta tặng cho ca khúc khủng bố như vậy chắc ông ấy sẽ khóc hết nước mắt quá, a haha" nguyên chủ tuy là con người trầm lặng, nhưng lại là thiên tài về cảm thụ âm nhạc, cô ấy cũng từng chơi qua vài loại nhạc cụ. Lúc trước cô lục trong tủ quần áo của cô ấy có hàng tá loại nhạc cụ khác nhau, trong đó có cả đàn tranh thế nên việc cô nghe và hiểu nhạc chỉ là thừa hưởng từ cô ấy thôi. Trong nhà người làm tuy biết cô ấy mua đàn nhưng chưa từng thấy cô ấy chơi, cả anh trai cũng không hề biết.

Phía bên kia Nghị Lam Minh vốn tính khí nóng nảy vừa mới đau buồn chuyện hũu hôn giờ lại phải chịu tra tấn lỗ tai, cô cảm lý rượu đập mạnh xuống "cô ta chơi khúc này là có ý gì, muốn ám chỉ gia gia quý tiền sớm sao" vụ mặc váy trắng tới giống con nhỏ hàng xóm ta đây đã nhìn nhin rồi, cái gì mà đàn một khúc mừng thọ, cái con khi.

"Bỏ đi, dù sao cũng là khách" Nghị lão vẫn tươi cười nói.

"Sao lại có thể bỏ qua như thế được, nhìn cái mặt cô ta tươi cười đã muốn đánh cho vài phát. Nếu con là gia gia con không ngần ngại đuổi khách đâu" nhìn điệu bộ yêu điệu thực nữ Nghị Lam Minh cực kì ghét "đừng ai can con, con liêu với cô ta".

Nghị Hoàng Nhật ngáp nhẹ một cái chán nản nói "không ai can đâu, triển đi"

"Cấm làm bậy" Nghị phu nhân từ nhà trong bây giờ mới lộ mặt, bà có thân hình mảnh dẻ, gương mặt trẻ đẹp như vẫn tuổi ba mươi chỉ có điều có chút trắng bệch, xem ra trong người bà đang có bệnh.

"Bà ra ngoài này làm gì trời lạnh đối với thân thể không tốt" Nghị Tuấn Tự nhanh chóng đi tới cởi áo khoác của mình khoác cho vợ mình, đỡ bà tựa vào người.

"Không ra chẳng lẽ để Minh Nhi làm bậy?" bà khẽ nhéo ông một cái.

"Ồm, hai đứa muốn tình tứ với nhau thì vào phòng nhé, ông lão như ta ở đây sẽ không chịu nổi đâu" Nghị lão híp mắt khịt một hơi.

"Đứa trẻ đang đánh đàn kia là ai thế?" Nghị phu nhân ho một tiếng hỏi.

"Là Trịnh tiểu thư nhà Trịnh gia ạ" Hoàng Nhật lại ngáp nói.

"Đánh thật hay, mình có nên trả lại lễ cho Trịnh gia không" Nghị phu nhân trào phúng nói. Bà tuy không phải huyết thống Nghị gia nhưng là con dâu nhà Nghị gia, đã gả tới liền phải làm việc mình nên làm, đã động vào Nghị gia thì đừng hòng yên ổn.

Giờ thì có thể biết rõ tính cách nóng nảy của Lam Minh là được di truyền từ ai rồi, chỉ có điều là phiên bản lỗi thôi.

"Được"

Nghị Lam Minh nuốt một ngụm nước bọt, đối với mẹ cô luôn là sợ nhất, mẹ thật tự như tu la địa ngục. Chẳng biết vì lẽ gì mà ba cô vẫn sống tốt với mẹ đến tận bây giờ nhỉ, quái thật.

Thế là chẳng cần phải nói nhiều, Trịnh gia chỉ vì có một cô con gái tốt liền được Nghị gia cho vào sổ đen.

Kết thúc khúc nhạc, Trịnh Nhượng Hoa cúi đầu chào hưởng thụ tiếng vỗ tay ròn rã, thân váy trắng thướt tha đi xuống.

"Ai, khúc nhạc của Trịnh tiểu thư thật hay, thật đủ tình" Nghị phu nhân cười nói.

"Phu nhân quá khen rồi".

Dạ Nguyệt Linh khúc khích cười, rõ ràng Nghị phu nhân đang chê một cách đường đường chính chính thế kia ấy mà cô ta cũng có thể nhận thành lời

khen được, độ tự sướng còn cao tay hơn cô.

Bữa tiệc lại trở về như ban đầu, khách khứa cười cười nói nói vẫn chủ yếu là giám đốc nọ chúc rượu giám đốc kia kẻ không say sẽ không về, kẻ thì chỉ muốn làm quen thúc đẩy cho sự phát triển kinh tế của công ty mình. Cô nào có biết anh cô thật sự rất nổi trong giới thương trường hết gặp người này lại tới người kia tới, đi đi lại lại nãy giờ chân như muốn nhừ ra rồi.

"Anh em qua kia ngồi" cô chỉ vào cái bàn góc không quá nổi bật.

"Ừ"

Dạ Nguyệt Linh đi tới ngồi chồm hổm trên ghế, đi cao gót nhiều rất đau chân, nếu có thể cô thực sự muốn đạp ngay đôi giày này đi đó, đau muốn chết, ôi nhớ đôi bata quá.

"Thì ra nãy giờ em chôn nơi này".

Giọng nói quen thuộc đánh vào tai khiến cô ngẩng đầu nhìn, một bộ vats tối màu, mái tóc đen thẳng, gương mặt không còn chỗ nào quen hơn "Dương..."

"Hạo, phải gọi Hạo".

"Hạ...Dương Quang Hạo".

"=...= thôi không so đo với em" hắn kéo lại cái ghế cả thân thể cao mét tám rất chuẩn soái ca ngồi xuống "muốn ăn gì không?".

"Có, bánh" cô chỉ chỉ vào đĩa bánh ở chiếc bàn bên cạnh.

Dương Quang Hạo đứng lên tiến đến cái bàn đầy đồ ăn nhả nhận gấp từng cái bánh vào đĩa, tiện thể gọi luôn hai cốc đồ uống, về lại vị trí cũ hắn cảm nĩa cắn từng miếng nhỏ dứt cho cô, dù sao trước đây hắn từng làm một lần rồi, cô cũng không ngại. Có thì cứ hưởng thôi, nhờ.

"Em đi cùng Dạ tổng sao?"

"Đúng đó, miếng nữa" cô há miệng chờ hắn dứt "vậy thì sao?".

"Không, buột miệng thì hỏi thế"

"Dờ hơi".

Hắn cười khỏ, nhớ tới gì đó hắn lại hỏi "món quà kia... em thích nó chứ?"

"Anh nói quà noen hả, tôi thích lắm" nói xong cô còn cời áo khoác ngoài ra "tôi có đeo nó"

Chiếc cổ trắng mịn đeo trên đó sợi dây chuyền bạc được tạo hình những đóa hoa siêu mini trên nhụy của nó còn gắn thêm từng viên kim cương đen tỏa ra ánh sáng mờ mờ huyền ảo. Dương Quang Hạo nét tươi cười trên mặt ngày càng rõ "em thích là được rồi".

Trịnh Nhượng Hoa đứng sau cái cột nghe được toàn bộ, cô ta không tin vào mắt mình một đứa lập dị, quê mùa, lúc nào cũng đeo cái kính to tổ bố thẳng ăn mỳ với con diêm kia lại chính là một. Loại tin tức không thể thông nào này khiến cô ta có một dự cảm không lành, nếu để Trọng biết được, không được tuyệt đối không thể cho Trọng biết.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hạ Thủy và Mẹ

Bữa tiệc nào cũng có lúc phải tàn, Dạ Nguyệt Linh nhắm nghiền hai mắt bây giờ cô rất muốn đắm mình trên chiếc giường rộng mềm mại thơm mùi hoa cỏ ở nhà, Nghị Lam Minh cốc nhẹ vào đầu làm cô tỉnh táo được chút đỉnh.

"Đừng có lẩn ra trước cửa nhà ta mà ngủ nhé. Đêm xuống sương nhiều lạnh lắm đó".

"Nào có ai như chị, ít nhất cũng nên mời người ta ở lại chứ".

"Nhà ta mới không rộng, chật lắm, mau mau biến về nhà đi" ta đẩy đuối khách trắng trợn.

"Ác quá" cô đi ra xe anh trai đã sớm đứng đợi gần đó, hôn nhẹ một cái mi gió "về đây".

Nghị Lam Minh chém bay luôn khề chặc một tiếng liền quay lại trong nhà, nào ngờ vừa mới quay đầu cả thân hình nhỏ bé của cô đã đập ngay phải bức tường thịt cứng cáp, cái mũi nhỏ cô luôn tự hào tí vì người nọ mà méo vênh, suýt xoa thương tiếc cho cái mũi khỏe mắt cay cay một giọt duy nhất chảy xuống.

"Không có mắt à?"

"Là tôi vô ý, cô không sao chứ?" hần thẳng người lùi xuống một bước nhỏ, mái tóc dài buộc lỏng nhẹ bay lên chạm nhẹ vào má cô. Gương mặt tuyệt mỹ yêu mị, đôi mắt dài còn nháy với cô.

Nghị Lam Minh giật giật khỏe miệng, tên này mắt có bệnh về vấn đề mạch máu hay sao nháy hoài. Cô lờm hần rồi đẩy hần qua một bên bước tiếp vào nhà, trên đường đi còn không quên chửi một câu "tên mù"

Từ phía trong nhà một người chạy ra lướt qua cô dừng lại phía người nọ, hần thở hổn hển nói "boss, anh có muốn đi cũng phải đợi chứ".

"A Tư này"

"???"

"Nhìn xem mắt tôi có bị sao không".

"....." boss anh lại dở chứng gì nữa vậy.

.....

Tại một căn nhà nhỏ ở phía ngoại ô thành phố, cô gái với mái tóc bạc nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ cũ kĩ, cô tháo chiếc kính râm đen xuống lộ ra đôi mắt đầy sự nhưng nhớ. Xuyên qua cửa kính cửa sổ, một người phụ nữ trung niên trên người mặc bộ đồ đã phai màu còn có đan và nhiều chỗ đang mảy mò ngồi đan khăn dưới ánh đèn điện mờ chập chờn, đôi tay chai sần nhanh chóng đan xuống từng mũi có vẻ việc này đối với bà rất quen thuộc. Mà điểm đặc biệt ở đây chính là mái tóc bạc đặc biệt của bà y như cô gái đứng ngoài kia.

Tiếng gõ cửa vang lên, bà đặt khăn len đang đan dở xuống rồi, bà nhắm lại đôi mắt mờ mờ không nhìn rõ mọi vật mở ra đứng lên và đi về phía cánh cửa cũ. Một luồng gió lạnh thổi tới khiến bà lạnh, hiện ngay trước mắt cô gái với mái tóc bạc đứng đó nhìn bà chẳng biết sao cô gái lạ mặt này đối với bà rất thân quen.

"Cô gái, cô cần gì sao?".

"Bà... có thể cho tôi ở nhờ một đêm không?" cô sợ bà ấy sinh nghi lại nói tiếp giải thích "tôi từ thành phố B qua thành phố này làm việc, trời lại tối nên muốn tìm tạm một nơi để ngủ, sáng mai liền đi".

Người phụ nữ cười thân thiện đứng qua một bên "ra thế, cô gái vào nhà đi, tuy nhà không ấm áp nhưng cũng đủ che mưa che gió"

"Làm phiền rồi" cô nhìn qua, căn nhà hết sức đơn sơ với hai phòng. Phòng khách cùng phòng bếp trung dụng lẫn nhau, chỉ vồn vện hai cái ghế một chiếc bàn gỗ mộc, đồ dùng nhà bếp cũ hòng nhưng được sắp xếp rất ngăn nắp treo trên tường. Phòng còn lại dùng cho tắm giặt vệ sinh thông thường, vòi nước han ri cô còn có thể nghe thấy tiếng nước rơi tí tách, vì không muốn phí nước bên dưới có đặt cái chậu nhựa nhỏ để đựng.

"Cô gái, uống chút nước cho ấm người"

"Cảm ơn. Chồng con cô đâu? Họ đều đi làm sao?".

"Họ.... đều không có nhà" bà nhàn nhạt nói đi tới túm lấy ra chặn bông "cô gái, ngủ tạm trên này nhé, ta có thể ngủ chỗ khác" bà chỉ trên giường, bà tính nhường cho cô nó.

"....không cần phiền phức như vậy, con có thể ngủ cùng cô không?".

Bà sững sờ nhìn cô cuối cùng cũng gật đầu "được chứ, nhưng ta phải làm nốt cái khăn len này đã, cô gái ngủ trước đi".

"Vâng" cô cũng chẳng ngủ lùi hùi một góc nhìn bà đan chiếc khăn, nhìn bà đưa từng mũi từng mũi đâm xuống rồi móc lên thành một hàng thẳng rồi lại một hàng thẳng, thì ra bà luôn làm việc như này để nuôi sống bản thân mình, đan khăn chắc chỉ có thể trụ được trong mùa đông, có khi còn thiếu thốn nữa. Mẹ tại sao người lại không quay lại với ba chứ, tại sao mẹ lại sống trong cuộc sống như vậy, tại sao mẹ lại vất bỏ con..... mẹ à nói cho con biết đi.

Hạ Thủy nhìn bà, gương mặt gầy gò trắng bệch pha lẫn vết nhăn cuối mắt, mái tóc màu bạc nhấp nhô theo từng nhịp thở, cô khẽ vươn tay vuốt nó, miệng nghẹn đặc khe khẽ gọi "mẹ".

"Cô gái, cô nói gì?"

"Cái khăn đó, cô bán cho con nhé?".

"Cô gái thích nó à? Khăn này để lại cho cô vậy" bà sờ nhẹ lên khăn cười.

.....

Ánh nắng chiếu xuống cửa kính ban công nhà Dạ gia làm tan đi cái lạnh của buổi đêm hôm qua, Dạ Nguyệt Linh vươn vai đi xuống giường tha lơi lơi cái chăn xuống cùng, nhìn cô chẳng khác nào con chết rết. Ngáp một cái thật lớn, cánh tay vươn ra sau gãi gãi, chân bước vào nhà tắm để làm việc thiết yếu mỗi buổi sáng.

Cô bước xuống nhà với vẻ ngoài tương tấp sạch đẹp "anh hai chào buổi sáng... hắt chủ ô" cô khịt cái mũi mắng nhẹ "tên khốn nào đang nói xấu bà".

"Ăn sáng đi, hôm nay anh hai sẽ đưa công chúa đi học".

"Trời hôm nay sẽ mưa chắc".

"Sao em biết rõ thế, có xem dự báo thời tiết hả?"

"Tất nhiên biết rồi, trời hôm nay mưa vì anh hai đưa em đi học đó. Trước nay anh có đưa em đi bao giờ đâu, tự dưng hôm nay lại muốn, trời không đổ mưa mới lạ đấy".

"....." anh cảm thấy lòng tốt của anh đang bị em gái mình nghi ngờ rằng.... có ý đồ. Mà ý đồ thật sự có.....

"Hắt chủ ô" quái lạ hôm nay sao hắt sì nhiều thế nhỉ.

"Em bị cảm hả?".

"Đầu có, trán không nóng a, quái quá".

"Hôm nay nghỉ học đi, anh đưa em tới bệnh viện".

"No no no, anh mà quay xe em mở cửa nhảy xuống" cô có chết cũng không tới bệnh viện, để người ta chích chích lấy máu xét nghiệm đủ các thể loại ghê muốn chết. Để ông anh từ bỏ ý định, chính là đem chính bản thân ra uy hiếp.

"Không đi, không đi, em ngồi im đó, khóa dây an toàn lại"

Đi trên hành lang lớp học, cô cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm, mà lúc quay lại mọi người vẫn như thường nói chuyện với nhau. Hay là do cô nhạy cảm quá nhỉ.

"Tô Y, chào buổi sáng".

"Ồ, chào".

Cô ghé vào tai cô bạn lớp trưởng nói "này cậu có cảm thấy hôm nay rất nhiều người nhìn mình không?".

"Ồ, biết".

"Tại sao vậy? có phải người ta đẹp quá nên nhìn không? đã nguy trang rồi mà ta"

Tô Y nhìn cô với nửa con mắt "tự sướng cái gì, đi xuống bán tin trường mà xem. Được người ta phong cho danh hiệu tuyệt vời lắm".

"Danh hiệu gì?"

"Tự túc là hạnh phúc".

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Một chút tiến triển

Bán tin trường nằm giữa khu nhà học và khu nhà ăn, nơi đó thường ra những thông báo của nhà trường, hay những tin tức cuộc thi hoa hậu do học viên tổ chức, hay các sự kiện văn văn và mây mây, giống như chuyến đi núi tuyết Ake đó.

Dưới bầu trời xanh ngắt bao quanh ngôi trường Thánh Quang, Dạ Nguyệt Linh cùng Tô Y thong dong bước đi trên nền bê tông cứng chắc hấp thụ sự lạnh buốt của đêm hôm qua. Trước cái nhìn đủ loại cảm xúc, nhiều nhất là khinh bỉ, coi thường không thì có người thương cảm cho số nhọ bị người ta phát hiện.

Đứng trước bản tin trường cô tắc lưỡi cảm thán.

Từ trước tới giờ lần đầu tiên trong đời Dạ Nguyệt Linh thấy được một bức ảnh có giá trị không nghìn miễn phí của mình, treo lủng lẳng... kì thật thì được gắn bốn cái nam châm bốn màu khác nhau hai cái dính ảnh hai cái rớt đất ảnh bay bay trong gió, ai bảo tên dân có tâm quá cơ.

Trên bản tin nhà trường cực kì bắt mắt với bức ảnh độ rộng và dài 80x50, hình ảnh sắc nét, (âm thanh sống động), với thể 3D màu chất lượng cao cùng hiệu ứng ánh sáng mặt trời. Bên cạnh đó dòng chữ với bút pháp viết sai chính tả nguyên thủy nghiêng nghiêng vẹo vẹo bắt mắt. Bức ảnh chụp một đôi nam thanh nữ tú đang cùng nhau lăn lộn trên một chiếc giường nhỏ xinh được trải bằng ga màu hoa hồng bắt mắt, cạnh đó còn để chiếc tivi bật video phim con heo, hai cái người kia còn vừa nhìn vừa bắt chước.

Dạ Nguyệt Linh nhìn dòng chữ đọc nhỏ "'nữ thần giường chiếu' ừm, rất hợp với bức ảnh"

Tô Y nhại lại "'nữ thần giường chiếu' ừm, rất hợp" Tô Y nhìn cô từ trên xuống dưới cười khẩy "nhưng là hình cậu à nha".

"Là hình của tớ nhưng cậu xem 99% là hạng ghét ảnh nghiệp dư, trong cái căn phòng tối thui mỗi cái đèn trắng sáng nhất. Và lại cậu thử nhìn mình xem có nảy nở như trong hình không, có ghép ảnh cũng phải tìm người nào cho phù hợp chút chứ".

Tô Y cổ vai cô "Hỏi thật nhé, cậu không tức giận sao?"

"Việc gì lại phải giận, chẳng lẽ xé bức ảnh dâm chân chữ bới điên cuồng như con giò hả" già đời rồi ai lại làm cái mất thể diện như vậy được, chọn cách nhẹ nhàng là tốt nhất a.

Tô Y hết nói chỉ biết nhìn con bạn trong lòng âm thầm khen gọi. Từ phía xa giọng nói oang oang của cô Quách phá tan tiếng xì xào, cô đi tới gần bảng tin bàn tay không chút rớt giật lấy tấm ảnh hai cái ghim nam châm theo thể roi cộp cộp xuống đất. Quách Tự Hình nhìn cô đẩy lên chiếc mất kính "Dạ Nguyệt Linh theo cô lên phòng"

Ồ.

"Đi mạnh giỏi nhé" Tô Y nhếch mép cười trên nổi đầu của người khác.

Bạn bè với nhau là thế đấy.

Bước ra khỏi phòng giáo viên và đeo trên đầu tội danh gây mất trật tự khuôn viên trường, cmm từ lúc nào cô lại phải gánh tội danh hộ thể này chứ, gánh tội thay đã đành lại còn bắt quét sân trường một ngày, thấy ảm ức quá. Cô Quách là cô Quách, quý bà bà vẫn không thể không thiếu mà.

Cũng may quét dọn vào cái ngày đông lạnh thay vì cái hè oi bức còn xướng chán, lá cây mọc đâu ra mà quét khi nó rụng hết rồi chứ, thôi cô là cô tốt tính đi tía lại mấy khum cây khô vậy, vất vả quá....

"Vất vả quá nhì" từ bụi cây bước ra với mái tóc bù xù với bộ râu dài lồm nhồm, đeo trên cổ chiếc thẻ giáo viên bạc S.

Dạ Nguyệt Linh nhìn người nọ và cái phong cách như tên ăn trộm không khỏi ngạc nhiên "thầy giáo".

"Cô Quách kêu đi làm hả?"

Cô trào xuống, phui phui bụi đi tới gần người nọ nói "vâng".

"Ừm, cái người hừng lên là bắt nạt học viên".

"Thầy biết rõ cô Quách nhì, cái vụ hôm trước cảm ơn thầy nhé".

"Là việc nên làm" người nọ nằm xuống nền cỏ đôi mắt đầy tinh quang bị che lấp bởi mái tóc đen nhìn lên bầu trời, người nọ thờ dài "em biết làm gì để người khác vui không?".

Cô cũng nằm xuống theo "vui như nào ạ?".

"Giống như... em thích một người muốn tặng thứ gì đó cho người đó.

Dạ Nguyệt Linh quay qua nhìn người nọ, vênh cái miệng lên cao vút "hà há, thầy thích ai nói đi em giúp cho, em đảm bảo 1000% người ấy sẽ thích lại thầy".

"1000% cơ đấy, nếu thầy nói thích cô Quách thì làm sao giờ".

Dạ Nguyệt Linh bật dậy tròn mắt "Mòe không phải chứ, thầy thích cô Quách thật ấy hả? Thầy thích cô ấy ở điểm nào vậy".

"Chỉ là nếu"

"Lừa trẻ con còn được chứ không lừa được em đâu, nói cho em biết đi"

"..... tất cả.... mọi thứ".

Trời, quý bà bà vậy cũng có người thích say đắm, nhưng cô Quách trước nay luôn luôn với bộ dạng không thích người lạ tới gần còn thêm cái tính kiêu cao, ăn cơm lúc nào cũng chỉ có rau rau và rau, chẳng nhìn thấy bất cứ vẻ mặt nào khác. Mỗi lần ăn này xem ra khó hơn cô tưởng, nói mới nhớ nhìn tới nhìn lui người thầy này dạy môn gì vậy nhỉ, trên chiếc thẻ ghi tên Dụ Cửu cùng cấp bậc S và cách ăn mặc đủ thời trang thế này mà học viên trường không ai đồn thổi nhỉ.

Hơi kì quái một chút.

"Thế thầy nên làm gì?".

"Em nghĩ thầy nên thay đổi về bề ngoài một chút, phụ nữ ai cũng thích đàn ông lịch sự sạch sẽ, nhìn thầy.... chẳng khác nào tên cướp nhẩy nhụa. Em khuyên thật đấy bộ râu kia..cạo đi, mái tóc cắt ngắn chút, ăn mặc gọn gàng hơn nữa. Bước này rất rất chỉ là quan trọng đấy, nên tạo ấn tượng cho cô ấy".

Người nọ nghe thấy từ cạo râu, tim gan phèo phổi đều xoắn hết cả lại, bộ râu năm năm của hắn không thể nói cạo là cạo được, linh hồn thiêng liêng của người đàn ông.....

Như hiểu thấu suy nghĩ của người nọ, Dạ Nguyệt Linh mau lẹ một câu "cạo cho bằng sạch" cô liếm môi cười dị "nếu không dám xuống tay hãy cứ để em".

Người nọ nuốt khan ngụm nước bọt, vuốt vuốt bộ râu vội vàng nói "không cần, thầy sẽ tự làm".

Sau khi giúp thầy Dụ Cửu quyết tâm rạo râu cải tạo lại đáng về đập trai.... trên danh nghĩa giúp về tinh thần thôi chứ có thấy thầy ấy làm đâu, thật là muốn tự tay sén trụi cái bộ râu rậm rạp đó mà.

"Này sóc nhỏ, uống không?"

Dạ Nguyệt Linh từ trên cây cao nhìn xuống, đập ngay mặt là hộp sữa dâu phồng to bự đang được cánh tay dài cầm lấy, lộ sau hộp sữa gương mặt điều trai của Dương Quang Hạo cười đến mui cái răng cũng nhìn thấy. Hắn vẩy vẩy tay bảo cô xuống.

"Xuống đi trên đây nguy hiểm lắm, để tôi làm hộ em".

"Không cần, tia nốt cái này xong rồi" cô nhận ra gì đó lại hỏi "đang giờ học anh ra đây làm gì thế, không sợ bị phạt sao?"

"Được phạt cùng em tôi rất vui"

"....." tên dở hơi, trên đời lại có người thích chịu phạt sao, máu M? nhìn thế nào cũng không giống. Thôi, sở thích nhà người ta mình cũng chẳng cần quản.

Cắm ống hút vào hộp sữa, cô lấy một hơi hít sạch cả hơi thở đều mang mẩn mùi dâu thơm ngọt khiến sự mệt mỏi đều biến mất hết. Tại sao họ Dương lại biết mình ở đây nhỉ, Dạ Nguyệt Linh nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn động tác mở chai nước chà xanh, nhìn miệng trai từ từ nhấp nhẹ cánh môi bạc mỏng quyến rũ. Chỉ dù có nửa gương mặt nhưng mọi đường nét đều rất rõ ràng, mái tóc đen mềm mại khẽ chuyển động trước những cơn gió nhỏ yếu ớt, sống mũi cao thẳng, thêm vào nữa đôi mắt đen đặc hút hồn như hố đen trong vũ trụ bao la ẩn dưới hàng mi dài đang nhìn vô định lên trời. Dạ Nguyệt Linh khoanh tay trước đầu gối, vô thức nhìn hắn lâu hơn, hắn hình như có chút..... đẹp.

Tìm cứ đập tình thích, bị sao vậy cả.

Dương Quang Hạo quay qua bắt gặp ngay gương mặt hồng hồng vừa dễ thương lại quyến rũ, đôi mắt mông lung nhìn hắn, khiến hắn bị mê hoặc đôi mắt đen đặc nhìn xuống cánh môi hồng nhỏ nhắn, hắn từ từ áp sát. Hương vị dâu hòa quyện cùng vị chà xanh tuy có chút lạ lạ nhưng đối với hắn như vậy tuyệt lắm, thấy người trong lòng không chút gì phản kháng, hắn lại một bước lần tới đưa chiếc lưỡi vào miệng cô càn quét hương vị ngọt ngào.

Hắn đẩy cô ngã xuống nền cỏ xanh mát, lần này hắn làm hung bạo hơn, quyết liệt hơn, cô nhận ra cũng đã quá muộn chỉ đành mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm. Rồi cho tới khi một chút dưỡng khí cuối cùng đều mất sạch, cô đánh nhẹ vào ngực hắn, Dương Quang Hạo cắn nhẹ vào vành môi cô rồi mới luyến tiếc rời đi để lại sợi chỉ trắng ngần lung linh.

"Đồ ngốc, mũi em để làm cảnh sao?" hắn oán trách.

".... anh lại cướp đi nụ hôn của tôi rồi, sau này còn ai dám cưới nữa" cô quặn tròn người lại dấu đi gương mặt đỏ ửng như trái gấc chín, tìm mỗi lúc lại đập rộn ràng hơn.

"Không ai muốn em vậy để tôi cưới".

"Mới không cưới anh"

"Tại sao vậy? Tôi đẹp trai, giàu có, tốt tính, ga năng, biết chăm sóc người khác" còn yêu em hơn bất cứ ai. Dương Quang Hạo vuốt nhẹ lồng ngực "trên thế giới này chỉ còn mỗi mình tôi thôi, em đi kiểm xem làm gì còn ai hơn tôi được nữa".

".... có một người hơn anh".

"à, tôi muốn xem hần như thế nào"

cô hé mắt nhỏ nhìn hần "....anh trai em".

"....." không tính ông anh của em à nha.

Trên lầu hai, Lô Mi Lệ nhìn chăm chăm ai bóng người bên dưới đang cười đùa với nhau, cô ta vươn móng tay lên miệng cắn, giằng xé đến chảy máu như thể kẻ mà cô ta ghét đến tận xương tủy. Bên bàn tay kia không ngừng cao cầu năn da dưới chân, càng đau đớn thì cô ta lại càng tức giận, cho đến khi không nhìn nổi nữa mới quay đầu bỏ đi.

Dạ Nguyệt Linh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Âm mưu

Lô Mi Lệ đi trên hành lang, cô ta rẽ vào một căn phòng bị rèm che kín. Phía bên bệ cửa sổ phát ra ánh sáng duy nhất cô gái nhỏ nhún mặc bộ đồng phục trường đang mỉm cười nhìn bầu trời trong xanh, thi thoảng còn có con gió thổi qua làm tung bay vài sợi tóc nhưng mềm mại. Nghe thấy tiếng động cô gái nhỏ quay lại, vẫn giữ nguyên bộ mặt mỉm cười nhìn Lô Mi Lệ, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Chị thấy rồi chứ?"

Lô Mi Lệ nhìn cô ta mang theo vài phần ghen tị dấu trong đáy mắt, khẽ gật "thấy rồi"

"Không chỉ muốn quyến rũ anh Hạo đến cả Trọng cũng chuẩn bị cô ra cướp mất" Trịnh Nhượng Hoa cup mi mắt xuống, giọng nói nghẹn ngào run rẩy, cô ta vươn tay lên quệt đi giọt nước mắt đang chảy xuống "chị hiểu cái cảm giác bị cướp mất người mình yêu, đúng không? Nó đau đớn lắm đúng không? Em cũng giống chị, yêu một người lại bị kẻ thứ ba chen ngang".

Lô Mi Lệ trừng mắt gương mặt trắng phẫn khi phần hận đã kinh dị lại thêm kinh dị, cô ta siết chặt bàn tay quất "à đàn bà thói tha".

"Chị Lệ, chị đừng quá giận" Trịnh Nhượng Hoa chạy lại nắm lấy tay Lô Mi Lệ về mặt ướt át đau khổ.

"Không giận? trên đời này tao ghét nhất loại đàn bà như nó" cô ta hất phăng tay Trịnh Nhượng Hoa, móc từ trong túi ra chiếc khăn màu mè lau lau như có vết bẩn lớn vậy.

Trịnh Nhượng Hoa nhìn hành động này lại một lần nữa, cô ta nắm chặt tay cố gắng tỏ ra điềm tĩnh nhất, trong thâm tâm cô ta nguyện rửa cả cái dòng họ Lô cả nghìn lần.

Không phải muốn nhờ sức của ả ta, cô ta đã không phải mất thời gian cho ả ta thấy cái cảnh đó. Với cái tính nóng như lửa cùng một cái đầu ngu ngốc này của ả sớm muộn gì cũng có chuyện vui xảy đến. Trịnh Nhượng Hoa nhếch mép cười khẩy, người bị nhắm tới à.... hahaha.

.....

Tại căn nhà phía ngoại ô, người đàn bà tóc trắng tinh dậy sau một đêm ngủ ngon giấc, bà nhìn quanh căn phòng bóng dáng của cô gái nhỏ hôm qua đã biến mất, trong tim bà như có gì đó hụt hẫng bà đau lòng nhớ lại đứa con bé bỏng chưa tròn một tuổi của mình, nếu nó còn sống chắc hẳn cũng lớn như cô gái đó rồi.

Trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ bà cầm mẫu giấy cùng một phong bì giấy, trên mảnh giấy có ghi "cảm ơn bà đã cho tôi ở tạm, cái khăn tôi đem đi. Ở đây có chút tiền xin bà nhận lấy". Bà mở phong bì, giật mình với số tiền ở trong, ít nhất cũng phải tầm mấy triệu đủ để cho bà sống mấy năm. Cô gái này sao lại phóng khoáng như vậy chứ.

Sau này có gặp vẫn nên đem trả lại.

Dạ Anh Tuấn ngồi trong phòng làm việc của mình, cầm cup xem tài liệu công việc cứ một lúc lại nhấn bàn phím máy tính nhập vào một dàn mã. Tất cả các quá trình đều được anh làm tỉ mỉ nghiêm túc, cả cái chân lông mày cũng muốn dán chặt lại với nhau.

Chiếc điện thoại phía bên đột nhiên rung lên, anh đang có chút bực mình lại bị làm phiền nhưng khi nhìn thấy tên người gọi anh phần nào lạ thường.

Cầm lên chiếc điện thoại ấn nghe.

"Em muốn gặp anh".

"Em ở đâu anh qua?"

"... bên dưới".

Anh nhíu mày, vẫn giọng điệu đó nhưng anh cảm thấy có gì đấy hơi khác thường. Anh vội vã với lấy áo khoác treo cạnh cửa bước ra ngoài.

Anh thư kí ngồi làm việc giật mình nói "tổng giám đốc"

"Cậu ở đây, tôi ra ngoài có việc".

"A, vâng" anh thư kí còn chưa kịp hỏi bao giờ về anh đã đi mất dạng rồi. Anh thư kí nhìn lịch, nửa tiếng nữa là họp với công ty đối tác, chắc phải gọi điện thông báo xin lỗi người ta quá.

Dạ Anh Tuấn ấn thang máy đi xuống tầng dưới cùng, đôi chân dài bước thật nhanh ra cửa tay còn không quên chào lại nhân viên. Anh nhìn quanh định hình ngay bóng dáng nhỏ bé cùng mái tóc bạc đặc biệt đang tựa trên chiếc moto với màu đen chủ đạo, trên người chỉ vờn vện chiếc áo len mỏng cùng chiếc quần jean tối màu nhìn cô thế này anh đau lòng.

Anh lại gần cởi áo khoác của mình khoác lên cho cô, anh nắm lấy hai bàn tay lạnh buốt của cô vò vò truyền chút hơi ấm từ bàn tay của mình.

"Sao thế?"

Cô nhìn anh đôi mắt không còn tự tin sáng ngời như trước thay vào đó là sự ảm đạm khó tả. Cô bước tới ôm lấy cổ anh mặc kệ cho chiếc áo khoác rơi xuống đất, đôi môi hồng kiêu diễm hướng tới đôi môi bạc mỏng khiêu khích, cắn mút, bỏ qua những ánh mắt ngưỡng mộ của người đi đường cô vẫn tiếp tục cắn mút.

Cô tựa đầu vào cổ anh vòng tay qua eo anh, cô hít lấy hương thơm nhẹ trên người anh lòng dịu hẳn, vòng tay ôm càng chặt hơn như bỏ ra cô sẽ rơi xuống cái hố lớn vậy.

Dạ Anh Tuấn xoa đầu cô, anh im lặng, anh muốn cô tự nói với mình, theo tính cách của cô càng hỏi dồn cô càng không nói.

Anh cảm nhận được chiếc áo sơ mi ướt đầm cùng người con gái run rẩy trong lòng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy đến khiến một cô gái mạnh mẽ lại có lúc yếu đuối như vậy. Rất nhanh anh đã nhận được đáp án.

"Em đã gặp mẹ và ở cùng bà ấy một đêm".

Mẹ? Cô ấy muốn nói gì?

Hạ Thủy ngược lên nhìn anh, đôi mắt đỏ vương vài giọt nước mắt "mẹ ruột của em" hai hàng lệ nóng như một con sông đổ ập tới "bà ấy gầy lắm. cả người xanh xao một thân một mình sống trong căn nhà đơn sơ tạm bợ ăn uống không đủ chất, đêm qua bà ấy ngủ bà ấy ho rất nhiều, em phải làm sao bây giờ? Trái tim em thắt lại mỗi lần con ho tới. Bà sẽ không sao phải không anh?"

Anh đưa tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn rối loạn "bình tĩnh nào. Cô gái lạnh lùng thông minh thường ngày đi đâu mất rồi"

"Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy nếu em luôn có cái đầu lạnh, được chứ?"

Nghe lời anh nói cô gạt đầu, trong đôi mắt ánh lên tia bình tĩnh nhàn nhạt cùng sự tin tưởng tuyệt đối với anh.

"Ngaoan, trước lên phòng làm việc của anh rồi từ từ kể cho anh nghe có được không?"

Cô gạt đầu, để cho anh nắm lấy tay đưa mình đi.

Hạ Thủy nhìn quanh nơi làm việc của anh chỗ nào cũng có hiện hữu bóng dáng cùng mùi hương nhẹ của anh, trước đây cô có từng vào rồi nhưng lần này nó lại đem đến cảm giác an tâm khó tả, vì nơi đây có anh sao.

"Uống chút sữa nóng đi" anh đưa cho cô ly sữa, chính mình cũng ngồi xuống với cô, anh vén nhẹ từng sợi tóc bạc xõa rối, nhìn cô tuyệt đẹp mờ ảo trước làn khói trắng bốc lên trước ly sữa. Nhìn cô lần đầu yếu đuối trước mắt anh, tự dung trong người muốn nổi ham muốn chọc cô quá.

Anh ho khụ một cái đáp ngay đi cái ham muốn không phù hợp hoàn cảnh, anh giả vờ nghiêm túc cho cô dựa vào người.

Hạ Thủy nhìn mặt sữa sóng sánh mơ hồ còn có thể thấy bóng, miệng ngập ngừng nói "Thật ra....."

Anh nhướn mày "em nói người ấy là mẹ ruột, còn Hạ phu nhân hiện tại không phải? Ba em biết chuyện này chứ?"

"Ông không biết. Ông nói năm xưa có yêu một người phụ nữ nhưng bà ấy bỏ ông đi mất. Ông đau khổ vào quán ba mới gặp bà ta (bà Hạ hiện tại), bà ta nói em là con bà rồi cuộc sự thật là gì?" cô run rẩy nắm chặt cốc sữa "Có phải mẹ vất bỏ em không?"

"Không có chuyện đó. Em thử nghĩ lại xem tại sao đứa bé năm đó lại là em mà không phải ai khác? Câu chuyện này có quá nhiều lỗ hổng không thể xem

một khía cạnh liên kết luận được. Muốn biết sự thật của năm đó chỉ có thể gặp người của năm đó, mà mẹ em chính là chìa khóa mở ra bức màn".

"Vây....."

"Chưa thể đánh rắn động cỏ, anh nghĩ.... sau lưng bà ta... còn có thể lực".

"Là chú của em".

Anh ngạc nhiên trước câu trả lời của cô, cô cười trừ sống một kiếp ngu ngốc cũng nhìn thấy bộ mặt thật của cái gọi là người thân rồi, không thể nào mắc lại cái sai lầm không đáng có thêm nữa.

Kiếp này đã khác, tôi nhất định sẽ cho các người nợ máu phải trả bằng máu.

Quay trở lại với Thánh Quang học viện, Dạ Nguyệt Linh cả người ướt đầm như con chuột trong ngày mưa, cô không ngừng hắt xì hơi, cũng phải thôi vào cái trời đông gió rét thì thoàng có tia nắng chiếu xuống thế này không chết rét mới là lạ đó.

Tùng này tuổi đầu rồi còn bị lũ học viên ít hơn cả chục tuổi bắt nạt, hết vẽ hoa vẽ lá trên bàn, xé sách, giờ thì tắm nước lau nhà, trong cuộc đời cả hai kiếp đây kiểu đãi ngộ nhiệt tình nhất cô từng thấy đó.

"Hắt sù ui" may còn có Tô Y cho mượn bộ đồ thể dục nếu không thật sự sẽ thành cục đá lạnh.

Trịnh Nhượng Hoa đứng ở bên không ngừng chửi Lô Mi Lệ là con người ngu ngốc, ngu hết chỗ để nói, cô ta tưởng rằng con Lô kia sẽ làm gì đó hay hơn nào ngờ chỉ chơi trò bắt nạt rẻ mạt bình thường, cô ta thật muốn ba chấm.

Một cái hôn vẫn chưa đủ để cô ả ra tay thực sự?

"Nguyệt Linh giúp cô bê đồng đồ này xuống phòng sinh hóa".

"A, đồng này ày ạ"

"Ừ, cảm ơn em nhiều"

Mọi không phải chứ, toàn mô hình động vật vừa to vừa nặng đến ba mình như em cộng lại vẫn thấy nặng đó cô. Cái lớp trày bữa, lia ánh mắt cho đứa nào đứa này đều nói có việc chẳng nhờ vả được đứa nào hết.

Thật sự rất nặng a. Dạ Nguyệt Linh khóc thầm, đâu thể nào đi kiến nghị với cô rằng em yếu như sên không thể bê nổi chứ. Bỏ lại cho ăn ngay quả zero thì nhẹ, nhìn ngoài hiền hiền bên trong mới là con ác quỷ thực thụ a.

"Hạo cậu đi đâu này giờ thế, cậu lại giúp Nguyệt Linh đi" giọng Trịnh Nhượng Hoa oang oang gọi Cố Thiên Trọng, tay thì chỉ vào đồng đồ cô giáo nhờ.

Cố Thiên Trọng không nói gì chỉ đi tới cầm hai hộp mô hình, hần quay lại hỏi:"mang đi đâu?"

"Phòng sinh hóa, cảm ơn" hôm nay hơi lạ à nha, Trịnh Nhượng Hoa lại tốt tính đem người của mình vất cho cô mượn đấy, tốt đợt suốt chẳng.

Dù có chút ghen ghét nhưng Trịnh Nhượng Hoa cô ta nhìn được, chỉ cần kế hoạch thành công. Cô ta rút điện thoại ra ấn số dòng lưu trữ hiện lên Hạo ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Kế hoạch mượn tay kẻ khác

Cố Thiên Trọng đi một đoạn lại liếc nhìn cô một lần, đáng vẻ hiện tại của cô phải nói thế nào nhỉ... nhìn... rất thâm, một chút. Đang yên đang lành đi gọi đầu chi vậy nhỉ, tóc ướt mềm không chịu lấy khăn lau đi, cô gái này sống vậy được sao, mặc mỗi bộ đồ thể dục liệu có quá mỏng không nhỉ, trời rất lạnh. Nhìn cô từ phía sau sao hần thấy rằng cô rất quen thuộc nhỉ, giống người con gái đó...!??

Hần luôn có cảm giác cô đang tránh né hần, cứ mỗi lần chạm mắt cô liền quay đi. Hần tự hỏi hần đã làm gì khiến cô như thế.

Dạ Nguyệt Linh mỉm môi, đôi con ngươi đảo vòng vòng không biết phải tỏ ra bình thường hay bất thường với người bên cạnh, cô vẫn còn ngại vụ bữa tiệc hôm trước, chính bàn tay bé nhỏ của cô đã đánh vào mặt hần a, cũng không thể nào tại cô được là do hần quá đáng thôi. Phải rồi là hần quá đáng mà, cô lúc ấy chỉ quá nóng giận, nói chung vẫn không thể nào nhìn thẳng vào hần. Cái tên này hôm nay ăn gì nhìn cô hoài, cái lưng thân yếu đang có hiện tượng chảy mỡ a. (@!@ chứ không phải đồng cứng à)

Nên nói gì đây.

Hai người cùng nhau thở dài.

Dạ Nguyệt Linh ngóng ngóng, con đường tới phòng sinh hóa sao mà dài dũ vậy không biết, nếu như gặp ai đó đi cùng thì tốt biết mấy.

An tâm đi Tây có tâm □, phía trước phòng nghệ thuật mở ra cánh cửa, cậu trai trên tay cầm quyển sổ về bước ra đối mặt ngay với hai người, cậu ngạc nhiên.

"A, Lăng Phong?" Dạ Nguyệt Linh hớn hơ ra mặt, đây chính là ngọn cỏ cứu mạng của cô đấy, ngọn cỏ vàng đấy "lâu rồi mới gặp. Thì ra cậu học tại trường này, trên tay cậu là quyển về đúng không? Thì ra cậu thích vẽ" cô lại gần cậu, điều mà cô luôn thích đứng gần cậu chính vì cậu chiều cao khá khiêm tốn. Hehe cảm giác nhìn người từ trên cao rất thích thú nha.

Lăng Phong bị bất ngờ, chân tay luống cuống lùi lại một bước trượt chân ngã nhào xuống sàn lại đứng ngay tới cánh tay đang bó bột tròn vo trước ngực, đau đớn cậu truyền tới nhả hết cả mặt mũi.

"Oái, không sao chứ?" cô vội vã đặt hộp mô hình xuống, có lòng tốt định đỡ cậu ta dậy nào ngờ lại bị gạt tay đi. Cô trở mắt nhìn cậu ta, chửi thầm chảnh cún. (@.@)

"Đừng đụng vào, cứ kệ tôi" Lăng Phong quay mặt đi nơi khác, hai bên vành tai đỏ ửng lên được che dấu dưới mái tóc. Cậu loay hoay đứng lên nhặt lấy tập vẽ.

"Lạnh lùng cái gì chứ, cánh tay cậu không sao chứ?"

"Vẫn tốt".

Hôm nay cậu Lăng Phong này học tập Cố Thiên Trọng ăn cái gì mà khó tính thế nhỉ, bệnh truyền nhiễm diện rộng chẳng? Hay là thiếu niên đến kì kinh nguyệt?.

Lăng Phong vì cùng đường nên đi cùng, điều đó cô rất hoan nghênh phần khởi vô cùng ấy ba người vẫn tốt hơn hai người, các cụ luôn có câu "càng đông càng vui" nhỉ. Thế nhưng thứ cô muốn là không khí được cải thiện kia, chứ nào phải âm u tĩnh lặng còn hơn lúc ban đầu, ông trời ơi tại sao vậy.

Giá như có thêm người nữa thì tốt biết mấy....

Tây không bao giờ phụ Linh đâu □.

Dạ Nguyệt Linh đi giữa, từ phía sau bóng người đi tới cầm lấy chiếc hộp mô hình trên tay cô, hấn ghé sát vào tai cô nói "đề anh"

Hơi nóng thổi vào tai làm cô có chút nhột, vừa nghe thấy giọng nói cô liền biết là ai rồi "Quang Hạo".

"Hi" Dương Quang Hạo nháy mắt.

"Anh vì sao ở chỗ này".

"Anh đi ngang qua thấy em bê đồ mới tới giúp nè".

"Thật vậy hả?".

"Ừ"

Cô đánh giá Dương Quang Hạo từ trên xuống dưới, mũi cao mày dài tóc tai gọn gàng, vùng trán không có hiện tượng nhăn lại, miệng cười nhẹ, vẫn là gương mặt sát gái của thường ngày nhập vào tổ hợp đội chắc không vấn đề gì. Thêm nữa Dương Quang Hạo nhiều lời sẽ giúp không khí u ám tốt hơn đây.

Gật đầu với ý nghĩ vô cùng thông minh của mình, Dạ Nguyệt Linh quyết định cho họ Dương nhập bọn. Cũng vì quyết định này mà không khí u ám trở thành trầm trọng u ám.

Dạ Nguyệt Linh khóc không ra nước mắt, chỉ mong sao mau mau tới phòng sinh hóa.

"Đầu tóc ướt vậy?" Dương Quang Hạo nhíu mày hỏi.

Cô sờ vào tóc mình, đánh chắc một cái nói "à, do em không cẩn thận bị bắn nước lên người".

"..." không cẩn thận hay là có người làm khó em, hấn nên chú ý một chút "ừ, lần sau nói với anh".

Dạ Nguyệt Linh liếc trộm hấn, mím môi, có lẽ Dương Quang Hạo biết, hấn nói như vậy là muốn cô tin tưởng hấn, dựa vào hấn đừng dẫu hấn chuyện gì? Hấn thật sự rất lo cho cô? Trái tim nhỏ lại đập rộn ràng lên rồi.

Vì trái tim nhỏ liền khiến cô quên luôn cái không khí cực kì nghiêm trọng bên kia để chui vào thế giới nội tâm bên này. Bỏ qua ba người đàn ông sáu con mắt đang trừng trừng nhìn nhau.

Dương Quang Hạo hẳn không ngờ có thật nhiều tình địch. Tiểu súc nhỏ em rớt cuộc có bao nhiêu sợi dây tình duyên thừa, để anh tiện tay cắt hết đây.

Cố Thiên Trọng khó chịu, mày hẳn từ đầu đến giờ chưa phút nào dẫn ra. Lúc cô quan tâm Lăng Phong hay Dương Quang Hạo hỏi han hẳn một chút đều không thích. Hẳn nhầm lại con mắt muốn không nghĩ tới thứ làm tâm hắn xôn xao.

Lăng Phong nắm chặt quyền vế, cậu liếc bóng dáng đang mơ mộng, khép lại mi mắt, cô ấy cậu không thể tiến tới rồi. (Tây: chưa gì đã từ bỏ)

Tại góc xa xa nơi đó.

"Chị Lệ, chị nhìn kia" nhân vật nữ chỉ vào nhóm người Dạ Nguyệt Linh.

"Kia chẳng phải con nhỏ Dạ Nguyệt Linh à?" nữ này chơi ác cô liền nhớ mặt nói.

Lô Mi Lệ cảm điều thuốc lá động động cho tàn thuốc rơi xuống nền cỏ, cô ta đưa tiếp lên miệng hít một hơi dài đôi mắt kẻ đen hung tợn nhìn cô.

Dạ Nguyệt Linh lạnh sống lưng đưa mắt nhìn quanh lại chạm ngay ánh mắt cười ôn nhu của Dương Quang Hạo xấu hổ cúi xuống.

"Cẩn thận"

Cô ngừng đầu hai cô gái với mái tóc buông thả không chút báo trước đẩy vào người, cô theo lực đẩy trao đảo ngã xuống, khuỷu tay đụng rơi hai chiếc hộp mô hình trên tay Cố Thiên Trọng từng mảnh vỡ mặt kính tan nát dưới mặt đất. Dạ Nguyệt Linh ngã sấp xuống lấy hai bàn tay chống đỡ theo bản năng để cái mặt thân yêu không hôn đất mẹ, tuy nhiên hai bàn tay lại bị những mảnh sứ cắt vào tạo thành vài rãnh nhỏ khiến cô chảy máu.

"Tiểu Linh".

Dương Quang Hạo hoảng hốt đặt hộp mô hình trong tay xuống, bế bổng cô lên không một lời chạy thẳng tới phòng y tế, Lăng Phong cũng chạy theo. Cố Thiên Trọng nhìn bóng dáng hai người đang bỏ chạy, âm thầm ghi nhớ.

Lô Mi Lệ vứt điều thuốc xuống đi đi dưới đế giày. Mới đầu cô ta không tin lời của Trịnh Nhượng Hoa, chỉ nghĩ đầu bị lừa mới nói đàn em trêu đùa con ả kia (Nguyệt Linh) một chút. Giờ thì thế nào mọi thứ cô ta nhìn thấy mới là sự thật, ngang nhiên một mình quyến rũ ba người đàn ông, hai đứa con gái vừa rồi không phải bạn học ở lớp nó sao. Hừ, nhờ bạn học giúp mình quyến rũ nam nhân, dùng chiêu cũng mềm cô ta phải lột cái mặt nạ giả tạo đáng ghét đó.

Ở phía xa tại tầng hai của tòa nhà bên cạnh, nơi đây có thể thấy được toàn cảnh phía dưới cũng là nơi Trịnh Nhượng Hoa đứng quan sát từ nãy tới giờ. Nhìn nét mặt hận không thể một phút chốc chết nó của Lô Mi Lệ cô ta đoán được phần nào ý nghĩ trong đầu ả. Kế hoạch của cô ta xem ra đã thành công rồi, khơi gợi lại quá khứ đau thương người ba vất bỏ mẹ con chỉ vì con hồ ly tinh.

Cô ta chọn Lô Mi Lệ là vì thứ nhất ả trùm anh chị lớn mặt khối lớp 12, thứ hai ả ghét nhất hạng đàn bà chuyên đi quyến rũ nam nhân, thứ ba ả thích thăm Dương Quang Hạo. Kế hoạch của cô ta là để Dạ Nguyệt Linh cùng Thiên Trọng đi chung một chỗ bên kia thì gọi Quang Hạo tới, rơi vào mắt con ả ngu si sẽ thành Dạ Nguyệt Linh thành công sử dụng tuyệt chiêu quyến rũ ép buộc hai người đàn ông bê đồ cho. Thêm vào đó, cô ta "nhờ" hai con nhỏ cùng lớp chạy tới đẩy ngã Dạ Nguyệt Linh một phần cũng muốn ả ngu si kia hiểu nhầm, một phần muốn Quang Hạo tỏ ra thái độ lạnh. Chỉ cần thế thôi, cô ta không ngờ giữa đường gặp ngay nhân vật ngoài lề Lăng Phong... nhưng không sao có thêm cậu ta kế hoạch của cô ta lại càng thêm phần thành công.

Với con người đầu óc ngu si như Lô Mi Lệ không sớm thì muộn ả sẽ thay cho cô ta dạy cho Dạ Nguyệt Linh một bài học, có bị phát hiện cô ta chẳng có chút liên quan nào.

Phòng y tế.

"Quang Hạo anh "bê" em đi thế này mô hình thì tính sao" cô sinh không phải người dạng vừa đâu, vỡ lặn hai hộp mô hình chưa nói còn ngang nhiên vất đây bỏ đi, cô sinh mà biết cô ấy thật sống cô mất.

"Em lo cho em kia" Dương Quang Hạo đi tới tủ thuốc lấy ra vài chai lọ xem là thuốc sát trùng, lấy thêm chút bông "đưa tay lại đây"

"Có đau không?"

"Chút chút"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vạy* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bữa cơm gia đình

Vòng vòng có mấy ngày đã tới tết rồi, nhìn lại những ngày tháng hoài niệm ghê gớm.

Ngày hôm nay Dạ Anh Tuấn sẽ dẫn Dạ Nguyệt Linh đi thăm người mẹ của mình. Thế nên sáng sớm ra đã thấy cô ngồi chồm hổm trên bãi cỏ cắt vài bông hoa ly trắng mới chớm nở thơm ngát hương, nhìn lên bầu trời trong xanh với thời tiết se lạnh. Hôm nay quả là một ngày đẹp trời rất thích hợp đi tảo mộ.

Cắt nốt bông cuối cùng xuống, Dạ Nguyệt Linh đem rỏ hoa vào nhà dùng bọc có nền hoa văn nhẹ nhàng túm lấy gói lại, phải nói rằng độ khéo tay trong lĩnh vực thủ công của cô đứng hạng bét rồi, xấu vô đối. Khóc không ra nước mắt, đành phải nhờ bà quản gia giúp một tay.

"Hoa ly trắng, loài hoa phu nhân yêu thích nhất, loài hoa hàm chứa sự thanh khiết, ngọt ngào, chân thành" Trần quản gia thở mạnh ra nhớ lại những quá khứ bên mẹ cô "loài hoa ông chủ chỉ dành riêng cho phu nhân".

"Trước đây phu nhân còn sống, ông chủ đã từng vì phu nhân trồng một vườn hoa ly trắng"

"Baba rất yêu mama, con muốn nghe nhiều hơn nữa về chuyện của hai người"

"Ba mẹ rất yêu thương nhau. Giờ đi thăm mẹ đã chút về em muốn nghe gì anh hai cũng kể cho nghe" Dạ Anh Tuấn áo vets chỉnh tề đi tới, xoa xoa đầu cô.

"Anh, đã đến giờ rồi sao? Đợi một chút em đi thay đồ".

Cô mặc bộ váy đơn giản tối màu bên ngoài khoác áo cape nâu cao cổ đơm nhiều cúc, mang tất chân đen đeo thêm đôi bốt nâu, cô còn trang bị thêm khăn len quấn quanh cổ. Mái tóc đen búi gọn lên thành một cục trên đầu vừa nữ tính lại năng động.

Mộ phần được xây dựng ở ngoài thành đi xe từ nhà chỉ mất có ba mươi phút là đến nơi, vì mẹ cô thích những nơi yên bình thanh tịnh, yêu thích hương vị của núi rừng nên ba cô vì bà chọn ra một nơi rất yên tĩnh tách biệt hoàn toàn với những khu khác. Phải đi bộ qua khu rừng trúc mới tới mộ của mẹ.

Dạ Anh Tuấn đặt can nước xuống bắt đầu xắn tay áo lên nhổ những cây cỏ mọc ven mộ, Dạ Nguyệt Linh lấy khăn thấm ẩm lau lên bề mặt đá trên mộ, lộ ra tấm ảnh người mẹ thời thanh xuân cùng tên gọi Lục Tĩnh Bình.

"Mẹ thật đẹp"

Dạ Anh Tuấn mỉm cười, mẹ là người đẹp nhất thế gian mà.

Thấp lên nhén hương phía bên cạnh có đặt đĩa bánh quế, bó hoa ly đặt cạnh. Dạ Nguyệt Linh khoe mắt ướt, từng kỉ niệm về mẹ như sóng thủy chiều sâu tới, từng nụ cười, từng câu nói, từng lời dạy bảo, cả khi giận dữ cô đều nhớ như in.

"Anh em nhớ mẹ".

Dạ Anh Tuấn đau lòng em, xoa xoa đầu cô, anh cũng nhớ mẹ lắm chứ nhưng làm anh không thể nào yếu đuối được còn phải để em gái dựa vào, anh thay mẹ yêu thương em hết mực.

"Chúng ta về thôi".

.....

Chờ hai bóng hình hai anh em xa dần, sâu phía trong rừng trúc người đàn ông áo đen bước ra, trên tay ông ta cầm bó hoa ly trắng. Ông ta bước tới trước mộ Lục Tĩnh Bình và cười.

"Lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ?" ông ta đặt bó hoa xuống tiếp tục nói "hai đứa con của em chúng lớn hết rồi nhì, nhất là đứa con gái".

Đáp lại lời người đàn ông, những tiếng xào xạc va chạm của những chiếc lá trúc, ông ta thấp nhén hương "Dạ Tích Lương hẳn ta có đến thăm em chưa?"

"Hắn, một kẻ bội bạc đúng không. Năm đó đáng lẽ ra người em nên chọn là tôi mới đúng"

"Em cưới hắn vì cái gì, tình yêu sao? Hắn có cái gì tốt hơn tôi? Em nói đi"

"Tôi hận em....."

"..Và cả đứa con gái của em, đều vì nó em mới biến thành thế này. Đáng lẽ tôi nên giết nó ngay từ đầu chứ chẳng để nó sống tốt đến ngày hôm nay".

"Nhưng em yên tâm sớm thôi tôi sẽ cho nó phải trả giá"

Ông ta cười cuồng dã, rừng trúc ù ù đáng sợ, khói hương theo con gió mạnh siêu vẹo.

"Tiểu Linh, em tìm thấy đồ chưa?".

Dạ Nguyệt Linh giật mình nhìn anh liền quay lại nhìn về phía mộ. Biến mất rồi.

"Em sao thế, bên đó có gì sao?" Dạ Anh Tuấn thấy em im lặng liền hỏi.

"A, không có gì, anh đợi em một chút, cái vòng chắc chỉ rơi đâu đây" cô chạy lại mộ mẹ lướt xung quanh một vòng, bỏ hoa ly yêu thích mới, nét hương cháy dở, vừa nãy nhất định nơi này có người vừa đứng. Người kia là ai vậy ta, bạn của mẹ chăng? bạn của mẹ lý nào nhìn thấy anh em nhà cô lại bỏ chạy? hay người ta có bệnh tâm lý sợ người lạ, ui trời cũng quá thú vị a haha.

Dạ Anh Tuấn cốc vào đầu cô "lần sau cẩn thận chút"

"Em biết rồi"

.....

Ngày ba mươi tết tất cả người làm trong nhà cô cùng anh đều cho họ nghỉ về ăn tết cùng gia đình, Trần quân gia còn nằng nặc đòi ở lại may mắn có anh con của bà ấy chạy xe tới đón chứ không thể nào bà ấy cũng ở lại thật luôn. Mọi thứ chăm bị cho tết đã đâu vào đấy cả, cô hôm nay làm toàn những món sơn hào hải vị thường ngày ít làm. Nào là há cảo, gà nướng, canh ngũ sắc, sôlê, trà chiên xù, đồ xào thịt bò, tim hầm thuốc bắc, thêm bánh hoa quế, bánh đậu xanh..... Nhưng một bàn ăn lớn như vậy chỉ có hai anh em cô ăn làm sao hết, ngày tết vui quá mà động tay tới nhà bếp y như rằng đại tiệc mở ra.

"Thật ngon mắt" Hạ Thủy từ ngoài bước vào trên tay cầm một đồng quà cáp, Dạ Anh Tuấn thấy thế nhanh lẹ đi qua cầm giúp. Cô cười đùa nói tiếp "Hi, nhiều món ăn thế này ba người ăn hơi ít thì phải"

"Ít á? Súc em ăn trâu bò vậy hả? Bụng không đầy?" Dạ Anh Tuấn sừng sốt tý đánh rơi quà.

Chẳng biết từ đâu Hạ Thủy đã xuất hiện trước mặt anh, cô đưa chân lên cao để giày cao gót sáng chói một cái không chút niệm tình rơi xuống như trời giáng, chỉ thấy anh hai cô ngồi khóc không ra nước mắt. Đó, ai biểu động vào điều cấm kỵ của phụ nữ chi, đáng đời.

"Anh này.. ừm.. ba... anh thử gọi ba về đi"

"Anh gọi rồi, ba không nhắc máy, anh cũng để lại lời nhắn" vì để em gái không buồn anh vội bồi thêm câu "em đừng lo, ba nhất định sẽ về"

"Ngồi xuống ăn nào"

"Cháu gái ngoan, lẽ nào quên mất ông nội rồi?"

"Cháu gái ngoan, ông ngoại nữa"

Phía cửa đi vào hai lão đầu đầu tóc bạc phơ nhưng nét mặt vẫn tươi cười anh khí như thời còn trẻ, tiếp theo đó là bà đi tới cùng gia đình trẻ. Đây không phải ông nội, ông bà ngoại cùng gia đình bác Dũng, bọn họ sao lại ở đây.

"Sao vậy bắt ngờ quá hả?"

"Ông nội, ông bà ngoại, bác Dũng Bác Như hai chị, ơ không phải mọi người đều ở nước ngoài sao?" mấy hôm trước cô còn gọi điện hỏi từng nhà, ai nấy đều nói ở nước ngoài hết á.

"Ở bên đó mới về đây. Ta qua đó chủ yếu là đi lôi cổ ba con về" ông nội thở phè phè, nhìn cánh cửa nói "còn không vào tính đứng đó làm cảnh?"

Bước vào người trung niên mặt vets đen, trên người ông mang bầu không khí tang thương, vẻ mặt anh khí nay phờ phạc thiếu đi sức sống.

"Ba? Sao lại...." Dạ Anh Tuấn khó tin nhìn ông.

"Tuấn" ông đưa đôi mắt nhòe nhìn anh rồi nhìn qua cô đầy áy náy "Linh con".

"Ba, vì sao lại thành thế này, ba không ăn uống đầy đủ có phải không?" Dạ Nguyệt Linh lo lắng đi tới cầm bàn tay lớn của ông.

"Con không ghét ta?".

"Con vì sao ghét ba, ba con anh khí bất phàm đẹp trai nhất thế gian mà"

Ông ngập ngừng muốn nói lại thôi, cô thấy thế cười hi hi "mọi người mau ngồi vào bàn, đồ ăn con làm ngoại cả rồi"

"Đúng đó lần đầu tiên thưởng thức tay nghề cháu gái" ông ngoại lên tiếng.

"Hừ đồ ham ăn"

"cháu chào cả nhà" Hạ Thủy bây giờ mới lên tiếng chào hỏi, một bên ở cạnh Dạ Anh Tuấn khoác tay.

"Ai nha, ai nha, nhà chúng ta sắp sửa ăn mừng đám cưới" vợ bác Dũng đi toi trêu ghẹo "Lương a Lương, sắp có con dâu, sung sướng nhé"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngày lễ tình nhân

Cộng hai kiếp đồ lại phải hơn gần bốn chục, lần đầu tiên được người ta ép tường, không những một mà còn trên mười đầu ngón tay. Đây lễ nào được gọi là thiên địa harem trong truyền thuyết? Ôi thật vinh dự biết bao nhiêu.....

"Và cho nó một phát" giọng chua chát phát ra.

Tiếng "chát" mạnh mẽ vang lên, bên má trái đỏ ửng đau rất, phá tan giấc mộng đêm hè của người nào đó, kéo luôn tâm trí người đó trở về thực tại đối mặt với thảm cảnh hiện tại. Dạ Nguyệt Linh ngơ ngạch nhìn từng gương mặt nửa lạ nửa quen ở đây.

Trong đám này có cái con từng rù đồng bọn "kep" cô ở nhà ăn đấy sao, ôi trời ơi bọn họ kéo thêm người tới muốn làm cái gì đây. Cô rất thẳng thắn hỏi ra suy nghĩ của mình: "các người muốn làm gì?".

"Muốn làm gì? Tự mày phải biết chứ" cô gái phía ngoài tạo hình vẽ mặt khinh bỉ nói.

ĐM, không biết mới hỏi chứ, nào bọn người này nhất định bị vấn đề về dây thần kinh. Đang yên đang lành ngồi hưởng thụ từng tia nắng ấm áp dưới bóng cây sân trường đừng một cái từ đâu xông tới như các vị thần, kéo cô sẽ sệ trên đất tới cái nơi khi họ cò gáy này, bây giờ còn hỏi lại cô phải biết lý do chứ.

Hoi bị hack não đấy.

Dạ Nguyệt Linh bất chợt phát giác các vị thần điện đang có xu hướng bẻ tay vặn cổ..... toẹt ra là chuẩn bị cho cô ăn đòn, vì từng được hưởng qua đái ngọt ngào về mặt tinh thần do lúc đó có người đứng ra cứu giúp, chứ lần này móc mả ra chờ đợi người giúp, thà rằng tự thân vận động. Cô lập tức bật ngay chế độ hòa hoãn nài nỉ phải tỏ ra mình là con người văn minh lịch sự yêu chuộng hòa bình "có gì từ từ nói, các bạn xinh đẹp đừng động tay chân sẽ rất đau".

"Bọn tao chỉ nói một lần duy nhất "tránh xa anh Hạo ra" mày nghe rõ chưa"

Anh Hạo bọn người này nói sẽ không phải là Dương Quang Hạo đấy chứ? Dù thì ra gặp phải bọn fan của anh ta, số sao nó nhẹ vậy chứ, nhìn mấy cái gương mặt như nói "mày thử nói không xem bọn tao hiếp" dọa cô nhảy dựng.

"Mày nghe chưa, bọn tao còn thấy mày đi gần anh Hạo liền biết tay" cô ta còn bồi thêm động tác dọa đám.

"Chị em chúng ta đi"

Ồ thế thôi ày hả? Cô còn tưởng bọn người nào tàn này sẽ xông tới đánh cho cô một trận hả hê mới đi chứ.

May mắn quá, bị ăn đánh thật.... nghĩ thôi đã muốn đau.

.....

Dạ Nguyệt Linh cầm hộp sữa dâu, quay quay cái ống mút cắm vào hộp, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào đồng sách giấy trên bàn Tô Y.

"Y Y, cậu đang làm gì chăm chú vậy?".

"Đọc công thức làm bánh".

"Đề làm gì?"

Tô Y lật trang không thèm nhìn cô lấy một cái nói tiếp "tuần sau là ngày 14-2, tớ muốn làm bánh".

"Ngày 14-2? Ra là cậu muốn làm bánh ăn vào ngày đó" ngày gì vậy nhỉ nghe quen quen.

"Không phải ăn mà là đem tặng. Cậu có biết ngày đó là ngày gì không?"

"Nghe quen lắm ngày gì thế?" cô ngây thơ vô (số) tội hỏi.

Tô Y muốn thổi huyết vào cái gương mặt ngây thơ kia "là ngày lễ tình nhân đó bà nội".

A, thì ra ngày hội tụ những đôi lứa đi lang thang với nhau ngoài đường, kiếp trước ngày này cô toàn ở nhà tắt đèn mở phim ma coi nên cũng quên luôn sự hiện diện mang tên ngày lễ tình nhân. Nhớ lại một thời quá khứ oanh liệt, không bộ phim ma nào chưa xem, mỗi bộ nghiền đi nghiền lại đến thuộc lòng. Năm nay xem ra không đến nỗi nào lặp lại quá khứ ha, cô có nhiều người muốn tặng quà lắm.

"Làm bánh à, loại bánh socola này dễ làm không?" Hạ Thủy đã xuất hiện từ lúc nào, ngón tay thon dài chỉ chỉ vào mẫu bánh phía dưới.

"Chưa từng làm qua" Tô Y ảo não "tên khốn nhà tớ muốn ăn bánh cho chính tay tớ làm, giờ mới phải ngồi đây xem nè"

"Tô Y có bạn trai khi nào thế?"

"Ồ, chưa nói cho các cậu à, cái tên hay đi cùng tớ đó, quen biết với hần từ lúc mặc tã"

"Chà, thanh mai trúc mã trong truyền thuyết" Dạ Nguyệt Linh đẩy đẩy vai Tô Y đùa vui, khiến cô nàng mặt đỏ au.

"Năm nay tên đó bắt tớ làm bánh, muốn bù đầu bứt tai"

"Mấy năm trước cậu tặng thứ gì?" Hạ Thủy đột nhiên hỏi.

"Socola.... hàng trong shop"

Dạ Nguyệt Linh trở mắt nhìn, Hạ Thủy nhếch khóe miệng như hiểu ra vấn đề.

Thì ra, ăn đồ "mua" nhiều quá đâm ra "ngán".

"Hai người nhìn cái gì"

"Không có gì, cho một quyển xem với".

Mấy ngày trôi đi nhanh chóng, ba người mỗi người một ý tưởng riêng, mấy ngày trước mượn nhà ăn của trường tập làm bánh socola nhiều quá hết sự nguyên liệu. Ai biểu hai vị tiểu thư nọ kia chưa từng xuống bếp, hại cô chạy đôn chạy đáo nào dập lửa, nào bột văng tung tóe, nào thì trứng gà bay. Cuối cùng hai cô nàng mới biết làm một chút đúng lúc hết nguyên liệu, lại hại thân tàn đi mua.

Chà, cả thành phố đều nhộn nhịp với đầy ắp quảng cáo.

"Bán cho em 5kg hạt làm socola"

"Của em đây"

Tiếp đó còn phải mua bột, bơ, đường, trứng, sữa, mua thêm chút tinh dầu tạo mùi thơm.

Bốp.

"A, em xin lỗi chị"

"Không có gì" cô bé này là cosplay à, dễ thương quá "em không sao chứ?"

"A, không sao, em xin lỗi tại em vội quá không nhìn đường" cô bé nhấc điện thoại lên phía trên màn hình còn hiện cuộc gọi, đầu dây bên kia không chút khách khí hét lớn "con nhỏ chết bầm, mau tới đây"

"Tới tới đây" cô bé nhìn cô ấy náy "em thật sự xin lỗi chị" rồi chạy đi mất.

Dạ Nguyệt Linh lại tiếp tục lúi húi làm công việc đang dở dang của mình, sau một ngày vất vả với hai nàng, hai nàng hớn hờ đem thành quả của mình ôm trở về nhà cô mới có dịp thờ phào nhẹ nhõm. Đồ thừa vẫn còn khá khá, cô quyết định đem về nhà dùng nốt, cô bắt tay nặn thành những viên socola tròn phía ngoài phủ một lớp kem mỏng cùng những hạt cốm màu nhìn khá đẹp mắt, đem bỏ vào tủ lạnh cho cứng.

"Linh Nhi, đi ngủ sớm chút" Dạ Tích Lương-ba cô nhũ mày nói, bây giờ cũng phải gần 12 giờ rồi.

"Vâng, con dọn dẹp một chút nữa"

Dạ Tích Lương nhìn đứa con gái ông từng có ý định căm ghét, rõ ràng đã hứa với Bình Nhi phải chăm sóc tốt cho hai đứa nó, ấy vậy mà ông đã chọn con đường trốn tránh, bỏ lại tất cả mọi thứ, đối xử lạnh nhạt. Ông phải thấy may mắn nhờ cái cương quyết của ông nội cô, lời ông trở về, nhìn gương mặt tươi cười của cô giống Bình Nhi ông mới nhớ lại lời hứa. Ông thề rằng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ông quyết bảo vệ gia đình của mình, bù đắp thương yêu, không thể tiếp tục làm Bình Nhi thất vọng.

.....

ngày lễ tình nhân cuối cùng cũng đến "Ba, buổi sáng tốt" Dạ Nguyệt Linh tươi cười nói.

"Ừm, buổi sáng tốt"

"Con có món quà tặng ba nè" cô đưa hộp socola ra trước mặt ông, mở ra "con không biết ba thích mùi vị nào, nên mỗi một viên đều có vị khác nhau, ba ăn thử xem"

Ông nhìn hộp socola, tuy ông không thích ăn ngọt nhưng trực tiếp từ chối nào có được, vừa mới làm hòa với con được mấy ngày ông không thể làm con ông buồn được. Ông cầm lên một viên tròn nhỏ bỏ vào miệng, mùi rượu nho lan tỏa, viên socola tan trong miệng nhưng không mấy ngọt, kích thích chiếc lưỡi của ông, bất giác ông cầm thêm một viên bỏ vào miệng lần này có mùi thanh thanh vị chanh.

"Ngon lắm, không mấy ngọt"

"Hi hi, bà Trần có bảo con rằng ba không thích ngọt nên con mới cho ít ngọt. Ba thích là được rồi"

"A, anh hai, valentine vui vẻ, tặng anh nè" cô đưa cho anh hai túi socola được trang trí khá dễ thương "tiện anh đưa luôn cho Hạ Thủy nhé".

Nhìn vẻ mặt ngượng của anh cô nói tiếp "hôm nay cô ấy sẽ tới thăm anh ♥"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bữa tiệc, phát hiện

Hường phần, hướng phần, hướng phần vô cùng chói lóa, phía bên kia, bên kia và cả bên kia nữa chỗ nào cũng lấp lánh, lấp lánh.

Chỉ là ngày lễ tình nhân thôi mà có cần khoa trương như lễ hội olympic hàng năm không. Ôi trời ơi hồng phần bám hết cả lên người rồi, trong ngôn tình thật bá đạo con gái nơi này không có một tia xấu hổ nào à, thờ dài, chẳng bù cho lúc trước viết thư tình còn nhờ bạn đưa hộ nói chi tặng quà.

Nói tới quà, socola tới qua làm thừa ra một đồng, ăn thì tăng cân, không ăn thì phí, tặng cho người muốn tặng hết rồi, còn một đồng ở đây chẳng biết nên cho ai.

Lớp trước, xem tình hình.

"AAAAAAAAAAAAA, anh Thiên Trọng xin hãy nhận lấy quà của em".

"Anh Trọng xin anh nhận lấy bức thư này"

"Trọng, em yêu anh, cực kì yêu anh"

Á, mới sáng ngày ra đã ầm ĩ muốn chết, một cô, hai cô, ba cô,... Cô Thiên Trọng này được phái nữ hâm mộ ra phết, tuy cái cửa bị chặn kín nhưng cô cũng có thể thấy được cái vẻ mặt đầy oán khí đôi mắt trừng sông các cô gái của Trịnh Nhượng Hoa, thấy tội ghê gớm. □

Không vào được lớp vậy qua căng tin kiểm đồ ăn.

"Anh Hạo đừng chạy, đừng chạy mà"

"Anh Hạo xin hãy nhận lấy socola của em"

"Anh Hạo em yêu anh, xin anh hãy nghe em tỏ tình"

"Anh Hạo....."

Á, bên này cũng có luôn hả, đi đâu cũng có tiếng hò hét vậy, kia là Dương Quang Hạo nhì, anh ta mở hôi nhể nhại chạy chắc mệt lắm. Fan nữ có khi còn đông hơn Cô Thiên Trọng nữa, ngày thường ai biểu cứ lôi cái vẻ mặt anh là soái ca, anh ôn nhu đa tình, để rồi làm sao động trái tim con nhà người ta.....Đáng đời.

Sao cô luôn cảm thấy Dương Quang Hạo đang nhìn cô, đang hùng hổ chạy tới phía cô, hay cô quá đa nghi? Thôi bỏ đi mua cái bánh gối trước. Dạ Nguyệt Linh hớn hờ đưa tình cho bác bán hàng, tay chưa kịp lấy túi bánh eo nhỏ đã bị cánh tay lớn ôm lấy, phía bên tai còn nghe thấy giọng nói quyến rũ thờ mệ làm cô không khỏi run một cái.

"Đi với anh"

Cô cư nhiên bị Dương Quang Hạo kéo đi, trời ơi hấn cố tình hại chết cô đây mà, mấy cái tia laser đang không ngừng bắn tới muốn thùng người. Dạ Nguyệt Linh hoang mang che mặt, tốt nhất không nên để người khác nhìn ra chính là cô, sau này có khi sẽ gặp phiền phức mất.

Dương Quang Hạo cười cười trên nỗi đau khổ của cô, tưởng chừng như hấn không hề liên quan. Hấn kéo cô chạy tới khuôn viên trường nhân cơ hội quanh góc không ai thấy được hấn với cô, hấn ôm cô vào lòng trốn sau thân cây cổ thụ cuối góc, trượt người từ từ xuống nền cỏ xanh mướt, chờ cho đám người chạy đi chỗ khác.

Dạ Nguyệt Linh đẩy Dương Quang Hạo, mắt trừng hấn "anh cái tên khốn, anh cố tình đúng không?"

"A ha ha".

"Anh dám cười, CẮT"

Dương Quang Hạo chạm nhẹ vào bím tóc đen, tay hấn vân vê làm cho bím tóc quấn tròn trong ngón tay, thi thoảng còn đưa lên mũi ngửi lấy mùi hương nhẹ "Đừng giận, rất vui mà".

"Vui cái đầu.. ưm"

Dương Quang Hạo đặt cho cô một nụ hôn chuẩn chuẩn nước, tuy nhẹ nhàng nhưng chứa đựng rất nhiều thứ từ trái tim hấn "huê nhau rồi nhé".

Giờ chứ, rõ ràng hấn ăn đậu hũ của cô mà, đây rõ ràng là thiệt là thiệt đó. Con tim nhỏ của cô lại đập rộn ràng nữa rồi, chuyện này là thế nào.

"Túi giấy kia đựng gì thế?" Dương Quang Hạo chỉ chỉ vào chiếc túi cô mang theo, chưa được sự đồng ý của cô đã dành lấy "socola? Em tặng ai?"

"Socola làm nhiều quá nên thừa, đem đi ai thích thì tặng cho"

"Vậy tặng anh đi".

Dạ Nguyệt Linh nhìn túi giấy của mình đang được người trước mặt ôm như thể bảo bối, chẳng lẽ cũng cần người ăn dùm thôi thì cứ để hấn đem về ăn "tặng anh đó".

Tại Dạ thị, Hạ Thủy rất tự nhiên ngồi trên sofa trong phòng tổng giám đốc, chờ đợi người muốn đợi, trên bàn có để chiếc hộp được trang trí đơn giản với màu đỏ chủ đạo và chiếc dây nơ màu đen.

Cánh cửa mở ra, cô nàng vui mừng đứng lên mái tóc bạch kim đang đưa như vui cùng cô, thấy được gương mặt mình chờ đợi từ sáng đôi mắt trở nên sáng hơn hấn "Anh đến..."

Lời còn chưa nói hết chỉ thấy cô chuyển từ vui mừng qua sầm soi, cô hí hóp đôi chân dài bước tới nhanh hơn, một cước đạp anh ép sát tường, một chân để giữa háng ngay bên dưới hạ bộ của anh.

Dạ Anh Tuấn nuốt nước bọt, tình cảnh xảy ra quá nhanh khiến não anh không dám tiếp nhận, anh nhìn cô, nhìn chân cô, miệng cười run rẩy "Thủy..."

"Nói là ai tặng anh"

"Em nói gì, anh không hiểu"

"Còn dám nói dối? Chứng cứ dành dành trên tay anh" cô chỉ vào hai chiếc túi tay anh cầm, một túi cô đã không chấp nhận đây đến tận hai túi, được lắm để xem anh giải thích ra sao.

"Khụ, không phải như em nghĩ, bỏ chân xuống đã anh sẽ nói"

Hạ Thủy hừ một tiếng chân bỏ xuống, nhưng ánh mắt vẫn như cũ soi chấy mặt anh. Dạ Anh Tuấn cười khổ đưa cả hai túi cho cô "Quà của tiểu Linh tặng anh và em, em xem".

Cô nhìn qua, giấy bọc kiểu dáng hộp đều cùng một loại với hộp của cô, đây quả thật là của tiểu Linh rồi. Hạ Thủy mặt vẫn như cũ nhưng nếu để ý kỹ chút, dưới mái tóc bạch kim hai chiếc tai đang có xu hướng đỏ lên.

Từ bên ngoài bước vào thêm một người nữa, ông khề ho một tiếng làm không khí chẳng biết tên này tán đi "hai đứa cứ từ từ nói chuyện với nhau, ta không làm phiền"

"A, bác trai" Hạ Thủy nhìn bóng dáng xa dần của papa tương lai, cô như nghĩ thứ gì đó, mọi hành động của cô vừa nãy... sẽ không phải bị nhìn thấy rồi chứ? Cô lờm anh "tại sao anh lại không nói sớm là có ba anh"

"Anh đâu có kịp nói" đã bị em cho ăn hành. Nhưng có thể được thấy vẻ mặt này của cô, tốt lắm, tự dưng anh lại muốn trêu ghẹo cô "nhìn đi, hành động của em làm ba cũng phải khiếp sợ".

"Làm sao bây giờ?"

"Lại gần đây anh chỉ cách cho" anh chỉ chỉ ngón tay suýt suýt, như thể đang nói một bí mật to lớn với cô.

Hạ Thủy lại gần đưa ra lỗ tai nhỏ của mình mà chẳng biết người kia đang cười đến lộ hết cả răng.

"Cần em nè"

Hạ Thủy giật phắt người ra ôm lấy cái tai đồ ùng, còn để lại vài dấu răng khả nghi "anh lừa em".

Anh ôm lấy cô mặc cho cô vùng vẫy "ngoaan một chút"

"Nhưng mà..."

Anh như đoán trước được cô muốn nói gì "em an tâm, ba không có bị dọa sợ đâu"

"Bây giờ anh mới hỏi tội em, anh chính là người bị em dọa sợ, em trả phí cho anh thế nào đây".

"Anh muốn cái gì?"

"Ừm, cả ngày hôm nay em phải nghe lời anh"

"Được".

"Em không có quà gì cho anh à?" Dạ Anh Tuấn liếc nhìn hộp màu đỏ trên bàn nhưng giả vờ như không biết.

"Có, ở trên bàn" cô chạy lại lấy hộp sôcôla của mình mở ra cho anh, bên trong đơn giản có một viên sôcôla to đùng duy nhất, cô ngại ngần nhìn hộp quà bằng cả tấm lòng của mình.

Dạ Anh Tuấn mỉm cười như có như không, là quà cô tặng dù hình dáng như thế nào anh đều thích "viên sôcôla to như vậy em bảo anh ăn làm sao?"

"Để em cắt ra"

"Không cần, em chỉ việc cắn rồi nuốt cho anh ăn là được".

Hạ Thủy ậy mà nghe theo, làm mấy dạng hành động như vậy cực kì xấu hổ, chẳng mấy chốc cả gương mặt đều đỏ ừng hết cả.

Dạ Anh Tuấn nhận lấy vị ngọt từ chiếc lưỡi mềm dẻo, quán hút anh hơn cả, anh từ thế bị động chuyển ngay thành chủ động. Miếng socola đưa đẩy trong khoang miệng hai người rồi từ từ tan ra.

"Tối nay cùng anh đi dự tiệc nhé"

Ông Dạ rời khỏi trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh vừa nãy, con dâu tương lai của ông rất mạnh mẽ rất cứng rắn, sau này sẽ là một người vợ quân chồng tốt lắm. Con trai có rồi, ông chỉ lo mỗi đứa con gái bé bỏng của mình nên giao lại cho ai mới tốt đây.

Buổi tiệc Dạ Anh Tuấn nhắc qua, được tổ chức bởi một nhà sinh vật học bạn học trước đây của anh, người bạn này chuyên nghiên cứu về từng loại giống cây, phối giống, lai giống.....chỉ cần nói về cây anh ta sẽ ngồi cả giờ để giải thích. Điều này làm Dạ Nguyệt Linh thích lắm, trong tương lai sau này cô muốn mở một cửa hàng cây cảnh, buổi gặp mặt bất ngờ thế này cô không thể nào bỏ được.

Người này cô hâm mộ anh ta từ lâu lắm rồi, chỉ nghĩ đến sẽ được thấy anh ta trong lòng không khỏi vui mừng như thể trong mơ vậy.

Cô hôm nay mặc chiếc đầm xanh lục nhạt phía trên đơn giản gắn vài bông hoa, mái tóc xoắn một nửa phía trên bện lại tạo thành hình bông hoa nhỏ, phần còn lại thả xuôi. Đôi môi hồng tô điểm thêm một chút son dưỡng, cả người cô toát ra một vẻ đẹp nhẹ nhàng không gò bó.

"Anh đi thôi, phía bên Hạ Thủy gọi điện rồi"

Hạ Thủy diện bộ váy sexy vô cùng, phía trên xẻ ngực, phía dưới lộ ra đôi chân thon dài. Mái tóc bạch kim búi gọn, vài sợi tóc con không theo khuôn khổ đung đưa bên ngoài càng làm tăng lên vẻ quyến rũ của cô nàng.

Dạ Anh Tuấn đen mặt, trực tiếp cởi áo khoác của mình ra khoác lên cho cô, miệng lầm bầm "em mặc đẹp như vậy làm gì chứ".

Dạ Nguyệt Linh cười trộm, anh hai cô cũng biết ghen đó.

Bữa tiệc này hầu hết người đến dự đều là nhà báo và các nhà đầu tư trong lĩnh vực muốn người cô hâm mộ về công ty họ làm việc.

Nhà họ Trịnh cũng nằm trong danh sách khách mời. Trịnh Nhược Hoa vẫn một bộ đầm trắng tinh, đi đi lại lại, cô ta bức mình với những ánh mắt dâm tục bắn thủ từ vài lão già ở đây, không vì ba cô ta kêu cô ta lôi kéo cho bằng được tên khoa học nghiên cứu gì gì đó về công ty thì việc gì cô ta phải đem vẻ đẹp thuần khiết của mình đến cái nơi dơ bẩn này.

Tôm muốn ới.

"Anh hai, người kia ở đâu em muốn gặp"

"Không vội, anh có bảo trước với hân rồi, đảm bảo em sẽ là vị khách đầu tiên gặp hân".

Trịnh Nhượng Hoa nhìn nơi phát ra tiếng nói, người quen cũ đây mà, không ngờ cũng có thể gặp ở nơi này.

"Anh hai, Hạ Thủy hai người xem, loài hoa này được người đó phối giống ra đó, rất đẹp phải không?"

"Rất đẹp"

Hạ Thủy vuốt mái tóc bị vướng vào cành cây của cô "tiểu Linh, cậu xem loài hoa bên này không tôi".

"Phải a, tớ thật sự muốn đem cả khu vườn này về nhà đấy"

"Tốt lắm, ngày mai anh hai hót nó về cho em chơi"

"Anh hai đùa hoài".

Trịnh Nhượng Hoa nhìn một màn ngửa cả mặt, chỉ là vài bông hoa rách nát thôi có cần yêu thích vậy không. Nếu là cô ta đã sớm đáp sọt rác.

Khoan vừa nãy bọn họ xưng hô.... anh hai, tiểu Linh, Dạ Anh Tuấn,... Dạ Nguyệt Linh? Con à kia chính là Dạ Nguyệt Linh? Hai người kia là anh em? Không thể nào.

Trịnh Nhượng Hoa không tin tưởng vào những thứ mình vừa nghĩ, cô ta tiếp tục theo dõi ba người Dạ Nguyệt Linh, chỉ thấy một người mặc áo khoác trắng đi tới vẫy tay.

"Hello, Anh Tuấn"

"Thom, lâu rồi không gặp cậu khỏe chứ?"

"Khỏe như con voi, thế nào về nước có tận hai em theo đuôi cơ, nhường tôi xin em" Thom khoác vai anh đánh giá.

"Đừng nghĩ vậy"

"Kẹt sĩ với bạn bè hả?"

"Tôi giới thiệu đây làm em tôi Dạ Nguyệt Linh, còn đây là Hạ Thủy cô ấy người của tôi. Tôi không cho phép cái tính biến thái chết tiệt của cậu động vào hai người đâu" nói xong anh còn làm hành động cửa cổ.

Thom sì cười.

"Anh Thom, em là fan hâm mộ của anh, có vài thứ em có thể hỏi anh không?" Dạ Nguyệt Linh háo hức nói.

"Được chứ, được chứ, em gái đáng yêu".

Không còn nghi ngờ gì nữa, à chính là Dạ Nguyệt Linh. Trịnh Nhượng Hoa tức giận vô thức cắn móng tay, từ trước đến nay cô ta đều bị cô, cái vỏ bọc bên ngoài của cô lừa, ai mà ngờ đâu từ con vật xấu xí bốn mắt lột xác trở thành con thiên nga xinh đẹp. Đáng sợ, cô ta cảm thấy thật sợ hãi, nếu như Trọng phát hiện ra, cô ta vẫn còn nhớ cái ánh mắt thương nhớ Cố Thiên Trọng từng dành cho cô ở bữa tiệc nhà họ Nghi, liệu rằng biết được sự thật Cố Thiên Trọng sẽ bỏ cô ta để theo cô.

Cô ta ghét điều đó, cần phải nhanh hơn phá hủy thanh danh của cô, Trọng mới ghét bỏ cô cảm thấy kinh tởm khi thấy cô, lúc ấy Trọng mới mãi mãi thuộc về cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trúng thuốc

Bữa tiệc vẫn diễn thì vẫn diễn, người cười nói nhưng lòng chán ghét đối phương không phải thiếu.

Trịnh Nhượng Hoa nhìn nơi này muốn buồn nôn chịu chẳng nổi nữa, cô ta muốn nhanh chóng hoàn thành cho xong nhiệm vụ của mình, quên rũ cái tên

khốn nạn nào mở ra cái bữa tiệc này.

Vừa hay tên khốn trong lời cô ta nói đang chân trước chân sau đi tới, Trịnh Nhượng Hoa nhanh tay lẹ mắt vơ vội ly rượu trên bàn chỉnh sửa lại ngoại hình mới e lệ uyển chuyển bước tới hết như một thiên sứ nhỏ. Môi hồng mấp máy, gương mặt chẳng biết cô ta diễn quá sâu hay gì đó mà đỏ ửng "anh.. anh Thom em có chuyện...."

Tiếc cho Trịnh Nhượng Hoa, tên này chẳng những không dừng lại đến liếc mắt cũng chẳng buồn cho, hần nhàn nhạt cười đáp "xin lỗi tiểu thư xin đẹp, tôi có hẹn" rồi đi mất dạng.

Trịnh Nhượng Hoa áp chế tức giận nhìn theo hướng Thom đi tới, lại là Dạ Nguyệt Linh. Dạ Nguyệt Linh lúc nào cũng là mây, lúc nào mây cũng là người cướp đi mọi ánh sáng, ánh mắt của người khác dành cho tao, mây có gì hơn tao chứ, xinh đẹp, duyên dáng? Hay mưu kế quyền rũ đàn ông cao tay hơn?

Đã dám động đến tao mây cũng to gan lắm, phải làm mây không còn tí mặt mũi nào ra đường lúc đó tao mới thấy hả dạ. Trịnh Nhượng Hoa như nhớ lại thứ gì đó, cô ta cười nham hiểm, từ trong túi móc ra viên thuốc con nhộng trắng tinh, bên trong chứa thứ bột màu trắng nhũn. Thật may mắn vì hôm nay tao có mang theo "đồ", chỉ cần thứ này vào cơ thể mây, để xem tiểu thư nhà họ Dạ là loại đàn bà dâm tục như thế nào.

Trịnh Nhượng Hoa đổ nó vào cốc rượu của mình, thứ bột trắng không mùi không vị tiếp xúc với bề mặt rượu chỉ trong mấy giây liền tan biến đi mất hết như chưa từng có thứ bột đó hiện hữu. Trịnh Nhượng Hoa lại càng cười âm hiểm hơn, ánh mắt đầy oán độc chăm chăm ly rượu, rất nhanh thôi cô ta sẽ có trò hay để xem.

Vừa lúc đó có tên bồi bàn đi ngang qua, Trịnh Nhượng Hoa cần ly rượu giả vờ té xỉu ngã ngay xuống lòng ngực người nọ, ho hai tiếng yếu đuối lên tiếng "Tối... Tối xin lỗi"

"Tiểu thư cô không sao chứ?"

Cô ta yếu đuối nhìn người nọ, mặt mũi đỏ bừng bừng hiển nhiên đối mặt với cô ta chàng trai với gương mặt hết sức ma mị, cô ta kiềm lòng không được thán. Đến nhân viên phục vụ cũng thật mê người, tiếc rằng cô ta ghét loại đàn ông tóc dài lộm thuộm. Cảm thấy mình nhìn người nọ quá lâu lại diễn cảnh xuy nhượng ngồi tựa lên ghế "Không.. Không sao. Tôi chỉ thấy hơi mệt, phiền anh đưa hộ tôi ly rượu qua cho bạn tôi. Cô ấy ngồi ngay kia" nói xong cô ta chỉ tay về phía cô.

"Tiểu thư có cần tôi nói lại tho cô ấy không?"

"A, không sao, tui tui khỏe hơn sẽ quá đó"

Người nọ cũng không nói gì thêm nữa đem ly rượu đi, Trịnh Nhượng Hoa phía sau cẩn thận nhìn từng bước của người nọ không ngừng tiếc hận, nhưng cũng chỉ một lúc thứ quan trọng hơn vẫn còn ở phía sau nữa. Tận mắt thấy Dạ Nguyệt Linh cần ly rượu cô ta mới an tâm bước đầu đã thành công.

Chỉ cần chờ uống nó, chỉ cần uống nó vào cơ thể, rất nhanh thôi toàn thân sẽ nóng lên, từng đợt ngứa ngáy như kiến cắn nối nhau liên tiếp như những con sóng ập tới, dữ dội khó chịu vô cùng. Tới lúc đó mây không khống chế được nó, mây sẽ tự mình phô bày cơ thể trước nhiều người hàng trăm con mắt ghê tởm sẽ bắn lên người mây, mây sẽ trở thành thú vui cho những người ở đây, thanh danh mây tự mây phá hủy, mọi trung tâm sẽ lại thuộc về tao và chỉ mình tao.

Trịnh Nhượng Hoa căng mắt, chờ cho chiếc miệng xinh đẹp kia nhấp một ngụm, chỉ cần nhỏ thôi cũng được.

Nào, uống đi.

Nhưng tiếc cho cô ta, hành động tiếp theo của Dạ Nguyệt Linh làm cô ta cực kì thất vọng.

Dạ Nguyệt Linh đặt cốc rượu lên trên bàn, cái ý định muốn uống thử đều bị cái cảnh tượng say mềm trong mấy cảnh phim Hàn Xềng thay thế hết cả. Cô cũng là người chưa từng động đến rượu bia nhất cái loại màu mè xanh đỏ này, biết đâu trùng uống xong liền lăn ra đây xấu hổ muốn chết.

Uống nước hoa quả vẫn ngon nhất.

Dạ Nguyệt Linh cảm cốc sinh tố của mình, đúng lúc Hạ Thủy đi tới. Cô vừa nãy có tách khỏi cô nàng đi ngắm hoa tại khu vườn này, hơi mỏi chân mới ngồi ở đây, công nhận rằng cô rất thích những loài cây ghép này nhìn rất phong cách, như loài hoa quỳnh nở buổi đêm thay vì nở vào cuối hạ nó lại nở cuối xuân, loại cây xương rồng kia tưởng rằng không bao giờ có hoa lại mọc hoa.

Cô thật sự hâm mộ chủ nhân của chúng có thể tạo ra chúng, cô thật sự rất muốn đem cả khu vườn này về nhà.

Cô muốn nhìn xem người này sao lại có thể phối ra nhiều kiểu gen lạ như thế.

Thom nhue nhìn hiền cô muốn nói gì, cười hi hi hai tiếng chạy mất.

"Uống chút gì không?" Dạ Nguyệt Linh hỏi Hạ Thủy, cô cũng chăm mấy quan tâm Thom.

"Có, đưa mình cốc rượu sau cậu đi"

Cô tiện tay đưa luôn, nhìn đến ly rượu đẹp mắt không nhận được hỏi "rượu này nhiều màu thật, nó tên gì thế?"

"Var-choa"

"Nó có mạnh không?"

"Mạnh lắm, loại rượu này là sự kết hợp của nhiều loại khác nhau. Người có tử lượng thấp nhấp một ngụm nhỏ thôi đã ngất vì say rồi"

Nghe xong câu trả lời, Dạ Nguyệt Linh âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không có uống thử.

"Cậu muốn uống thử không?" Hạ Thủy nhìn về mặt như tào tháo rượt không khỏi muốn nghiêm túc trêu đùa.

Còn có loại nghiêm túc trêu đùa nữa hả?

Đáp cái câu hỏi của cô nàng là về mặt tựa dầm phân chó, nhăn nhú như mấy con mặt nhăn nhó nhăn nhả cô muối hay sù gâu gâu đó.

Thật nhin cười đến nội thương mắt.

Hạ Thủy như phát hiện ra cô đang trừng lớn mình liền lừa lừa hếch mặt đi chỗ khác ra về ta đây là người vô tội, cô nàng lắc nhẹ ly rượu trong tay, màu rượu xang đỏ dưới ánh đèn càng thêm nổi bật, rất tự nhiên uống vào.

Trịnh Nhượng Hoa bên kia vừa nãy thất vọng lớn lắm, tưởng rằng số thuốc cô ta đổ vào sẽ ra đi không từ biệt cơ, ai mà ngờ tới người uống lại là kẻ khác. Cô ta tuy hơi thất vọng vì mục tiêu cô ta muốn hạ được không uống cốc rượu của cô ta, nhưng bây giờ cảm xúc không tệ mà không uống thì để bạn mày uống thay.

Đối với Hạ Thủy cô ta vẫn còn nhớ vụ đập bàn hồi mới nhận lớn và cả vụ trên núi tuyết, hừ, để tao xem mày có thể xấu xí tới mức nào khi thuốc ngấm vào trong người chứ. Dám cướp anh Tuấn à, tao chờ mày bị anh ấy đá như con lợn ha ha ha ha.

Hạ Thủy rùng mình một cái, trở người quay lại nhìn xung quanh.

"Sao thế?"

"Không có gì" Hạ Thủy như cảm thấy hơi nóng thì phải, đầu óc choáng váng, nóng, thật nóng. Muốn tắm quá.

Xem trừng thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi, cô nàng ngồi xuống ghế, miệng khát khô cô nàng nâng cốc rượu kia uống hết cho thỏa cơn khát. Nhưng càng uống cô nàng càng cảm thấy khát, cơ thể nóng ran cực kì ngứa ngáy.

Hạ Thủy đánh rớt chiếc áo vừa nãy của Dạ Anh Tuấn khiến cho Dạ Nguyệt Linh chú ý tới.

Cô cúi đầu nhìn Hạ Thủy, gương mặt đầy ắp mồ hôi, chân tay đều run rẩy cả, cô hoảng sợ gọi "Hạ Thủy cậu không sao chứ?"

"Nóng, um, thật nóng"

Nóng? Không phải bị ốm chứ? Sao ốm nhanh vậy được ban nãy còn đem cô ca trêu chọc mà. Dạ Nguyệt Linh run sợ, biểu cảm này không giống như nói dối, với cả Hạ Thủy chẳng có lý do gì để nói dối hết.

Cô chạm và Hạ Thủy giật nảy mình, người cô nàng thật sự rất nóng, làm sao bây giờ.

Hạ Thủy đỏ mặt tái nhợt ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt nhìn chăm chăm cô như muốn tìm ra tia bất thường từ cô. Hạ Thủy biết chính mình trúng phải thuốc, còn là loại thuốc mạnh mất mới được bán trên chợ đen, công hiệu khỏi phải nói. Nhưng điều cô nàng không ngờ tới mình trúng thuốc trên tay người bạn của mình, lẽ nào cô sẽ bị phản bội?.

Hạ Thủy cố lấy lại bình tĩnh "rượu kia.. là.. của ai?".

"Rượu? Phục vụ đưa cho tớ. Hạ Thủy sắc mặt cậu kém quá, người cũng nóng nữa, cậu không sao chứ?" Dạ Nguyệt Linh càng kích động hoảng sợ hơn, đôi mắt đen láy nhiễm màu sưng mọng, chỉ cần chút nữa thôi nước mắt từ trong khóe sẽ chảy ra.

Hạ Thủy kịch liệt chế trụ ngứa ngáy trong người, thì ra có người muốn tính kế Dạ Nguyệt Linh "Linh.. bình tĩnh, tớ.. tớ không sao... gọi anh Tuấn.. giúp tớ"

"A được cậu đợi tớ một lát".

"Em nói Hạ Thủy bất thường?" Dạ Anh Tuấn nhíu mày chạy theo cô.

"Anh hai, nhanh lên cô ấy sắp không xong rồi"

Ba cái từ "không xong rồi" lọt vào tai Dạ Anh Tuấn còn nghiêm trọng hơn ba cái từ "không xong rồi" của cô, chỉ nháy mắt anh đã vượt chướng cô chạy đến bên cạnh người anh yêu. Nhìn cô tái nhợt trông thấy, người đầy mồ hôi điều làm anh quan tâm rằng người cô rất nóng, nóng như lửa đốt, lòng anh đau như cắt.

Hạ Thủy ngửa ngáy không kiểm soát được hành động, cô nàng ôm lấy anh, hít lấy mùi hương của anh, miệng nhỏ đầy dãi thú cắn lấy môi anh, đôi mắt xanh lam lúc này đây không còn tươi sáng mà bị che phủ bởi lớp vân đục từ tình dục mang đến. Hạ Thủy hành động theo bản năng, nóng thì tất nhiên sẽ phải cời đồ.....

Dạ Anh Tuấn giật mình bắn lấy tay đang muốn tự làm loại trên trên chính thân thể của cô nàng, mọi thứ cô nàng làm với anh rất kì lạ, rất hoang dã, rất thú. khụ. Anh nhìn đứa em gái đang lo lắng ở bên cùng cậu bạn thân đào hoa siêu cấp lăm lăm đang dơ ngón cái xem kịch vui, lại nhìn xuống người con gái trong lòng.

"Tiểu Linh anh đưa Thủy về trước, em đừng lo lắng cô ấy không sao đâu. Thom nhờ cậu chăm sóc cho em thôi" nói rồi anh không an tâm bồi thêm cho một câu "em thôi mà mất sợi tóc nào cậu chuẩn bị hậu sự đi"

"Ồ, nhờ vả thế đó hả?" Thom bất mãn quát cái bóng xa dần của Dạ Anh Tuấn.

Dạ Nguyệt Linh nhìn Thôm "Hạ Thủy sẽ không sao phải không anh?"

"Em an tâm đi, có tên đó ở cạnh cô gái đó sẽ không việc gì, có khi hắn còn được lợi đấy" Thom bí hiểm nói.

Dạ Nguyệt Linh ngơ ngác không hiểu gì chỉ đành đánh dấu "?"

Trịnh Nhượng Hoa từ xa thu hết tất cả vào mắt, bất mãn. Chỉ có thế? Toàn bộ kịch bản cô ta đề ra chỉ diễn được phần đầu phần sau vì diễn viên phá quy tắc liền bỏ tất thảy, kế hoạch hay như thế lại chỉ có vậy, cô ta cực kì tức giận. Đến nơi này tay không về cũng tay không, đến cả viên thuốc cô ta mua giá cắt cổ chẳng những không làm được gì còn tạo cơ hội cho người ta. Cô ta phải nên nói cô ta quá suy xẻo hay bên kia quá may mắn?

Mang theo một bụng tức về nhà, chưa bước vào cửa đã gặp mặt ngay người ba lạnh lùng nhất thế kỷ của cô ta, cô ta hừ lạnh, cái người có công sinh có công dưỡng nhưng không bao giờ cho cô ta tình thương, một người ba chỉ biết lợi dụng con mình cho việc làm ăn. Loại ba như vậy cô ta thà không có còn hơn.

Người ba mà Trịnh Nhượng Hoa nhắc tới đứng lì lì trước cửa, bóng tối cho đi mất gương mặt ông ta nhưng không che đi được độ lạnh lùng xa cách đến từ ông ta, giọng nóng âm trầm khàn khàn của người độ tuổi trung niên vang lên lạnh lẽo đến thấu xương "họp đồng đâu?"

"Không ký được, bị bên Dạ gia lấy mất rồi" Trịnh Nhượng Hoa lấy tạm bợ một cái lý do, ai kêu tên kia đi với anh em Dạ Nguyệt Linh nên cô ta mới nói luôn nhà họ Dạ.

Người đàn ông hừ lạnh "đồ vô dụng"

Trịnh Nhượng Hoa nắm chặt tay, cổ họng cô ta nghẹn đặc lại muốn phản bác lại nhưng không thể nói, cô ta thật chẳng muốn đứng đây thêm giây nào nữa quyết định đi thẳng vào nhà. Miệng lẩm bẩm "đều tại mày Dạ Nguyệt Linh"

"Đứng lại"

"Ông còn muốn gì?"

"Mày nói lại câu vừa nãy cho tao nghe"

"Câu nào, ông nghe nhầm rồi" Trịnh Nhượng Hoa quay đầu lên cầu thang.

Trở lại con đường nào đó tại thành phố, trên chiếc xe ô tô giá hàng tỷ đồng được sơn màu đen tuyền đang phóng như bay. Bên trong chiếc xe đôi nam nữ ngồi ghế trước, một lo lắng lái xe thì thoáng liếc về phía người kia, người kia ngồi bên cạnh ghế lái không ngừng thờ dõc, xem ra khá khó chịu.

Dạ Anh Tuấn khản trương đạp ga gần như hết tốc lực, nhìn cô đau đớn ngửa ngáy anh hận không thể thay cô chịu hết tất cả, chỉ đành hành hạ cái xe tăng tốc về nhà càng sớm càng tốt.

Hạ Thủy mơ màng mở mắt, đôi con ngươi xanh lam xám lại nhìn qua anh, thân người như con rắn nước nhỏ nhẩn bò tới, cánh tay dài trườn qua cánh tay anh bật tung từng chiếc cúc trên ngực luồn lách sâu trong chiếc áo đựng chạm tới tầng da thịt mát lạnh rắn chắc. Chưa dừng lại ở đó, cô nàng cúi đầu xuống cắn cắn lên vành tai anh ra vẻ rất thích thú, lòng bàn tay lạnh lạnh còn thấy thích hơn, cô nàng chuyển mắt xuống....

Dạ Anh Tuấn hít khí lạnh, tốc độ chiếc xe mơ hồ lại tăng tốc, hân không thể đem cô nàng dịch chuyển tức thời về nhà mau lẹ. Anh cố tỏ ra rất bình thường nói "Thủy, em ngoan một chút"

Dạ Anh Tuấn trực tiếp phóng xe về nhà mình, ôm Hạ Thủy lên phòng nhẹ nhàng đặt cô nàng xuống giường. Anh ảo não không thôi, một hồi bị cô hại phần đồ đang muốn mọc cao nè, anh phải nhanh chóng tắm một phen hạ bớt hỏa khí trong người.

Nghĩ là làm anh như bay tới nhà tắm, cảm nhận dòng nước mát lạnh từ chiếc vòi hoa sen đỏ ào ào trên đỉnh đầu chồi nhanh xuống dưới, cả thân người sướng không gì tả được.

Bỗng, từ sau anh được vòng tay ôm lấy, gương mặt na mị của Hạ Thủy phóng đại, môi hồng căng mọng hôn xuống. Dạ Anh Tuấn còn cảm nhận lấy hai phần đào tơ áp chặt lấy lưng anh cọ sát, cư nhiên cô nàng không mặc đồ, hỏa khí vừa mới hạ lại vô hình tăng lên.

Dạ Anh Tuấn quay lại nhìn nụ cười ngổ ngáo lơ đãng của cô nàng, âm thầm hạ lệnh gỡ bỏ cấm dục "là em dụ dỗ tôi đó".

Anh hôn xuống.....

Tại một góc tối tại con hẻm cách nơi bữa tiệc không xa, người đàn ông toàn thân đen đặc mái tóc dài nổi bật cùng màu, đang loay hoay bấm điện thoại nhắn tin, nếu nhìn kĩ chút.. đây không phải là tên phục vụ ban nãy giúp Trịnh Nhượng Hoa bê rượu sao.

Nhưng đó chỉ là công việc chà trộn vào bữa tiệc của hắn ta thôi, mục đích của người nọ là bắt cho được tên phản bội lại tổ chức của hắn, hắn đứng đây bấm điện thoại xem ra chưa có bản được người rồi. Nhiệm vụ thất bại.

Phía bên tai trái đeo chiếc tai nghe loại siêu mini bắt tần số sóng được gửi tới "boss, anh làm gì đó còn chưa về?"

Hắn ấn nhẹ cái nút từ đôi bông tai "Đi hen hò cấm làm phiền".

"Anh hai của tôi ơi, 11h đêm rồi hẹn cái con khi, để cho con gái nhà người ta ngủ sớm giữ sắc đẹp chứ" bên kia không khách khí hét ầm lên.

Người nọ ngoáy ngoáy lỗ tai "A Tư, cậu không đi tập huấn nên rất nhàn rồi đúng không?"

"...." em sai rồi boss ơi, là miệng em nó tự nói chứ có phải em muốn đâu.

Sáng hôm sau, Dạ Nguyệt Linh miệng cắn quả táo, chân nhảy sáo miệng vừa nhai vừa ngân nga bài hát ghê rợn nào đó cho cô tự nghĩ ra. Cô vui lắm, xem như nừa cái vườn nhà Thom là của cô, anh ta rất hào phóng vung tay như đại gia cho tiền một câu "anh cho em" vẫn còn in đậm trong trí nhớ của cô đây này.

Chạy tới cửa phòng anh hai nhà mình, cô trừng mắt, quả tóc găm đồ "bộp" lăn lông lốc trên sàn.

Cô choáng ngợp anh hai cùng bạn thân của cô đang cùng nhau bước ra khỏi cánh cửa phòng anh, chuyện gì thế này.

Hai người sẽ không phải cả tối ở cùng nhau đấy chứ?.....

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trịnh Nhượng Hoa

Tối hôm đó tại Trịnh Gia, Trịnh Nhượng Hoa đập mạnh chiếc túi hàng hiệu vào cánh cửa tủ quần áo, toàn bộ đồ bên trong đều rơi ra, kể cả vài viên con nhộng trước đó cô ta dùng. gương mặt thánh thiện xinh đẹp giờ đây vụn vỡ, cực kì xấu xí.

Phải thôi tức giận dồn lên tức giận, dù là con người giỏi chịu đựng cũng có ngày phải bộc lộ. Trịnh Nhượng Hoa thường ngày thánh thiện cỡ nào cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài, bây giờ mới thật sự chính còn con người thật của cô ta, một mặt trái cô ta luôn che giấu.

Nằm phịch xuống chiếc giường king size màu trắng, Trịnh Nhượng Hoa mệt mỏi thở ra một hơi.

Trịnh Nhượng Hoa sinh ra trong một gia đình giàu có đầy đủ tiện nghi từ A đến Z, từ bé đã được người ta cưng phụng yêu mến được đặt với biệt danh thiên sứ giáng trần, nhưng bọn người đó đâu biết rằng thiên sứ giáng trần họ nói đã trải qua cái gì chứ, tất cả đều không ai biết trừ bỏ cái gia đình Trịnh gia này.

Ăn bữa uống thiêu, giành giật từng miếng ăn với đám chó hoang, người làm nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường như nhìn một đồng rác rưởi.

Ngoài sáng luôn làm một tiểu thư trên mây, đêm đến lại chẳng khác nào tên ăn xin... có khi còn không bằng. Từ nhỏ cô ta đã phải học cách nhìn sắc mặt người khác để sống, hôm nay bà vui bà cho mày ăn lo, bà không vui mày ngồi im đó để bà phát tiết? Từng vết roi da đánh lên người, đau điếng nhưng cô ta không van xin, không nài nỉ xin tha thứ.

Bởi vì sao á... càng khóc lóc xin tha bà ta càng hăng máu muốn đánh.

Mỗi lần bị đánh cũng là một lần rút ra nhiều kinh nghiệm, dần dần mỗi lần bà ta phát tiết thời gian đều rất ngắn. Ha ha, tiểu thư Trịnh gia cái gì, tất cả đều là về ngoài.

Đến mười tuổi, người cha vất bỏ con suất hiện cùng người mẹ chẳng mấy quen biết, không phải cô ta có chỗ dùng thì còn lâu mới được sống trong nhung lụa. Nhưng như vậy tốt kẻ từng hành hạ cô ta, nắm trong tay quyền sinh sát tất cả đều phải chết.

Tất cả những thứ này đã tạo nên một Trịnh Nhượng Hoa như bây giờ.

Cô ta thèm khát thứ gọi là tình yêu, thèm khát một mái ấm gia đình, cô ta ghen tỵ, ghen tỵ với những người có đầy đủ mọi thứ được thừa hưởng mọi hạnh phúc khi còn bé. Được ba ôm trong vòng tay, được mẹ nâng niu bế bồng, được vui chơi thỏa thích không cần lo nghĩ. Tại sao cô ta không được như vậy?

Cô ta hận kẻ sinh ra mình, hận kẻ được sống sung túc, hận thế giới ác nhân. Hận cả chính bản thân quá vô dụng yếu đuối....

Năm tám tuổi nhìn thấy người ba ở trong khu vườn đầy hoa nở rực rỡ bế trên tay một cô bé tám tuổi đang khóc lóc, cô ta đau tới cỡ nào chứ. Một mình lủi hủi trong căn phòng tối thui bao quanh bằng bốn bức tường, đôi tay dính đầy bụi bẩn đặt trên ô cửa sổ mờ nhìn ra ngoài, hình ảnh bên ngoài kia như lưỡi dao cứa vào tim đau đến nhường nào.

Một đứa bé tám tuổi biết làm gì ngoài khao khát vòng tay kia chứ.

Sau khi lớn hơn, đủ lý trí có thể nhận biết tất cả, Trịnh Nhượng Hoa thuê người tìm hiểu về đứa bé năm đó được ôm trong vòng tay ba cô ta. Đến năm mười bảy tuổi mới tìm được chút manh mối, chỉ biết duy nhất ngoài cái tên Dạ Nguyệt Linh hiện đang học tại Thánh Quang học viện, cô ta không ngần ngại lập tức nộp đơn chuyển trường.

Cô ta muốn biết kẻ năm đó được ba cô ta yêu thương rất cuộc là người thế nào. Không biết đã đành, nay lại được thấy tận mắt, y như con ngọc, vẻ ngoài hết sức lập dị xấu xí, cô ta còn thâm khinh chính mình quá đề cao cô. Nhưng cô ta cũng phát hiện ra, vẻ ngoài lập dị chỉ dùng để ngoại trang giống cô ta, thực chất bên trong âm mưu cỡ nào, đáng vẻ đó thành công lừa được cô ta rồi.

Không chỉ lừa được cô ta mà còn cướp đi nam nhân của cô ta, điều này không thể chấp nhận được.

Trịnh Nhượng Hoa nắm lấy cái gối đập mạnh xuống lại trúng bàn trang điểm, toàn bộ mỹ phẩm rơi xuống bao gồm trái nước hoa cô ta hay dùng. Nhìn từng mảnh vỡ tràn lan trên nền gỗ cứng dung dịch bên trong, cô ta nhắm lại đôi mắt.

Dương Quang Hạo đối với cô ta chỉ chơi đùa, một tý tình cảm với hắn đều không có, sở dĩ cô ta luôn muốn hắn ở cạnh là vì muốn nhìn thấy những ánh mắt thất vọng bên trong từng đứa con gái, cảm giác đó tuyệt thế nào chứ. Mất đi Dương Quang Hạo chẳng có chút hề hấn gì với cô ta, thứ cô ta muốn chính là Cố Thiên Trọng.

Phải, cô ta yêu hắn, Trịnh Nhượng Hoa này yêu Cố Thiên Trọng, yêu hắn bằng cả trái tim, yêu đến mức có thể đánh đổi cả tính mạng. Hắn chính là thứ cô ta không thể đánh mất, tuyệt đối không thể đánh mất, nhưng cô ta phát hiện ra rằng... ánh mắt hắn không còn dành cho cô ta nữa, thay vào đó chính là Dạ Nguyệt Linh kẻ cô ta căm ghét nhất.

Cô ta biết sợ hãi, cô ta biết mất đi thứ quan trọng sẽ thế nào, cô ta cần phải dành lại ánh mắt từ Trọng, dành lại những thứ thuộc về cô ta, Dạ Nguyệt Linh cần phải biết mất mãi mãi.....

Cô ta không thể chờ bọn ngu si lớp mười hai kia được, cô ta phải tự gia tay thôi.

Trước hết cần phải làm cho Trọng thất vọng về cô ta đã.

Trịnh Nhượng Hoa mỉm cười đẹp đẽ, cô ta có thể nhẹ nhõm hơn rồi, mọi kế hoạch đều nằm hết trong đầu, bây giờ chỉ việc mời diễn viên cùng diễn thôi.

Sáng hôm sau vẫn như mọi ngày bình thường, Trịnh Nhượng Hoa thức dậy, bây giờ cô ta không cần nhìn sắc mặt người hầu để sống, thức dậy để làm một tiểu thư Trịnh gia xinh đẹp, duyên dáng, một thiên sứ đối tốt với bất kỳ ai.

“Chào buổi sáng ba”

“...” Trịnh Hải Sâm ba Trịnh Nhượng Hoa, ngồi trên bàn cầm tờ báo đọc, một tiếng chào kia với ông ta như thể chưa từng nghe qua, đối với Trịnh Nhượng Hoa như cơm bữa, cô ta chẳng mấy để ý chào cho có lệ.

Trịnh Nhượng Hoa ngồi vào bàn ăn, nhẹ nhàng gấp lên từng thứ bỏ vào miệng, nhai chậm rãi, chẳng hề chú ý đến người cha của mình đang nhìn.

Trịnh Hải Sâm đặt tờ báo xuống nhấp một ngụm cà phê: "Con gái Dạ gia đang học cùng trường với mày phải không?"

Trịnh Nhượng Hoa dừng lại động tác, gương mặt có chút cứng đờ nhanh chóng được điều chỉnh lại, tươi cười đáp: "Phải, có chuyện gì?"

Trịnh Hải Sâm bỏ qua những lời thiếu lễ với trường bối tiếp tục nói: "Tao muốn mày làm cho con bé đó sống không được tốt trong trường"

“Ý ông là gì?” Trịnh Nhượng Hoa thấy kỳ lạ, ông ta nói như thế... có ý gì, cô ta còn sợ rằng mình thiết kế Dạ Nguyệt Linh kẻ phát giác đầu tiên sẽ là ông ta cơ. Chuyện gì thế này.

Trịnh Hải Sâm nói được một câu liền không nói thêm gì, ông ta đứng lên đi về phòng mình, bỏ lại Trịnh Nhượng Hoa ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trịnh Nhược Hoa ra tay

Ánh nắng đầu hè chiếu xuống, Trịnh Nhược Hoa đưa một tay lên che đi vài tia nắng rơi vào mắt. Mái tóc mượt lúc sáng giờ đây kết dính lại bởi mồ hôi, thê thảm vô cùng.

Nhưng không chỉ có mình cô ta thảm như vậy đâu, cả lớp đũa nào cũng trông như chuột lột, thê thảm còn hơn hẳn cô ta.

Tiếng còi tuyệt vọng vang lên từ chiếc còi đang nằm trong miệng ông thầy thể dục: "Nhanh cái chân lên, sáng ra chưa ăn sáng à?"

"Thầy..oi...đây là vòng thứ mười... năm rồi..đó t..hầy" một bạn nam mệt nhọc thở không ra lời cất tiếng.

"Cho bọn em nghỉ một chút đi thầy"

"Phải đó, phải đó"

Tiếng còi lại cất lên, tiếp theo đó là giọng quát tháo "Tiếp tục chạy cho tôi, anh chị nào dám lèm bèm nữa chạy thêm mười vòng sau giờ".

Cả lũ không cầu xin được lại đành tiếp tục chạy như đi bộ, có người chân yếu tay mềm thường ngày không tập luyện thể dục chịu không nổi liền lăn quay ra đất. Vừa hay rơi đúng vào em nghiện game, 24/20 đều thấy em nó cầm chiếc máy game mini tai đeo tai nghe hơn ha hơn hờ suốt ngày, thể lực yếu là không thể chối cãi được.

Cái cách em nó cạp đất thấy mà thương đứt ruột.

"Thầy ơi, có người bị ngất rồi" Trịnh Nhược Hoa thấy không ai lên tiếng định bụng làm người tốt một lần.

Đáp lại lời cô ta, ông thầy ngồi hóng mát dưới tán lá cây xanh mát lại tuyệt một lần còi:"Tất cho nó mấy cái tỉnh liền"

"....." Trịnh Nhược Hoa chẳng biết nên nói gì vào lúc này, phía bên cạnh cô ta có vài người lên tiếng báo mặc kệ đi. Cô ta nhìn cậu em kia một lúc thật sự mặc kệ luôn. Chạy được đoạn đường nhỏ phía sau phát ra tiếng nói.

"Này cậu không sao chứ?" Dạ Nguyệt Linh thờ hồng học đứng nhìn cậu em kia, cô cúi người xuống vẫy vẫy bàn tay tạo chút gió ít ỏi cho cậu em mát mẻ. Thấy không trả lời cô ngửa mặt nhìn ông thầy đứng dung phoi người dưới bóng râm:"Thầy ơi, bạn này ngủ thật rồi. Em đưa bạn ấy vào phòng y tế nhé?".

"Đừng có lừa tôi, tỉnh chạy vào phòng y tế ngồi chơi chứ gì. Tôi biết tông rồi nhé, cô tỷ nữa cùng cậu ta cất đồ dụng cụ đi cho tôi"

Tên nghiện game nghe thấy mình bị điểm tên bật người dậy trừng mắt nhìn cô miệng lẩm bầm:"Đồ ranh hoi, tôi tuyệt đối không làm đâu".

Dạ Nguyệt Linh há mồm bó chân, thì ra cái cảm giác giúp người mà bị người mình giúp ghét bỏ là thế này đây.

Nếu biết trước chẳng thèm làm người tốt cho rồi.

Dạ Nguyệt Linh trừng mắt lại cậu em kia:"Không làm thì thôi, một mình trụ cũng bê được".

Nói vậy thôi chứ một mình Dạ Nguyệt Linh bê hết đồng này chắc đợi đến giờ ăn trưa, cô thờ dài ngoai ngắn, việc gì xấu đều vạ lây vào cái thân quen tòi tàn này hết, phải trách số quá nhỏ hay may mắn chưa tới đây.

"Tôi giúp cô" Cố Thiên Trọng đi tới, hẳn vừa hoàn thành xong vòng chạy của mình vừa hay có thể giúp cô bê chút đồ nặng.

"A, cảm ơn"

Trịnh Nhược Hoa thấy được mây liễu nhủ lại khó chịu, chân không tự chủ bước nhanh tới ôm lấy bên cánh tay Cố Thiên Trọng, cười tươi cố ý liếc Dạ Nguyệt Linh:"Mình cũng giúp cậu".

"A... cảm ơn bạn Trịnh" Dạ Nguyệt Linh tiếp nhận ánh mắt cả người không khỏi rung mình một cái.

"Không có chi, bạn bè giúp nhau là chuyện thường thôi mà"

Tại sao khi nghe xong câu này cô lại thấy có ẩn ý khác nhĩ, là cô quá đang nghĩ? Mà kệ đi làm xong việc đã rồi tính tiếp.

Cố Thiên Trọng tự mình vác đồ nặng trước, Dạ Nguyệt Linh cùng Trịnh Nhược Hoa lẻo đẻo theo sau, hai người cùng nhau bê đồng bóng rỏ. Một đường đi gần như im lặng không ai nói một lời.

Dưới bầu trời oi bức đầu hè, Trịnh Nhược Hoa hét lên đau đớn, đồng bóng rỏ lộp bộp tung tóe lên trên mặt đất. Cố Thiên Trọng quay lại điều đầu tiên

hắn thấy Dạ Nguyệt Linh đang đẩy lưới giữ bóng về phía Trịnh Nhượng Hoa, gương mặt che đi bờ mắt kính không rõ biểu cảm.

"Dạ Nguyệt Linh, cô đang làm gì thế?"

"A..." Dạ Nguyệt Linh bước ra, sững sờ nhìn Cố Thiên Trọng. Cô vừa nãy cùng Trịnh Nhượng Hoa bê lưới giữ bóng bình thường lắm, tự dưng chẳng biết sao Trịnh Nhượng Hoa ngã xuống kéo theo cả đầu bên kia làm cô cũng đổ luôn xuống, bóng từ phía bên trong lọt ra rơi trúng người cô ta. Cô nhìn tới về mặt đau điếng của cô ta hốt hoảng nhanh chân đỡ cô ta dậy: "Bạn Trịnh, bạn không sao chứ?"

"Nguyệt Linh cậu vì sao lại đẩy bóng về phía tớ?" cô ta đẩy tay cô ra, trên mặt đã lấm thắm vài giọt nước mắt: "Tớ đã làm gì để cậu ghét tớ như vậy?".

"Hả?... " Dạ Nguyệt Linh ngơ ngác không hiểu gì vội đáp: "Không phải đâu, tôi đâu có đẩy bóng về phía cô. Là do.....".

"Chẳng lẽ cậu định nói là do tớ tự ngã?"

Ồ thì đúng là vậy mà.

"Nguyệt Linh từ trước đến nay tớ đối với cậu chỗ nào không tốt? Vì sao cậu lại hại tớ?" Cô ta nước mắt ngấn mắt dài thương tâm nhìn cô.

"Không có, tôi thật sự không có đây" Dạ Nguyệt Linh lắc đầu, phủ nhận. Cô liếc nhìn đến Cố Thiên Trọng vẫn này giờ đứng đó không làm gì, chỉ mong hắn ta giải vây giúp.

Cố Thiên Trọng bất giác ánh mắt của cô, hắn tiến lên đỡ lấy Trịnh Nhượng Hoa nói: "Đứng được chứ? Cô ấy chắc không có ý" kèm theo lời của hắn Dạ Nguyệt Linh gật đầu lia lịa.

Trịnh Nhượng Hoa cắn môi, Trọng lại đi giúp à nếu mình còn làm lớn chuyện thêm nhất định sẽ bị dội ngược lại, cô ta sẽ không bao giờ làm việc lỗ vốn như thế được. Trịnh Nhượng Hoa liếc Dạ Nguyệt Linh nhằn ra từng chữ yếu đuối: "Chắc mình nhầm".

Dạ Nguyệt Linh vì để an toàn hơn tránh cho việc như vừa nãy xảy ra, cô cùng Trịnh Nhượng Hoa đi phía trước để Cố Thiên Trọng phía sau. Đi được một lúc cuối cùng cũng nhìn thấy cái cánh cửa nhà kho để dụng cụ được bao quanh bởi rừng cây cối, cô thở ra hơi dài, bê chút đồ thôi mà như dân khuân vác.

Dạ Nguyệt Linh tiến lên kéo cánh cửa nhà kho phát ra tiếng kêu kệt kệt, bụi bặm phía trên cửa rơi xuống làm cô ho khụ khụ. Cô đưa bàn tay lên che lại mũi, nhìn vào bên trong, một màu đen bao trùm không nhìn rõ mọi vật bên trong, luồng khí lạnh thổi ập tới làm cô rùng mình run rẩy. Cô lùi lại, hai chân vấp phải nhau ngã xuống nền đất, mặc kệ mình có bị dính bẩn hay không cô chỉ cần biết phải rời khỏi chỗ này, cô gia sức lùi càng xa càng tốt, cô không thích không khí nơi này một chút nào, những nơi đen tối ẩm mốc như này khiến cô khó chịu.

Nó khiến cô sợ hãi.

"Cô không sao chứ?"

Dạ Nguyệt Linh gật mình ngược lên nhìn chủ nhân giọng nói, đôi mắt đen vô hồn sâu thẳm nhìn Cố Thiên Trọng, cô phát hiện bên cạnh mình không chỉ có mình hắn mà còn có cả Trịnh Nhượng Hoa cũng đang nhìn cô khó hiểu, cô không chỉ có một mình, thứ bóng tối sợ hãi vừa hiện hữu bên trong cô đều tan dần đi. Cô nhìn lại vào căn nhà kho vẫn yên vị một chỗ từ từ đứng lên, cười trừ ; "Tôi không sao".

"Đừng đứng đây nữa mau cất đồ đi" Trịnh nhượng Hoa thúc giục.

.....

Đứng dưới lan can nhà mình, Dạ Nguyệt Linh nhìn ngắm bầu trời đầy sao thầm nghĩ, xem ra ngày mai trời nắng đẹp đây.

Dạ Anh Tuấn đứng lúc đi qua thấy em gái dễ thương của mình đang ngắm sao rất vui vẻ, thấy hay hay anh ra ngoài cùng.

"Anh hai này"

"Ừ, sao thế?"

"Trước đây có phải em từng xảy ra chuyện gì không? Em rất sợ tới những chỗ tối và ẩm mốc"

Dạ Anh Tuấn nhìn cô, anh ngẫm nghĩ một lát nói: "hồi nhỏ.... em từng bị bắt cóc. Em không nhớ sao?"

Cô nhìn anh lắc đầu: "Em không nhớ chút gì về chuyện hồi đó"

"Không nhớ cũng tốt" Dạ Anh Tuấn thì thầm, có lẽ do cái chết của mẹ khiến em ấy bị mất trí nhớ. Anh cũng không muốn em mình nhớ lại cái cảnh đó, thật sự rất đáng sợ.

"Anh nói gì cơ?"

"A, hai đứa đứng ngoài này à, ngắm sao hả? Ta ngắm với" Dạ Tích Lương đi tới xoa xoa đầu cô.

"Papa xem ngôi sao kia sáng nhất chính là mama đó. Mama luôn luôn theo dõi chúng ta đó" Dạ Nguyệt Linh chỉ tới ngôi sao trên trời vui vẻ nói.

Dạ Tích Lương cùng Dạ Anh Tuấn nhìn lên "Thật đẹp".

"Tuần này, khi nào con mới tính đem sinh lễ đi rước con dâu cho ta vậy"

"Vài hôm nữa con sẽ qua nói chuyện với ba cô ấy".

"Vài hôm nữa là khi nào? Ngày mai đi luôn cho ta" Ông ngập ngừng nói tiếp "sớm sớm làm lễ đính hôn trước đi".

"Papa có nhanh quá không?" Dạ Nguyệt Linh hỏi.

"Ta còn sợ muộn quá đó. Người như con dâu tương lai trên thế giới hiếm lắm, con phải nắm cho chắc con bé đấy" ông híp mắt nhìn anh.

"Hai đứa ngủ sớm đi"

"Ta quên không nhắc, mai sẽ có mưa đó".

Dạ Nguyệt Linh nhìn bầu trời trong vắt không có cọng mây nào cười cười, ba mình đoán sai rồi.

Sai hay không nhìn bầu trời hôm sau biết liền, mây đen kéo đến vài tia chớp lóe lên trên bầu trời, tiếng sấm ầm ầm, từng hạt mưa thi nhau đổ xuống lã chã. Đứng trên hành lang lớp học nhìn cơn mưa rào, Dạ Nguyệt Linh cảm thấy ngày hôm nay đối với cô có gì đó sẽ thay đổi.

"Nguyệt Linh nhìn gì thế? Xuống phòng sinh hóa thôi nào" Tô Y đi tới nhắc nhở.

"Ừm".

"À, mấy hôm nay sao tớ không thấy Hạ Thủy vậy?".

"Thủy á, vì một vài lý do nên nghỉ thôi. Hiện giờ chắc cậu ấy vui lắm".

"???"

.....

Tại Hạ gia, Dạ Anh Tuấn lưng thẳng ngồi trên ghế ngoài phòng khách đối diện với vị phụ huynh của vợ chưa cưới, bề ngoài anh chàng có vẻ khá điềm tĩnh nhưng thật ra bên trong anh đã loạn cáo cáo rồi, để ý tay anh đang ra mồ hôi vì căng thẳng kia.

Ai mà ngờ tổng giám đốc Dạ thị ác liệt cáo già trên thương trường lại chỉ vì gặp ba vợ lại lép vế một góc chứ.

Hạ Thủy thấy vậy chỉ đành nắm lấy tay anh, cô nhìn ba mình bất đắc dĩ nói:"Ba..ba đừng nhìn anh ấy chăm chăm như vậy".

Ông Hạ, Hạ Thiên nghe con gái nhắc nhở thấy mình cũng hơi quá ông ho khụ một tiếng bê cốc trà uống:"Cậu...rất thích con gái tôi?"

Dạ Anh Tuấn đáp:"Cháu không thích cô ấy..."

Ông Hạ nhướn mày sau đó nhủ lại, ông bất mãn với câu trả lời của anh, hai tay đập xuống mặt bàn tính giáo huấn anh một trận nào ngờ nghe xong câu sau ông bất ngờ.

"Cháu yêu cô ấy".

Dạ Anh Tuấn nhìn thẳng ông, đôi môi mỏng quẩy rũ vạch ra một đường cong nhẹ, đôi mắt đen đem đến sự áp áp của người đang yêu, Hạ Thiên nhìn anh bây giờ như nhìn lại chính mình năm xưa. Ông thở dài, con gái ông cuối cùng cũng có nơi để nương tựa rồi!"Vậy là tốt, tôi giao con gái tôi cho cậu, nếu tôi phát hiện cậu làm nó rơi nước mắt..."

"Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Cháu xin hứa" anh nghiêm túc nói.

"... Ngày sau hai gia đình hẹn gả....." lời ông chưa nói hết đã bị cắt ngang.

"Con gái, vào giúp mẹ một tay đi" Liễu Nhan "mẹ" của Hạ Thủy lên tiếng.

Hạ Thủy trầm mặt liếc nhìn ba mình thấy ông gật đầu mới đứng lên đi vào nhà trong, người đàn bà độc ác vẫn còn hiện hữu trong căn nhà này thì cô càng phải cẩn thận hơn, dù có căm ghét căm hận cỡ nào cô biết không thể bứt dây động rừng bây giờ được, hiện tại bà ta chưa làm gì nên chưa có nhiều bằng chứng chứng minh bà ta với ông chú cáo già máu lạnh có quan hệ.

"Mẹ cần con giúp gì?"

"Không mẹ chỉ muốn hỏi, người con trai ngoài kia là bạn trai con hả?"

"Từ nãy mẹ cũng nghe rồi mà, anh ấy và con sắp đính hôn"

"Vậy sao? Nhưng mẹ nhìn cậu ta không thuận mắt chút nào, con bỏ cậu ta đi, mẹ có người bạn con trai người bạn ấy rất thành đạt lại đẹp trai, rất được nhiều người yêu thích. Mẹ mới gặp cậu ta hôm trước rất được....."

Hạ Thủy nhìn "mẹ" mình thao thao bất tuyệt cười lạnh. Bắt đầu rồi, lại là những lời của kiếp trước, vẫn y trang không khác một từ chỉ là thời điểm nói ra sớm hơn thôi. Bà tưởng bà còn là người "mẹ" mà tôi thương yêu kính trọng luôn nghe lời sao, cũng vì nghe lời bà tôi đã bỏ lỡ tình yêu của mình, bà con muốn hại tôi kiếp này? Hừ, đừng có mơ tưởng.

"Mẹ, con rất yêu anh ấy, con không muốn chỉ vì một mình mẹ mà bỏ lỡ anh ấy. Ba cũng thích anh ấy, mẹ phản đối hay không đối với con không quan trọng, mẹ dám nói gì với anh ấy con tuyệt đối không bỏ qua đâu" nói xong cô cầm theo chút hoa quả ra ngoài.

Liễu Nhan sững sờ trước lời nói của Hạ Thủy, bà ta khi nào không thể nắm bắt được đứa con "hờ" này rồi, không phải trước đây rất nghe lời bà ta hay sao, chuyện gì cũng cần hỏi ý kiến bà ta hay sao, chết tiệt rốt cuộc từ lúc nào nó lại thế, thảo nào dạo này bà ta luôn có cảm giác không đúng. Bà ta cần gọi điện.

"Alo, Tà, em....."

Hạ Thủy đứng phía sau cánh cửa nghe không sót một chữ, cười lạnh.

.....

Trở về Thánh Quang học viện phòng sinh- hóa.

Cô giáo dạy hóa đứng trên bục bảng liên mồm nói tới các cách điều chế chất hóa học, nào cái kia được cái kia không, cẩn thận từng bước làm mẫu điều chế cho các học viên mình quan sát.

"Các em nhìn kĩ rồi chứ? Mỗi tổ lên lấy một bộ thí nghiệm, quan sát rồi viết báo cáo cho cô" Cô dạy hóa lại nhắc nhở "Nghiêm cấm cho nước vào H₂SO₄, H₂SO₄ có tính ăn mòn cao rất háo nước các em có thể sẽ bị bỏng hoặc nguy hiểm tới tính mạng, muốn điều chế H₂SO₄ loãng nên đổ từ từ H₂SO₄ vào nước tránh cho việc tính háo nước của nó bộc phát. Có nghe rõ chưa?"

"Vâng".

"Nguyệt Linh này lên lấy một bộ đi"

"Hả.. ờ" Dạ Nguyệt Linh lững thững chạy lên lấy, cô dạy hóa tự tay đưa cho cô đồ thí nghiệm nói.

"Em vừa nãy có xem kĩ cách cô điều chế rồi chứ?"

"Dạ"

"em làm nhóm trưởng nhớ phải cẩn thận một chút"

"Vâng"

Dạ Nguyệt Linh đi xuống vô tình bị va phải, cô không chú ý tới khay thí nghiệm của tổ mình bị người ta đụng tay.

"Nguyệt Linh bạn làm nhóm trưởng, mình xin viết báo cáo" Trịnh Nhượng Hoa tươi cười nói, cô ta được cô giáo xếp chung tổ với cô cùng với Tô Y và hai bạn nam khác trong lớp.

"Ừm" Dạ Nguyệt Linh nhìn hai lọ dung dịch có ghi tên H₂SO₄ và H₂O, đầu tiên điều chế dung dịch H₂SO₄ loãng, cô nhìn kĩ hai lọ dung dịch mới dám tiến hành, trong đầu luôn nghĩ tới cần phải từ từ cho dung dịch H₂SO₄ vào nước mà không phát hiện người bên cạnh đang nhếch mép mỉm cười.

Tô Y cùng hai tên kia sớm đã chạy mất dạng, chạy càng xa càng tốt, chạy đến khi không thấy phòng sinh hóa nằm ở đâu mới thôi, Dạ Nguyệt Linh chỉ đành biết cười khổ với cái tính sợ gió của ba người họ. Cô đưa lọ dung dịch có đề H₂SO₄ trước mặt Trịnh Nhượng Hoa cho cô ta kiểm tra, chờ cái gạt đầu của cô ta cô mới bắt đầu cho từ từ dung dịch vào nước đang để ở dưới.

Căng mắt nhìn từng giọt một đang theo tấm thủy tinh lăn xuống, bỗng nhiên cô nghe thấy hai tiếng "cẩn thận" phát ra từ miệng người bên cạnh, tiếp đó cô nghe thấy tiếng xèo xèo rất lớn, thân hình Trịnh Nhượng Hoa lao tới đẩy cô ngã xuống, lọ dung dịch trên tay cũng rơi xuống tạo ra tiếng vang lớn. Từng mảnh thủy tinh bắn tung tóe ngay bên cạnh, cô sợ hãi, cô từng nghe cô giáo nhắc H₂SO₄ có mùi khó chịu thể nhưng tại sao dung dịch trên sàn lại không có mùi?

Cả lớp trở lên hỗn loạn nhờ sức hét lớn từ các cô gái, cô và Trịnh Nhượng Hoa nhanh chóng được đưa tới phòng y tế dưới sự chỉ huy của cô hóa.

Nhìn Trịnh Nhượng Hoa được cô y tế băng bó, cô hóa thờ phào nhẹ nhõm."May chỉ là bỏng nhẹ, Dạ Nguyệt Linh cô đã nói như nào hả? Em không nghe lời cô dặn có phải không?"

"Cô em thật sự làm theo lời cô, cho dung dịch H₂SO₄ từ từ vào nước, chẳng biết tại sao.... Cô có thể hỏi bạn Nhược Hoa, em còn đưa cho bạn ấy xem trước khi đổ mà. Em tuyệt đối không dám mang tính mạng ra đùa".

"Có Thật không?" Cô hóa quay qua hỏi Trịnh Nhược Hoa.

Trịnh Nhược Hoa biết trước sẽ bị hỏi nên sớm đã có chuẩn bị:"Cái đó....em... em không thấy Nguyệt Linh đưa em xem"

"Cái.... Nhược Hoa cậu nhớ nhầm sao, rõ ràng nhận được cậu gạt đầu tớ mới dám cho vào"

"Nguyệt Linh tớ.. tớ biết cậu không phải cô ý"

"Trịnh Nhược Hoa" Cô không tin nổi vào tai mình nhất thời nóng giận.

"Dạ Nguyệt Linh thôi ngay, tí nữa viết cho cô bản tường trình sự việc, cấm được nói dối".

".... Vâng".

Cố Thiên Trọng dựa vào bức tường ngoài phòng y tế, những việc trong đó hắn đều đã nghe cả. Hắn ngược nhìn bầu trời xám xịt luân phiên theo đó tiếng sấm ầm ầm, tại sao trong lòng hắn lại thấy rất thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó VẬY* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trịnh Nhược Hoa ra tay 2

Từ trong lớp học nhìn ra ngoài bầu trời tối đen, thi thoảng dấy lên tia sét sáng rực một vùng trời kéo theo đó hàng loạt tiếng sấm rộ lên ầm ầm. Dạ Nguyệt Linh thoáng thất thần nhìn bầu trời đen kịt này, trên tay còn cầm tờ tường trình vừa viết.

Nội dung.....

Thoáng nhìn qua lớp học, vài lời không mấy thiện cảm xì xầm, sớm muộn gì tin sẽ lan nhanh ra toàn trường. Thật sơ suất làm sao.

Biết rằng bản thân đang trong một cuốn tiểu thuyết, làm một nhân vật nữ phụ mang trên đầu ngấn máu vật hi sinh. Một câu chuyện chỉ xoay quanh nhân vật nữ chủ lương thiện cùng vài tên nam chủ bản thân lại làm đá lót đường siêu đẹp để từ đầu đến cuối truyện. Biết nữ chủ chả phải kẻ lương thiện trong sáng gì bản chất thật sự luôn được ẩn sâu trong vẻ bề ngoài đó, ấy vậy mà cô lại lơ đi nó. Mấy ngày nay vui mừng quá mức, quên mất bản thân chính là một nhân vật nữ phụ mang mệnh số bị nữ chủ hiếp không thương tiếc.

Vụ việc hôm nay của cô ta có một phần trong truyện cô lại quên khuấy mất, sét về mặt trong cô ta cũng chẳng bị thương nặng ở chỗ nào, chỉ vài vết thương bé tẹo mấy ngày là khỏi. Nhưng sét về mặt ngoài lại khác, người không biết chuyện thực hư ra sao thêm vài lời cớ ý vào nữa sự thật sẽ méo mó tới mức nào, cô không muốn nhận cũng phải nhận chính mình không cẩn thận nhầm nhọt làm sảy ra sự cố. Chiều này của cô ta làm cô bó chân, lúc đó vốn ven có hai người cô cùng cô ta những người khác tập chung làm thí nghiệm của riêng họ để ý gì đến hai người họ, may ra nếu có bác nào đại giá nhìn thấy nhưng chưa chắc đã đứng ra làm chứng chứ.

Dạ Nguyệt Linh hét lên ầm ĩ trong lòng, chứng cứ ời mau mau hiện thân.....

Đúng rồi, mảnh vỡ hai cốc dung dịch. Nhớ tới nó Dạ Nguyệt Linh chạy đi, cô nhớ trên hai cốc dung dịch có dính mảnh dấy tên hai loại dung dịch bên trong, một cốc vỡ nhất định giấy sẽ còn chỉ cần tìm thấy nó tất cả sẽ sáng tỏ.

"Không thể nào" Dạ Nguyệt Linh khó hiểu.

"Tại sao không thể? Em nhìn đi trên mảnh vỡ rõ ràng là cốc nước, hơn thế nữa cốc còn lại chính là H₂SO₄" Cô hóa cầm mảnh vỡ dính giấy cùng cốc dung dịch nhóm cô.

"Nhưng...."

"Không nhưng nhĩ gì nữa, em dám nghi ngờ mắt tôi?"

"Không có ạ....."

"Sắp tới tiết học tiếp theo rồi, em về lớp đi. Bảng tường trình đặt trên bàn ấy".

Đóng lại cánh cửa phòng giáo viên, Dạ Nguyệt Linh thở dài, đến cả bằng chứng cuối cùng cũng bị người ta tráo mắt. Hết cách để gỡ bỏ tội danh, người

có thể nói rõ mọi chuyện chỉ còn Trịnh Nhượng Hoa... nhưng cô ta ra chứng minh giúp cô chắc? Đồ tội danh lên đầu còn không kịp kia ở đấy mà mong cô ta giải thích.

"Nguyệt Linh".

Cô quay đầu qua nhìn người gọi, Tô Y chạy tới dừng trước mặt cô thờ hồng học.

"Y Y làm gì thế? Ma đuổi đằng sau à?"

"C..con lấy má. Mấy giờ rồi còn nói đùa như thế".

"Sao nào?".

"Nguyệt Linh xin lỗi bà".

"Xin lỗi gì chứ" Dạ Nguyệt Linh xua tay, cô không phải kẻ đổ tội lên đầu người khác. Chuyện xảy ra đều là do cô bất cẩn không xem xét người cùng nhóm như thế nào.

"Nếu tớ có mặt ở đây Trịnh Nhượng Hoa nhất định sẽ không thể làm như thế với cậu. Thân làm lớp trưởng lại bỏ lại mình cậu đi đánh giặc. Nguyệt Linh...."

"Thôi mà. Nhìn xem người đi đánh giặc có sứt mẻ miếng nào đâu. Đi thôi chúng ta về lớp".

"Tan học tớ đãi cậu một bữa xin lỗi".

"Rồi rồi".

.....

"Cô gọi tôi ra đây có chuyện gì?" Dạ Nguyệt Linh đề phòng Trịnh Nhượng Hoa đang lù lù đứng trước mặt.

Vừa vào tiết học mới Trịnh Nhượng Hoa đã đưa cho cô tờ giấy có ghi muốn gặp cô nói chuyện riêng giờ ăn trưa. Nửa nghi nửa ngờ một đường đi theo cô ta đi tới cái nơi bậc thang lên xuống tầng, tưởng rằng tới nơi này cô ta sẽ nói gì đó nào ngờ chỉ đứng nhìn cô cười.

Nhìn mấy cái bậc thang làm cô nhớ tới vài bộ phim Hàng Xéng, nữ phụ vì ghen ghét nữ chủ dẫn người tới chính là mấy cái bậc thang huyền thoại, sảy ra xô sát người lẫn cạp đất người sợ hãi té ngã. Xem hoàn cảnh của mình... Ô sao mà giống trong phim quá vậy nờ.

Dạ Nguyệt Linh nuốt ngụm nước bọt, mắt nhìn người đối diện không chớp, tay chân đề phòng sẵn nhờ đâu thật sự sảy ra, cô là đứa bị lấn cạp đất....thì đau đó.

Thấy cô ta không trả lời cô thúc dục "Nói nhanh đi tôi còn đi ăn trưa".

Trịnh Nhượng Hoa vẫn mỉm cười đứng yên, đôi mắt khẽ liếc qua cửa sổ nhìn từng tia sét xé rách bầu trời. Tiếp đó trong túi váy cô ta, chiếc điện thoại rung lên một tin nhắn được gửi tới. Cô ta không cần đọc cũng biết nội dung là gì, miệng mỉm cười càng sâu hơn, đôi môi anh đào mở ra "Hôm nay thời tiết rất đẹp".

"Đẹp? Cô m....."

Chát.

Dạ Nguyệt Linh nghiêng đầu qua một bên, trên má in lớn vết đỏ rất hiển nhiên người vừa bị ăn tát không ai khác là cô, và cái người thực hiện nó đang nhìn cô sợ hãi.

"Nguyệt Linh tớ xin lỗi. Tớ không dám nữa, xin cậu đừng đánh tớ. Tớ biết rồi, tớ nhất định không nói chuyện với Trọng nữa. Xin cậu đừng đánh tớ" Trịnh Nhượng Hoa càng nói càng sợ hãi, lép vía lùi xuống sát mép bậc cầu thang.

"Cô nói cái gì thế?" Dạ Nguyệt Linh luống cuống, sao cô thấy hơi quen quen. Đang tự dưng lời tên Cố Thiên Trọng vào làm gì vậy chứ? Móc sẽ không phải kẻ hoạn gì đó chứ.

Chúc mừng nữ chính đã đoán trúng rồi đó, tiếc rằng muộn rồi.

Trịnh Nhượng Hoa hét lên sợ hãi, thu hút không biết bao nhiêu kẻ hóng hớt. Cô ta ở trước mặt cô cố ý cầm tay cô, tự đẩy chính bản thân cô ta xuống cầu thang.

Dạ Nguyệt Linh ngây người, cánh tay vẫn còn sững sờ trước không chung, cô theo bản năng cố kéo lại cô ta. Bám được vào áo Trịnh Nhượng Hoa, Dạ Nguyệt Linh bước hụt chân trái khụy xuống ngã cùng. Ôm lấy Trịnh Nhượng Hoa, cô xoay người hướng lưng mình xuống mặt đất.

Phản lưng tiếp xúc trực tiếp với nền gạch thêm vào đó nó còn chịu đựng cân nặng của hai người, đau đớn lại nhanh chóng dội tới. Phần đầu đụng mạnh

xuống sàn làm cô choáng váng một hồi.

Cú va đập mạnh khiến vài thứ trong người hai người rơi ra, chiếc mắt kính to bản của cô rơi xuống nứt vỡ, chiếc điện thoại Trịnh Nhượng Hoa không kém sút mẻ. Hai người đầu tóc rối bù tách nhanh ra.

Trong con đầu dử đội ập tới từ nhiều phía Dạ Nguyệt Linh vẫn mở miệng hỏi thăm người gây thương tích cho mình "Cô... không sao....chứ?"

Trịnh Nhượng Hoa làm sao có thể say xỉn khi có cái nệm thịt mềm mại "xịn" lót dưới thân.

Cô ta ngây dại nhìn thân thể nhỏ bé đang quần quai trên sàn đá lạnh lẽo. Trước giây phút cô ta ngã xuống, chính thân thể nhỏ bé đó đã ôm lấy cô ta, sự ấm áp đó, sự bảo vệ nhỏ nhoi đó làm cô ta ngây dại. Thứ cảm giác xa lạ, chưa từng một lần chạm tới lại xảy ra trên người mình cảm ghét, cảm hận nhất. Trong đầu cô ta có cả ngàn câu hỏi lặp đi lặp lại "Tại sao?" đứng thế tại sao, tại sao cứu cô ta?, việc gì phải làm thế?....

Trịnh Nhượng Hoa lại ngây dại với câu hỏi của cô, tại sao lại lo lắng cho cô ta trong khi bản thân đang lép vế. Tại sao vậy? Cô ta không hiểu gì cả, một chút cũng không hiểu. Hoang mang một hồi tiếng bước chân dồn dập chuyển tới làm cô ta giật mình nhớ lại kế hoạch của mình, bỏ qua cảm xúc hỗn loạn cô ta tiếp tục vai diễn.

Trịnh Nhượng Hoa gạt phăng bàn tay của cô đang đưa tới, miệng run rẩy không biết rằng là diễn hay thật "Đừng mà, đừng mà, đừng đánh nữa"

"Cô làm sao thế?" Dạ Nguyệt Linh bị đẩy tay bắt đắc đi lại để tay nó quay lại, trông cô ta sợ hãi như vậy sẽ không phải đóng giả chứ, giống như vậy, nếu là đóng giả cô phải dơ ngón cái lên like cho phát. Quả thực nhìn Trịnh Nhượng Hoa hiện tại chẳng chút gì giống đang đóng kịch.

"Đừng mà chánh ra, xin lỗi, xin lỗi, sẽ không thế nữa" Trịnh Nhượng Hoa kích động lùi xuống.

Dạ Nguyệt Linh muốn tiến lại khỏ lỗi mắt cá chân bên trái nhói lên dữ dội, khiến cô đau đốn gập nãy giờ toát cả mồ hôi.

Một tiếng quát lớn lại vang lên trong không khí, Dạ Nguyệt Linh không trụ nổi ngã xuống sàn nhà lần nữa. Mà chủ nhân cái tát này lại là Cố Thiên Trọng.

Cố Thiên Trọng được hai đứa con gái cùng lớp dẫn tới nơi này, bảo rằng Trịnh Nhượng Hoa muốn ra nói chuyện cô bằng với Dạ Nguyệt Linh. Lòng hấn khi nghe tới đây không biết vì sao lại chợt nhảy ra dự cảm xấu, hấn lập tức chạy đi tới nơi hai người nọ bảo.

Vừa tới nơi, một màn ngã cầu thang dội vào mắt, trước đó hấn còn có nghe hết những gì hai họ nói. Hấn thật thất vọng trước Dạ Nguyệt Linh không ngờ cô lại là cái hạng người như thế, chỉ vì yêu thích hấn nhất thời lại hèn hạ đẩy người khác xuống. Không chỉ thế, còn ở trước mặt hấn dọa Trịnh Nhượng Hoa. Thấy Trịnh Nhượng Hoa vẻ mặt sợ hãi hấn nhất thời không kiềm chế được bản thân mà ra tay, đến khi cái tát đánh xuống rồi hấn mới giật mình sững người.

Hấn không hề muốn thế.

Dạ Nguyệt Linh đầu tóc rối bù, đưa ánh mắt đen sâu thẳm của mình, không một lời chết lặng nhìn hấn. Trái tim như có thứ gì đó bót chặt vào, đau còn đau hơn bên ngoài, nó thắt chặt đến nỗi làm cô nghẹn thở.

Đôi mắt đen ngăm nước, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Bên ngoài hóng hớt xì xầm nào hai cá một lưới, nào là đánh nhau vì ghen.... nhưng chẳng đứa nào tiến lên giúp đỡ, đứng xem kịch vui chủ yếu.

Nhưng mấy lời ấy sao lọt tai ba nhân vật chính trong ba cảm xúc khác nhau.

Cố Thiên Trọng chăm chăm ánh mắt trên gương mặt ngấm lệ, tim hấn đập nhanh từng trận đau sót như không thuộc cảm xúc của hấn truyền tới. Bàn tay trên không trung thoáng run nắm lại. Rồi mờ ra, hấn muốn lau đi từng giọt nước mắt trên đó, hấn muốn xin lỗi nhưng không thể nào mở lời. Cho tới khi có một bàn tay khác lau đi nước mắt cô mà không phải của hấn, bàn tay đó ôm lấy cô vào trong lòng chủ hấn nó, bế bổng cô lên và nhìn hấn lạnh lẽo.

Dương Quang Hạo ôm cô trong lòng rồi đi, trên con đường dài không biết nên đi đâu, hấn chỉ biết mình chỉ cần ôm cô thế này. Cô cần được như vậy, hấn biết cô đang khóc rất nhiều, rất nhiều đến nỗi áo hấn sẫm màu. Cô khóc không ra tiếng, cô muốn một mình chịu đựng, muốn một mình tự giải quyết bằng nước mắt, hấn thờ dài hấn vẫn không thể bằng tên kia. Yêu hấn khiến em đau khổ thế sao.

Bé cô đặt trên chiếc giường trắng trong phòng y tế, hấn vuốt nhẹ mái tóc đen hơi xoắn, chỉnh lại vài sợi rối loạn. Hấn nhìn cô ngủ im lìm đẹp đẽ như loài hoa thủy tinh, vẻ ngoài cứng cáp để che dấu đi sự yếu ớt bên trong. Vuốt nhẹ đôi mi còn ngấm nước, xoa đôi mắt đỏ vì khóc, cuối cùng dừng trên khuôn mặt có một vết đỏ.

Hấn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

.....

Tây Tây có thông báo nhỏ: Tây bây giờ đi học kiêm đi làm nên là rất ít khi có thời gian rảnh rỗi. Việc viết truyện có chút khó khăn nhưng Tây Tây sẽ cố gắng đăng chương mới sớm nhất có thể.

Cảm ơn các nàng đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Một: Làm Nữ Quân Chúng Sao Khó Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.